

Kristusveje

Jesus Kristus, Spiritualitet og jorden:

Jesus Kristus veje, Hans bidrag til den menneskelige bevidsthed of forandringerne med menneskeheden og jorden: En uafhængig informationsside, med nye synspunkter fra mange områder og fra mange forskningsgrene; med praktiske anvisninger til den personlige udvikling.

<http://www.ways-of-christ.com/da>

Kristusveje i den menneskelige bevidsthed og på jorden

Indholdsfortegnelse for alle dele

Kristusveje	1
1. del: Kapitler om evangeliernes udvikling:	3
INDFOERING i mening og brugen af denne tekst.	3
Metodiske henvisninger til kristlig meditation***:	4
De forskellige teologiske retninger i kirkehistorien.	6
„I begyndelsen var ordet (græsk: Logos) ... og ordet blev kød" (Joh.1)	10
Jesus af Nazareth: hans Fødsel	11
Er der vigtige begivenheder i Jesus ungdomsår?	12
En randbemærkning til diskussionen om „to Jesus - drenge"	13
Til Jordan-dåben ved Johannes døberen	13
Stilheden i ørkenen	15
Diciplenes fristelser og kald.	17
Brylluppet i Kana	19
Synspunkter om seksualitet, sympati, indføling og kærlighed.	21
Den „hellige iver" (og synspunkter til emotionen)	23
Om bjergprædiken (med synspunkter til forståelsen)	24
Forklarelsen af Kristus på Tabor bjerget (Matth.17).	26
Spørgsmålet om „miraklerne"	27
Lazarus opvækkelse.	28
„Fårene"	29
Kristus og „fodvaskningen" og salvelsen ved Maria fra Bethanien.	30
Nadveren; Messias indtog, pågribelsen og fornedrelsen	32
Tornekroningen og afskedsordene	33
Korsfæstelsen og gravlægningen.	34
Spørgsmålet om den tomme grav, „turen til helvede" og „turen til paradiset"	38
Opstandelsen	41
„Himmelfarten"	45
Pinsehændelsen	47
Et billede af Jesus	51
Dette er 2. Del: Trinene i Johannes åbenbaring.	52
Johannes åbenbaring.	52
Om håndtering af profetier	53
Om indholdet i Johannesapokalypsen: De syv kirker (med ekstraside om kirkerne i dag, og økumemen)	54
Inspirationer og kirkerne	63
Hvad skal jeg bruge en kirke eller et fællesskab til?	66
De syv segl	66
De syv trompeter	67
De "syv tordener" og de to profeter	67
Kvinden og dragen	68
Det syvhovedede dyr fra havet	68
Det tohornede dyr fra jordens indre	68
De "sidste syv plager og "Babylons endeligt; ...Kristus genkomst"	69
Det (virkelige) "1000 års fredsrige"	71
Den "nye himmel, den nye jord, og det ny Jerusalem"	72
Slutkapitel: Det kristelige	73
Tavle: En kristen holdning - "I verden", men "ikke bort fra verden"*, en "tredje vej"	75
Dette er 3. del: 15 kapitler til forskellige emner og livsspørgsmål	77
En bøn for fred, for livet og for jorden	77
De etiske værdiers grundlag	78
Tilføjelse: en kort berigtigelse til det moderne „alt om Jesus – afslørings historier"	80
Naturvidenskab og Gudstro	83
Bevidsthed, hjerneforskning og den fri vilje.	85
Oplysninger om: Jesus Kristus og Ernæringsspørgsmål	86

Jesus Kristus og Helbredelse – også i dag	88
Vedrørende den kristne velsignelse.	90
Beklagelser som en mulig part af den kristne praksis.	91
En vej til at takle hændelserne i livet på kristen vis.	92
Kristne synspunkter for erhverslivet og sociale spørgsmål	93
Almene kristne synspunkter for samfund og politik *)	95
Kristendom og filosofi: om Habermas' tale "Tro og viden" *)	95
Almene kristelige synspunkter i økologiske spørgsmål *)	97
Ufødt liv *	98

4. del: Gamle Testamente; og bidrag til dialog med andre religioner 100

Om det Gamle Testamente og den jødiske religion (Judaismen)	100
Zarathustra	102
Informationer om: Jesus Kristus og Islam	103
Informationer om: Jesus Kristus og Buddhismen	106
Informationer om: Jesus Kristus og Hinduismen	108
Information om: Jesus Kristus og taoismen & konfucianismen.	111
Almene synspunkter til naturreligioner	113
Religion ¹⁾ som menneskets „forbindelse bagud" til Gud - på vejen med Jesus Kristus	115
Hjælp til selvprøvelse under arbejdet med hovedteksterne i "Kristusveje"	119
Henvisning til andre sprog og rettigheder:	119

1. del: Kapitler om evangeliernes udvikling:

INDFOERING i mening og brugen af denne tekst.

I totusinde år – ifølge tidligere profetier et par tusind år længere – vedgår mennesker igen og igen deres mangfoldige direkte kontakter med Jesus Kristus. Til trods for forskellige karakterer, forskellige religiøse filosofiske og videnskabelige baggrunde, viser de uafhængig af hinanden noget beslægtet. De taler om den tilstedeværende realitet af Kristus; også om muligheden for andre at forberede sig på lignende oplevelser; og de i 2000 år tilførte nye egenskaber i udviklingen af menneskeheden gennem Kristus, som ikke kun viser sig som ydre historiske, kulturelle indvirkninger. Dette er ikke bare teoretiske, men praktisk gennemførlige, positive trin af på - virkninger, som her i enkeltheder skal belyses. Følger man de skridt, som Jesus selv har gået, kan deres betydning for forskellige områder af livet vise sig.

I det 12. Århundrede profeterede abbed Joachim de Fiore en „Helligåndens tidsalder", hvor den enkeltes forbindelse til Gud , uafhængig af institutioner skulle blive alles mulighed. I dag udbredes på verdensplan flere bestræbelser på ikke bare at søge en legemliggørelse af Kristus i mennesket, men at se mennesket som en bevidst celle i „Kristi legeme".

Den tildels dermed forbundne „Kristi genkomst" og nærværende „apokalypse" som processer i helheden, tyder på noget mere omfattende end kun en menneskelig tænkt „genlegemliggørelse".

Hvilke specifikke udviklingsmuligheder for mennesker og jorden dette kan indebære,- og som før Jesus jordeliv ikke var givet, er det spørgsmål, hvis løsningsstumper her bliver sammensat som kimen til en inspiration.

Netop i en tid,

- hvor der lægges beslag på fænomenet Jesus Kristus, gennem mange teologier og dogmer, igennem sprogvidenskabelige, historisk kritiske, arkæologiske og palæografiske,

religions sociologiske og dybdepsykologiske, naturvidenskabelige, politiske o.s.v. betragtninger,

- medens der i urkristendommens tid eksisterede en gammel materialistisk retning sammen med en mere åndelig skueplads, som begge ydede bidrag og også afgrænsninger til den flydende overgang til kristendommen;
- hvor der optræder de mest forvirrede syn, f.eks. flere legemliggjorde Kristus'er på én gang, og hvor der ofte sker problematiske og negative ting i Kristi navn, kan det være af interesse at undersøge, hvad Kristus specielle bidrag i dette kompleks kan være.

Her øses der af egne indre erfaringer, men også af andre kilder, mystiske m.fl. **De anvendte synsvinkler er indisciplinære, fra mange videns- og erfaringsområder, - altså ikke bare teologiske..** Ved spirituelle synspunkter skal der ikke nævnes et ord om det fra den politiske bevidsthed afvigende pseudo-inderlighed. Dogmer fra den mekanisk tænkende naturvidenskab kan selvfølgelig ikke accepteres som synsbegrænsning, lige så lidt som teorier fra det østerlandske område, som går ud fra den forudsætning, at der ikke findes noget som ikke allerede stod i de gammelindiske Veden, og at Jesus var en „tredeklasses lærer“ for disse. Af de i teksten nævnte sammenlignelige eller supplerende bøger kan man ikke udlede disse ting, men bøgerne eller en teologisk viden er heller ikke påkrævet for en forståelse. (Det samme gælder for en planlagt bogliste, se Links.) **Intet må forstås som dogme eller som mening af en yderliggående religiøs organisations. Det her retter sig heller ikke mod en eller anden kirke eller religionsfællesskab og heller ikke mod den apostolske trosbekendelse. Mennesker med en anden religiøs baggrund eller verdensanskuelse , eller som har en positiv interesse i ny viden fra det kristelige gebet , kan i denne skrift hverken finde dogmatiske eller forfladigende udsagn.. Derfor er her gengivet henvisninger til forhold omkring kristelige veje for andre tiltag. Til dels som i Johannesevangeliet hvor der i et for de daværende søgende forståeligt sprog var udarbejdet det specifikt kristelige, så viser dette skrift i dag bidrag fra forskellige sider. Denne skrift er heller ikke stift i stilen. Forskning er noget andet end mission. De kristne, som foretrækker en simpel tro uden dybe spekulationer, kan i denne skrift lære, hvordan de bedre kommer i dialog med mennesker i deres omgivelser og med en anden opfattelse, uden at der hele tiden skal opstå misforståelser.**

Det er indholdet som gerne vil tale gennem teksten.

„Jeg har endnu meget at sige Jer; men I kan ikke bære det nu. Men når Han, sandhedens Ånd kommer, skal han vejlede Jer til hele sandheden“ (Joh.16:12-13). Gennem denne ånd inspireres dettet projekt.

Metodiske henvisninger til kristlig meditation*:**

Vore tekster er bl.a. blevet til ud fra meditative betragtninger over bibeltekster. Derfor er de også - ud over deres rene informationsindhold - skrevet specielt som udgangspunkt for meditative betragtninger over evangeliernes kapitler.

De 37 kapitler i hovedteksten følger trinene i evangelierne samt i Johannesåbenbaring. Det anbefales, også at benytte denne rækkefølge ved studiet, ved hjælp af bl.a. Johannes evangeliet og åbenbaringen. Bibelstudium, d.v.s. læsning af tekster, og studier i sammenhæng er kun en metode.

Under studiet kan tekstens kapitler og ikke mindst Gud fremme en dybere forståelse. Websiden består af en længere, gennemgående tekst, hvis indhold også kan findes fra indholdsfortegnelsen. Til et mere indgående studium anbefales det at prente teksten ud* : Alt efter browser- og printerindstilling drejer det sig om ca. 120 sider.

Den, der udover læsningen er interesseret i en helheds metode i studiet - forsømte

sjæleområder indbefattet -, kan efter studiet af et kapitel af disse koncentrerede anskuelser, læse det respektive kapitel , f.eks. Johannesevangeliet, og derefter meditere over det. (Johannes, h.h.v. hans elever befattede sig især med den dybere åndelige betydning af hændelsen.)

Mere udførligt til meditationspraksis.

Her er der flere muligheder: Først og fremmest gælder her nogle forudsætninger som for enhver anden meditationsteknik: Udefra kommende påvirkninger eller misstemninger må først udelukkes, for at opnå bevidstheden om emnet, enten ved koncentration eller ved en samtale med en anden person, således at et åbent sind opnås. Heller ikke træthed eller sult eller alkohol- og tobakpåvirkninger må være til stede. Endvidere må hverken telefonen eller andet kunne forstyrre under meditationen. Opholdspladsen skal føles behagelig, d.v.s. ikke ved siden af strålestressfremkaldende apparater (se link: Byggebiologi). Den øvede kan muligvis koncentrere sig på en åben markedsplads, men i begyndelsen er det formålstjenligt at tage disse forhold i betragtning. Førhen blev teksten til en sådan evangelisk meditation læst højt, langsomt og med lukkede øjne(f.eks. Rosenkreuzer**). For at undgå, at opmærksomheden ikke skulle følge ordene men indholdet, blev teksten i forvejen lært udenad. Der fandtes også en variant, hvor teksten blev ledsaget af eurhythmiske fagter. Der findes også den mulighed at læse teksten, og derpå lade den indvirke med lukkede øjne. Samtidig må ikke tænkes aktivt, i hvert fald begynder den egentlige meditative betragtning først efter tænkningen. Går tankerne videre må man "se" på dem, i stedet for at følge tankerne. Dette gælder også når tanker dukker op, som tilsyneladende eller faktisk ikke har noget med meditationen at gøre. (Drejer tankerne sig om ydre gøremål kan de noteres, aktivt udskydes, for at sindet igen bliver fri. Vigtige hændelser under meditationen bør om muligt efterfølgende nedskrives, dermed er den egne udvikling lettere at følge. Anskuelsen kan føre til en større fordybelse i sindet, hvilket dog ikke sker automatisk.(Kontemplation, meditation). Ydermere kan det være en hjælp at have en notesblok parat ved opvågningen, for at notere stikord ned. Dette hjælper på den ene side for overhovedet at kunne huske drømme, på den anden side kan drømmenes udvikling lettere følges. Hvis drømmesymboler nedskrives om dagen hjælper dette yderligere at udbygge denne åbning. Det kan vise sig mere og mere, at ikke alle drømme kan forklares med dagens oplevelser og deres fysiske forarbejdning, men at der her sker noget, som på en anden måde er ligeså vigtig som dagen. Dette er ikke okulte ritualer, men det drejer sig simpelthen om at sjælen får ro til at åbne sig for det værdifulde, muligvis for Gud, i stedet for at det værdifulde kun står til rådighed for intellektet, hvilket ikke er dårligt, men på ingen måde er nok til at opnå en forståelse. Med tiden kan menneskets forskellige lag, også hans vilje og enda hans krop, berøres og forvandles af dette. Først når der viser sig nye erkendelser eller tilsvarende symbolbilleder under meditationen eller drømme i relation hertil, eller livsudvikling, er det, som kapitlet kan bevirke, nået ind til vort indre. Derefter kan man gå videre, ikke mindst hvis behovet er der. Det kan være nødvendigt at arbejde med et kapitel en uge, eller endnu bedre en måned. Derimod er det ikke nødvendigt, at indholdet er 100% forarbejdet, for disse trin er ikke længere indbyrdes helt afgrænset. Gud lader et menneske få en oplevelse når han (Gud) vil det, en "stjernerund" kan højst forbedres gennem meditation,- men aldrig fremtvinges. Alligevel kan ingen teologi o.s.v. alene erstatte en sådan indre praksis, som kan medføre en reel forståelse, fremfor en grå teori. Uafhængig af en sådan meditation findes imidlertid så mange veje til målet, som der er mennesker til.

Andre meditationsformer i kristelig kontekst.

Mens en sådan også indholdsmæssig specifik kristelig meditationsform som ovennævnte i dag desværre sjældent tilbydes i kirkeligt regi, bliver der visse steder i specielle mødehuse o.l. ofte tilbudt flere andre meditationsformer. For menneskene leder med rette efter erfaringer. Imidlertid har kirken gennem århundreder forkastet sine egne spirituelle og dermed også meditative traditioner, og må først forsøge at oplive dem igen. Derfor begyndte de som erstatning at indføre f.eks. buddhistiske meditationsformer (som Zen, alm. Stillemeditation)

og at forbinde dem med et kristeligt eller neutralt indhold. Eller der bliver bragt billeder, malerier eller enkelte bibelcitater eller citater af mystikere ind i stilheden. En endnu eksisterende praksis, græsk-orthodokse munke på bjerget Athos praktiserer, er en gentagelse af "kyrie eleison" (Herre, forbarm dig) som er nævnt i vores hovedtekst "Stilheden i ørkenen". Også sange kan antage en eftertænkssom meditativ karakter. Det simpleste kunne være det mest effektive: Hvis kirkerne viste et godt eksempel, idet man indimellem indføjede stillestunder i gudstjenesten, f.eks. før bønner, under denne, efter denne, efter prædiken, under sjælelig rådgivning o.s.v. Så var dette meditative element ikke noget isoleret, men dets værdi i sammenhæng kunne umiddelbart opleves. Udover disse forberedelser til Guds virke kan alt liv i grunden antage en meditativ karakter, - hvilket vanskeliggøres af vores hektiske hverdag. Det er i hvert fald absurd, og vidner om et stort ukendskab at afvise enhver meditationsform som ukristelig, bare fordi mange af de ikke kristelige grupper anvendte meditationsformer er mere kendte, end de kristelige. [Planche](#). Selv dem, som i deres søgen efter indre forståelse er stødt på den farlige vej som hedder stofmisbrug, kunne gennem meditationen have fundet en tilfredsstillende oplevelse.

*... Det koncentrerede studium af udskrevne tekster imødegår de følger, der af uafhængige forskere tilskrives overdrevent internetforbrug og "multitasking" (= varetagelse af flere aktiviteter på samme tid).

** F.eks. i den kristelige Rosenkreuzskole "*Universitas Esoterica*" i Berlin (Wolfgang Wegener), som bestod indtil 1984.

*** En (dybere) forståelse af disse sider forudsætter, at du inddrager din [selvforståelse](#) samt lignende øvrige metoder (jf. ovenfor). En sådan holdning ved studiet af tekster betragtes fra anden side også i filosofien osv. som generel ledetråd for en seriøs tilgang ("principle of charity", Donald Davidson, "*On the Very Idea of having a Conceptual Scheme*", i "*Proceedings and Adresses of the American Philosophical Association*", vol.47, 1973-1974, s. 19.)

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

De forskellige teologiske retninger i kirkehistorien.

1. Gør man en indsats for at hente dels begravede, åndelige dele af kristendommen frem i dagslyset, må man rent logisk starte med indholdet i **læren, i livet og betydningen af Jesus Kristus selv, samt de oprindelige kristne (urkristne)**; dette skal være inklusive deres „apokalyptiske“ træk, fremfor kun at drage det frem, som den ene eller den anden teologi kan lide. Derved viser det sig, at også mangfoldigheden blandt de oprindelige kristne må tages seriøst, som også evangelisterne ***** gjorde det, for derigennem at kunne fornemme den bredere betydning af Kristus impulser. *)

2. De næste århundreders gamle kirker blev hovedsageligt dirigeret af „kirkefædrenes“ afhandlinger. Kirkefædrene fra de tidlige kirker har ved hjælp af det græske sprog og lærdom gjort de urkristelige overleveringer mere forståelige for Europa. Disse vidste også meget om de gamle skrifter, som i dag er forliste. Som i alle udviklingsfaser, blev der også her i tidens løb diskuteret om, hvad der nu svarede til den sande kristenlære, og hvad der ikke var sandt. Men noget af deres viden, som senere blev fortrængt, fortjener et nyt studium, men i sammenligning med det oprindelige. Der fandtes dog fremdeles kristne, - f.eks. i Egypten, sml. her fundene i Naq Hammadi – som ikke søgte frelsen gennem kirken, men søgte den individuelle direkte forbindelse til Gud gennem bøn og meditation.

3. Den middelalderlige **Skolastik** og Kanonistik førte til en teologisk systematisering gennem tankemæssige, måske religionsfilosofiske slutninger; her regnedes kirkefædrene fortsat som øverste autoritet, men kun så længe der var overensstemmelse med disse tankerækker. Selvom der for denne tid fandtes en del meningsfyldt åndeligt føde i dette, kunne den ensidige, dominerende og grænseoverskridende intellektuelle logik virke afskrækkende; det

nævnte skal skelnes fra de religiøse dimensioner i dette. Troen blev konserveret ved disse lærer, men forledte også til inkvisitoriske handlinger. Ud fra kreativiteten af en nutidig „søgende“ eller mystiker kan det let ses, hvad den samme intellektuelle metode på nogle områder kunne have ført til – og førte til -; dvs. at åndelig udvikling forudsætter en mere fleksibelt og en ikke forhærdende bevidsthed. Den strenge skolastiske metode er også i dag udgangspunktet for systematisk teologi, især indenfor katolicismen. Dog findes der i dag en del åbninger, f.eks. økumeniske (f.eks. Yves Congar). Det drejer sig heller ikke om en eller anden ensidig kritik af en teologisk retning. På et tidligere tidspunkt med arbejdet på denne tekst blev det undersøgt, hvilke systematiske leddelinger der foreligger i dette stof. Der fandtes kun én mulighed, nemlig den viste rækkefølge af Jesus trin langs med selve evangelierne. Netop deri spejler sig en ligefrem arketypisk rækkefølge af menneskelige udviklingsstadier og bevidsthedsområder, også i forhold til den ydre verden. Men dette er et nyt, interdisciplinært kendetegn.

4. Da man havde stablet nok kirkelige traditioner på det oprindelige, kom **refomatorernes** bestræbelser med at genoptage de oprindelige bibelske grundtemaer. Dette lykkedes dog kun for dem i meget begrænset omfang, idet de var børn af tiden, og kun havde meget lidt kendskab til den kristne histories spirituelle og mystiske strømninger. Traditioner blev også droppet, som inderst inde er værdifulde, f.eks. Maria tilbedelsen. Det var dengang forbeholdt enkelte, f.eks. teologen J.V.Andreae, at berette om de " kristne – esoteriske " erfaringer i romantiske, drømmeagtige billeder; at det kristelige ikke var let genkendeligt, skyldes formen, som blev benyttet af sikkerhedshensyn. Også den protestantiske kreds var ikke altid så tolerant, som man kunne tro. Antireformationer, religionskrige osv. gjorde deres. Alligevel havde de forskellige teologiske metoder dengang meget tilfælles. Hvor der i dag, selv indenfor de protestantiske kirker, eksisterer forskellige trossamfund som den lutherske, den reformerede (kalvinistiske) samt unierede kirker , så må deres ledere lytte på, at disse ting nok kan have interesse for faglige teologiske diskussioner, men at det med henblik på de egne menigheder for længst har overlevet sig selv. **)

5. Den efterfølgende **nye filosofi's tid , tiden for oplysning og naturvidenskab** førte nu heller ikke til, at der ved siden af den gamle, intellektuel dominerede, systematiske teologi dukkede en åndelig præget teologi op. Tværtimod var der nu flere og flere **historisk – kritiske teologer** som mere eller mindre bevidst deltog i den daværende ligeledes intellektuelle, og med tiden endda materialistiske naturvidenskab - indforståethed. Teologien blev delvis mere til en literaturvidenskabelig og linguistisk retning, som ikke er forkert, - men ensidigt.

Der er intet til hinder for en hensyntagen til den litterære genre - men i så fald så vidt muligt passende i stedet for skematisk; se f.eks. vor side om det såkaldte [filipevangelium](#) (tysk). At sammenholde skrifternes udsagn med datidens forhold er ligeledes ofte nødvendig - blot skal man være påpasselig med ikke på forhånd at forholde sig til datidens udsagn på en nedvurderende måde, som har rod i nutidens tidsånd. Også sammenhængen med den vordende menighed kan kaste lys over betydningen - hvilket dog ikke nødvendigvis fører til, at udsynet begrænses til en ydre, ren menneskelig historie, hvor Gud ikke længere er umiddelbart til stede, som jo dog var det vigtigste for menneskene. At et budskab blev givet til bestemte mennesker udelukker på ingen måde en universel betydning. At søge betydningen af overleveringen for os i dag er vigtig - det fulde indhold vil dog først komme for dagen, hvis vi tager forståelsen af det forjættede alvorligt også for nutidens mennesker, eller i det mindste forsøger det.

(Overfor dem følte samtidige repræsentanter for den gamle systematiske teologi sig som et slags centrum for den egentlige teologi, som de nye forskningsgrene kunne grupperes omkring. Men kunne de være en sådan integreret kerne? Det er nok en dels berettiget tilsnigelse, at sætte de mangeartede videnskabelige opdagelser i forbindelse med tros lærer. I så fald ville det kun være konsekvent, hvis man også gør det i dag. Men dette er næppe sket hidtil. Det ville betyde, at man skulle tage hensyn til det nye, sig langsomt visualiserende verdensbillede (Paradigma), som aftegner sig som nyere, ikke så materialistiske , videnskabelige strømninger indenfor elementardefysikken, af den moderne biofysik, af geo-

og astrofysikken og især af parapsykologiens grænsevidenskaber . Det er meningsløst at basere en nutidig teologi på et verdensbillede fra det 19. Århundrede. ***)

6. I det 20. Århundrede fulgte mange bestræbelser, på at finde facetter i teologien, som den indtil nu ikke havde taget nok hensyn til, men fremdeles uden at medtage disse mystiske – spirituelle dimensioner, - som af bl.a. Karl Rahner blev erkendt som nødvendige. Disse forsøg i katolske og evangeliske kredse har ofte medført resultater for samfundet, idet de ofte tog hensyn til menneskers praktiske behov, f.eks. Karl Barth, den politiske teologi og den tredje verdens befrielses- teologi samt skabelsesteologien.**), feministisk teologi,**

I nogle grene, som "afmytologiseringsteologien" af Bultmann blev barnet dog skyllet ud med badevandet, dvs. at troen er reduceret til en – i mellemtiden forældet - materialistisk verdensforståelse; godt nok holdes der fast ved, at troen ikke har behov for en videnskabelig objektivisering . Drewermann forøgte derpå med en dybdepsykologisk forståelse af evangelierne. Det kunne betyde en bro for at komme fra den åndsforladte, materialistiske verdensanskuelse, men dybdepsykologien er nu engang ikke biblens egentlige spirituelle dimension, og det er derfor meningsløst at bruge disse to helt forskellige områder mod hinanden.

Problemer mellem fundamentalisme og relativisme dominerede diskussionen indtil nu. I øvrigt spiller de sidste år udenfor de teologiske kredse også den formentlige „Jesus – afsløringshistorie" en rolle, som ikke just pynter på dagens helhedsbillede af diskussionen.

7. Vi mærker derfor meget lidt til det 21. århundredes " postmoderne" teologi. En fornyelse af kristendommens åndelige muligheder- ved såvel opretholdelsen af den gamle intensive tro, som også den opnåede sociale bevågenhed, - forudsætter et omfattende skift i bevidstheden.***. Åndelig præcision samt et differentieret syn på samfundet og hele verden er der her behov for, fremfor kun at forvalte og fortsætte de hidtidige forskningsretninger i teologien og religionsvidenskaberne. Her tager "Kristusveje"fat.**

*) Disse anerkendte bevidst ikke bare "sprogkilden Q", som senere blev åbnet af forskere.(Den indeholdt kun nogle af Jesus udtalelser fra før passionshistorien, med den etik hinsides mange samfundsmæssige konventioner, som i dag ofte hæftes til bjergprædiken. Allerede det nært beslægtede Thomasevangelium viser, at alt efter prædikanter og publikum verserer der en del andre årsager af Jesus....). Jesus sidste skridt i livet, startende med opvækkelsen af Lazarus osv. – var der kun få som kunne følge og stå inde for. Trods det blev de gjort tilgængeligt for de søgende.

**) I nyeste tid er der i Tyskland bestræbelser i gang for at løse knuderne i denne tilstand.... Om de forskellige kirker se i øvrigt også vores " *De syv menigheder (af Åbenbaringen) og nutidens kirker.*

***) Se bl.a. vores side : "*Naturvidenskaber og Gudstro*". [Update English/ Deutsch](#). Om kristendommens udvikling, se også *Prof. Hans Küng, Das Christentum. Wesen und Geschichte, Sonderausgabe 2007*. Han tilstræber en integreret forskning, som trods arkæologi og kritisk forskning, tager de gamle skrifter alvorligt som kilder rent indholdsmæssigt. Vi deler ikke alle konklusionerne fra den historisk-kritiske forskning, der præsenteres her. F.eks. forekom hændelser med Jesus af og til i for høj grad at være rent subjektive oplevelser; Küng er dog åben over for en selvstændig endnu udforsket realitet i sådanne oplevelser. I øvrigt formår hans immervæk interessante metode til undersøgelse af kristendommens udviklingstrin (paradigmer) ikke at værdige betydningen af de retninger tilstrækkelig opmærksomhed, som i det store perspektiv ikke har vist sig at spille nogen afgørende rolle - som f.eks. mystikken - retninger, som har bragt aspekter frem, der er væsentlige for at kunne udtømme kristendommens fulde potentiale. Det kan her tilføjes, at mennesker med en indre spirituel "opgave" eller mystikere normalt ikke ville kunne forstås rigtigt gennem en ren historisk-kritisk analyse, da de ud over at have en biografi, der kan begribes i det ydre, tillige har en i sig selv hvilende indre spirituel biografi. Her hjælper det mere at prøve at tage dem seriøst, i stedet for at pille dem fra hinanden.

****) Se f.eks.: "*Økologisk teologi*", Kreuz-forlag (tysk).

*****) Også bemærkningen om et "nyt, evigt evangelium givet af Helligånden" i Johannes åbenbaring 14,6 forudsætter en større bevidsthed, end intellektet evner. ...

*****) Supplement: Jesus og teologien...

Der findes forskellige teologiske synsmåder i det Nye Testamente. Men forfatterne må bevidst have kombineret dem. De sansede, at Jesus har mange sider. Det er påkrævet med flere teologiske synsvinkler, for at forstå Ham.

På den ene side lærte han dem om de **sociale** fornemmelser hos de liberale, eller indenfor befrielsesteologien - og Han lærte dem de skrappe **individualetiske** retningslinier for de temmelig konservative teologer (men ikke formalistisk, og ikke vendt mod statsmagten).

Han havde både den **spirituelle** holdning som de kristne mystikere, eller de esoteriske kristne (sml. Den mystiske teologi i de østlige ortodokse kirker) - men også den indstilling, at disciplerne skulle takle deres liv **i denne fysiske verden**. (Sidstnævnte er hovedemnet for de fleste nutidige teologer og sjælesørgere, især de evangeliske.)

Jesus viste en "**overnaturlig**" **forbindelse til Gud**, (fra dåben til korset og opstandelsen; som det f.eks. kommer til udtryk hos Johannes, hhv. hans elever i Johannes evangeliet); dette kan ikke forklares af teologer som Bultmann ved hjælp af den intellektuelle bevidsthed. Ikke des mindre måtte Jesus gennemgå **menneskelige livsforløb**, på samme måde som naturvidenskabsfolk.

Flere hændelser kan forklares af nutidens **Dybdepsykologi**, mange har derimod en **spirituel** mening, som går ud over dybdepsykologiens evner.

Mange synspunkter er gået tabt, siden en stor del af den tidlige kristenhed blev forfulgt som kættere (blev kastet i sammen gryde som virkelige religiøse misbrugere). De var alle ensidige, men på sin vis ikke mere end nogen eksisterende kirke.

Denne ensidighed er ikke automatisk negativ. De konstruktive dele af alle disse retninger er for såvidt i orden, - bare de ikke tænker, at de er de eneste der har ret, og alle andre er helt forkert på den.

De enkelte evangelier og teologi.

Evangelierne – og f.eks. den del af Markus-evangeliet, som kaldes "kilde Q" – repæsenterer forskellige synsvinkler. Derfor er de skrevet for mennesker med forskellig baggrund. **Markus** var f.eks. var vigt for den analytiske begavelse hos romerne og for oversættelser i romanske sprog. (Men Prof. Morton Smith nævner en "hemmelig del" af dette evangelium, som opstod på baggrund af dokumentation fra Petrus, og som kun blev benyttet af erfarne folk, med Lazarus opstandelse o.s.v.) Den østriske mystiker Jakob Lorber skrev, at Markus havde været en anset budbringer mellem disciplerne. Så måtte han nøjagtigt vide, hvad der skete. Han viser træk af en teolog som spørger: Hvem er Jesus?

Det oprindeligt aramæiske **Matthäus**-evangelie som gik tabt, eller ikke er opdaget endnu, må være rettet til jøderne; dette samt det nutidige "Matthäus-Evangelie" er i sidste ende rettet til alle, som har behov for livagtige, udførlige beretninger om Jesus gerninger.

Næsten på lignende måde **Lukas**, men med følesesmæssig dybde.

Johannes-Evangeliet var rettet mod spirituelle kristne (f.eks. med græsk mysterium biografi), hvor det specifikt kristne i deres sprog udarbejdes.

Johannes forstår Jesus liv især ud fra Påske- hændelserne. Matthäus starter mere udpræget med livet. Begge synsvinkler er korrekte, men korset og opstandelsen har de fleste konsekvenser for tiden derefter.

Det apokryfe "**Philippus-Evangelie**" er ikke noget evangelie, men er et tidligt kristent bidrag eller kommentar til en diskussion med mennesker af div. andre religiøse retninger – med sit eget ståsted blandt disse. (Det er ikke noget gnostisk skrift, som mange vil mene) Det apokryfe "Thomasevangelie" er ikke noget evangelie. Men en samling udtalelser af Jesus, for størstedelen sandsynligvis autentisk; ydermere er der nogle udsagn, som var tilegnet interesserede mennesker i denne form.

Repræsentanter fra forskellige folkeslag kunne bedre udarbejde det ene eller det andet aspekt.

Forskningsmetoder.

De forskellige forskningsmetoder er alle indenfor deres begrænsninger nyttige, når de anvendes sammen (interdisciplinær). Hvis nogen imidlertid forsøger at opbygge teologi på kun én Videnskabsgren (som sprogvidenskab eller arkæologi, bliver resultatet delvist forkert. Det er desuden påkrævet at inddrage meditative metoder, hvilket næsten aldrig sker.

Derudover er der den af den kristelige teologi mere eller mindre uafhængige religionsvidenskab samt filosofien, som begge til dels befinder sig i et konkurrenceforhold med teologien, for så vidt de beskæftiger sig med religiøse spørgsmål, der uden den religiøse relation fra forskerens egen side er vanskeligt tilgængelige. Men i det omfang nogen hermed forbinder en ægte søgning efter Gud, kan det være et frugtbart supplement. En større indbyrdes kompatibilitet mellem fagområderne ville kunne

udkrystallisere sig over tid, hvis religiøsitet blev anerkendt som en grundegenskab hørende til menneskets væsen. (Se "[Religion...](#)")

Anmærkning til spørgsmålet om Guds "Treenighed"

Ved kirkelige forestillinger om Guds trefoldighed, hhv. treeninghed (trinitet) må man skelne mellem, om den som lærer noget om det forbinder en oplevelse med det, som vedkommende kunne give videre, eller om det drejer sig om en ren intellektuel lære (doktrin) om tre guddommelige personer. "Kristusveje" beskriver bl.a. Gud, Jesus og Helligånden ud fra deres karakter og deres relationer, frem for at skændes om begreber som treeninghed.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

„I begyndelsen var ordet (græsk: Logos) ... og ordet blev kød" (Joh.1)

En sådan fremstilling rettede sig ikke imod et syn af Jesus som menneskeligt forbillede, men de antydede hans nære relationer til Gud og skabelsens forløb. Arten af denne relation kan man tænke forskelligt over, men på forhånd at afvise den som uforståelig eller ikke autentisk, er et utilladeligt kunstgreb. Sligt findes i Johannesevangeliet 1, Joh. 5, Joh. 6,69, Joh. 7 ..., i Matthäus 16,16, i Kolosser- og Epheserbrev, osv.; trivedes også ved gamle kirkelærere, ved mystikere som Jakob Böhme, hos Rudolf Steiner (Helsingfors 1912) hos mystikerne og lever op igen i „Esoterischen Lærer" af den vise kristelige „Daskalos" samt i bøgerne af den amerikanske teolog Matthew Fox „Den stor velsignelse" og „Vision af den kosmiske Kristus", osv..(...)

I den katolske kirke og dele af den evangeliske kirke forsøgte man at konservere denne forsvundne nærhed til sådanne overleveringen ved hjælp af teoretiske trossætninger. Andre dele af evangeliske kirker, som bedre erkendte Jesus sociale virke, mente, at de måtte droppe Jesus guddommelige træk. I læren af hinduistisk oprindelse blev begrebet „Avatare" i forskellige trin, sammenlignet hermed. Herunder forstås mennesker, som ikke lever på jorden for deres egen fremskridts skyld, men frivilligt for at bidrage til et folks eller menneskehedens fremskridt, som en dråbe af „guddommelig fuldkommenhed". Forskellene imellem sådanne på hinanden følgende „Avatare" tilsløres dog ofte i sådanne opfattelser, mens den jødiske og den kristelige opfattelse af „Historiens Gud" lægger vægt på aspektet om videreudvikling og den herved tildelte rolle af „Messias".

Der skal henvises til, at koranen på flere steder anerkender Jesus Kristus som en af Gud sendt profet og som „Guds ord", skabt som Adam. I et velorienteret Islam gælder Han i hvert fald for mere end hos de moderne kristelige teologer som kun så socialreformatoren Jesus! Kun læren af Gud/Søn forholdet som i en senere trefoldighedslære akcepteredes ikke i koranen. Kristne, som forståeligt kunne forklare meningen med dette, sådan at også mennesker af en anden opfattelse kunne forstå det, fandtes næppe. (Se ekstraside: „Jesus og Islam).

Her skal fastholdes, at denne del af gåden Kristus, som ofte ikke udsprang af spekulativ tankevirkosomhed, men af visionære grænseerfaringer, ses f.eks. tydeligt hos Jakob Böhme, som imidlertid også havde en sjælden evne til at forarbejde erfaringer på en forståelig måde. Alle spirituelle erfaringer kræver nok en (selv-) kritisk forarbejdning, men en vurdering af resultaterne uden at anerkende eksistensen af et sådant observationsniveau, fører som usaglig metode ud i tomheden.

Mennesker med en tydelig mystisk eller spirituel opgave kan heller ikke virkelig forstås, hvis de kun betragtes historisk-kritisk ud fra deres ydre socialisering, uden at deres dybt personlige indre, spirituelle udvikling inddrages.

*) Jesu eksistens som historisk person er relativt veldokumenteret. Historikere fra det 1. århundrede e.Kr., såsom Josephus og Tacitus, bekræfter Jesu faktiske eksistens. Og i selve evangelierne er tid og sted angivet ved flere lejligheder. F.eks. nævnes flere herskere og vigtige personer med navn (eksempelvis *Luk 3:1, 2, 23*), hvilket gør det muligt at fastsætte det år, hvor Jesus begyndte sit offentlige virke. Disse personligheder figurerer ligeledes i de historiske dokumenter. Bibelens beretninger har således ikke karakter af blot og bar mytologisk fortælling. "Apokryferne", dvs. øvrige kristelige evangelier, der ikke forefindes i Bibelen, bl.a. tekster fra de første århundreder, lægger ofte mindre vægt på nøjagtighed i skildringerne, idet fokus mere rettes mod bestemte fortolkninger af enkeltstående begivenheder, set gennem forfatterens optik.

På den tyske og engelske udgave er her et udtog af Johannes evangeliet. Starten af kapitel 1

Evangelie meditation er i indledningen beskrevet under "Metodiske Henvisninger". Denne tekst blev benyttet, for at komme "på bølgelængde" med Kristus, som en fintunet modtager, fremfor at komme i kontakt med kræfter, som kun formodentlig er kristne.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Jesus af Nazareth: hans Fødsel

Efter rækkerne af evangelierne kommer vi nu til mere menneskelige hændelser. Jesus fødsel er traditionelt tilknyttet julen, - selv om festen ikke overalt minder ret meget herom. - *Luk. 1, 26ff.; Matth. 1, 18ff.* Det er et spørgsmål, hvorfor, i betragtning af den centrale betydning af Jesus senere „tre læreår“, teologer ofrer så mange anstrengelser på at bestride Jesus jomfrufødsel. Mens den verdensfjerne tidlige Gnosticisme havde behov for den opfattelse at Jesus kun var i besiddelse af et „skinlegeme“, konstateres der for så vidt enighed i andre strømninger, at Jesus måtte gennemgå alle stadier af menneskelivet. Det kunne ønskes for denne diskussion, såfremt sandhedssøgning var motivet, at få mere åbenhed for dagen. I en tid hvor der dukker nye synspunkter op i forbindelse med transformationen af seksualitet og kærlighed, tildels udledt af østerlandsk praksis og mindende om gamle tempelskikke, skulle det ikke være utopisk at hente en sand kerne i overleveringerne. Buddhisterne – som også tilskriver Buddha særlige fødselsforhold- ville slet ikke have det vanskeligt med antagelsen af en „jomfrufødsel“ af Jesus, næppe heller med en jomfruelighed mest i åndelig forstand, som f.eks. Steiner påstår. Koranen taler om Jesus som en Guds udsending, som Gud "har skabt ligesom Adam" i Jomfru Maria– ligesom Biblen taler om en engel, der bebudede Jesu fødsel.

Det viser sig, at det træk hos Jesus, ikke at kunne indpasses i nogen af de fastkørte tænkeskemaer, allerede her bliver tydeligt. Specifikke egenskaber vil vi dog i hans livsforløb ofte støde på. Betydningen af den mulighed at blive „nyfødt“ *) med Jesus i livsforløbet vil vi også møde.

Lige fra begyndelsen forløber Jesu liv og virke inden for de verdenshistoriske rammer. Det viser sig allerede ved folketællingen iværksat af kejseren af det romerske verdensrige, som gjorde, at Jesu forældre rejste til det fra profetierne så betydningsfulde sted Bethlehem - byen, hvor Jesus blev født. Det blev der taget hensyn til i den teologiske litteratur i diskussionen om Jesu verdensomspændende betydning.

Den tyske og engelske udgave bringer her et udrag af Johannesevangeliet 3,5-8...: Genfødslen.

Det er ingen lignelse. Det er et af de bibelsteder der er "vanskelig at forstå", men som har en helt eksakt betydning for dem der har forudsætningerne for det. Jesus talte ikke til den enkelte, som slet ikke ville kunne forstå eller udnytte meningen. I løbet af vore kapitler i hovedteksten, f.eks. "Dåben", "Stilheden i ørkenen" og "Forklarelsen" tilføjes kommentarer som gør emnet "Genfødsel" mere forståeligt.

For de ikke så religiøst søgende, var det i ældre, mere afslappede tider ofte **julen**, der fremkaldte en stemning. Kirkeårets fester, her adventstiden, bevirkede tit, at folk så på Kristi fødsel med en

højtidelig, inderlig følelse, ligesom fastetiden kunne forberede sindet på påsken. På den måde blev der i årenes løb oparbejdet en vis – om ikke total -forståelse, som det i den hektiske nutid kun kan opleves ved intensiv meditation eller en længere bønperiode.

Julen er i en større betydning kærlighedens fest, samt mindet om at Jesus skænkede til menneskeheden. Men dette ændrer ikke den dybere mening, idet alle trin i Jesus liv kan efterleves. Sml. også kapitlet "og ordet blev kød" i hovedteksten.

Genfødte kristne i regi af dagens frikirker osv.

- skal alligevel fortsat styrke deres tro dagligt og på den måde blive mere fuldkomne.
- De står nu over for at skulle finde en ny tilgang til alle deres livstemaer; de fleste vil skulle ændre ganske meget.
- Som skrevet i *Åbenbaringen 21,5* om en forestående tidsfase "Se, jeg gør alting nyt.", således er det allerede i dag tid at tænke alting nyt ...

Spørgsmål:

Kan jeg - hvis jeg ikke allerede har erfaret det - ønske en indre fornyelse fra Gud som ophav til alt?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Er der vigtige begivenheder i Jesus ungdomsår?

Også dette område tilskrives, her i adskillige moderne spirituelle skrifter, til dels en noget overproportional betydning. Biblen beretter kun om den vise Simons lovsang og de skriftlærdes forundring over den 12årige- *Luk. 2, 29 - 51*. Det mest autentiske af de ikke bibelske „børneevangelier“, som i fragmenter og nyfortællinger (Lorber forlag, tysk) er „*Jakobusevangeliet*“, med et indhold af tegnagtige hændelser og møder. Dog indeholder det ikke, at – ifølge en moderne tese- Jesus har lært alt af Essenerne eller af den tildels beslægtede Qumran-menighed, eller efter en anden i ægyptiske, hhv. græske templer, eller efter en yderligere kilde i Indien, o.s.v. Det kunne være frugtbart, på baggrund af holdepunkter at tage den kreative fantasi i brug, bare dette ikke ville føre til nye, overilede dogmer. Så ville der fremtræde et svagt omrids af en Jesus, som intensiv imødegik, -ikke bare den ene eller den anden - men alle datidens væsentlige åndelige strømninger, og herved altid udlægge det, som han af sit indre måtte udlægge, hvilket ikke behøvede at være identisk med hvad andre tænkte at der skulle læres. Det er en grunderfaring, som absolut kan gentages i det små, og som af nogle er velkendt. Den sprænger ensidige psykologiske forestillinger omkring prægning og opførelse. For udprægede individualister og mystikere er den ligefrem typisk. Den kan som små kim allerede vise sig i den tidligste barndom...

I det såkaldte „*Femte evangelium*“ viser *R. Steiner* en scene, hvor det for Jesus før Jordandåben skulle være blevet helt tydeligt, at nu kunne arbejdsmåden af de fra den ydre verden afsondrede ordener, som Essenerne være kontraproduktive. Deres loviver, - med mange legemlige og etisk/åndelige renselsesforskrifter – værnede dem selv mod negativ indflydelse, men deres omgivelser var dermed mere udsat. I hvert fald **i Jesu videre liv finder vi en bibelsk funderet grundimpuls af at „være i verden, men ikke af verden“ og indbefattelsen af verdenen i den egne udvikling. Dertil kommer også, at Jesus til syvende og sidst underviser for alle, hvad der førhen var belagt med hemmeligholdelser**; hvad der ikke modsiger, at konkrete lærer i klartekst blev videregivet til de noget bedre forberedte disciple..

Det viser sig overfor de gamle, på streng hemmeligholdt baserede mysterie-traditioner, virkelig som et nyt historisk tiltag. På ejendommelig måde viste noget lignende sig også i de nye retninger i Mahayana-buddhismen, hvor medfølelse for alle skabninger kraftig fremhæves. Men først i vores tid er adgangsmulighederne til åndelige dybder for alle blevet åbne. Ingen kan sige han/hun aldrig har hørt om det. Da den nuværende banegårdskiok-

esoterik imidlertid stadig er meget overfladisk, må man gå ud fra, at denne tendens endnu slet ikke er nået til fuld udfoldelse. Det er logisk, at Vatikanbibliotekets hemmeligholdelsespraksis kan synes „førkristelig“.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

En randbemærkning til diskussionen om „to Jesus - drenge“

Her burde anføres den Steiners'ske tydning af de forskellige afstammingsangivelser hos *Matthæus og Lukas*, som burde kaldes „to Jesus-drenge“. Da det ikke blev bestridt at den guddommelige natur Kristi kun kan manifesteres i eet menneske, er det lettere morsomt, hvordan intellektet lod både antroposoffer og teologer glide ind på et „hovedstridsemne 1 eller 2“. Her drejede det sig om noget andet, nemlig om en ledsagelse af Kristus menneskeliggørelse gennem kraften fra de vise fra forskellige kulturer: (...) . Da åndelige forskningsobjekter kan være endnu mere niveaudelte, end det i konkrete jordiske forestillinger kan rummes, er konkretiserede angivelser i litteraturen ikke altid mere eksakte, som sådanne almene synspunkter.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Til Jordan-dåben ved Johannes døberer

Den oprindelige form af vanddåben var ingen symbolsk akt, og krævede ingen medlemskab af en religiøs menighed. Neddypningen ved dem som havde erfaring hermed, her Johannes døberer, medførte ofte næsten druknedøden, og dermed altså en reel grænseerfaring. Den kunne minde om antikke „Indvielser“ hhv. „Indvielsesprøver“, kun er her de fysiske oplevelser ikke egennyttige, eller kræver overvindelsen af dødsangsten, men dåben beseglede kaldet til at „bøde“ som skal oversættes til „vending“, nemlig til Gud skaberens vilje, hvis „himmerige“ blev kundgjort som „kommet nærmere“, - *Matth.3, Joh. 1*.

Da Jesus beder om dåben, føler Johannes sig ikke i stand til at hjælpe ham videre, han indvilger, men har ingen kontrol over det der sker. Han kan kun se på, at der sker en større forandring med Jesus end han havde været i stand til at formidle. Hvis han allerede havde forudset muligheden for en højere dåb gennem Helligåndens ild, så ser han nu Guds ånd komme over Jesus. Kristelige esotikere ser i dette den egentlige „fødsel af Kristus i Jesus“, dette kræver dog ikke den sommetider opdukkende forestilling af Jesus og Kristus som væsener, som før ikke havde noget med hinanden at gøre.

Alt i alt kan dåben, – især åndsdaaben - begrebet - benyttes forskelligt, f.eks. i frikirker – og ses som indgang til et menneskes „nyfødsel“ - *Joh.3*. Denne i kristelige forbindelser meget brugte „genfødsel“ bliver undgået her, på grund af faren for forveksling med reinkarnation, hvormed det ikke er sagt at spørgsmålet om reinkarnation ikke dukker op i biblen, - f.eks. *Matth.11,14*, hvilket i denne forbindelse burde undersøges nærmere.

I stedet for teologisk – teoretiske diskussioner over afgørelsen om dåbens karakter, kunne interessen samle sig om, hvad en sådan „nyfødsel“ kan indebære for et menneske. Det kan ud fra en større dybde i dets væsen på en ny måde takle sit liv, fornemme og analysere ud fra en karakter som er vendt mod Gud. Gud kan „legemliggøres“ i mennesket, mennesket kan blive mere tydeligt end sit „spejlbillede“, eller, som mystikerne udtrykker det „Kristusgnisten“ i hjertet fyldes med liv og begynder at vokse i mennesket. Det meditative menneske kan også observere dette som et billede af et barn, som virkelig udfoldes, eller

som et barn med moderen som billedet på barnets sjæl. Til forskel fra et overfladisk, rutinemæssigt skabt indre billede, viser sig her en udvikling, som genspejler indre menneskelige udviklinger, som ikke kan udløses vilkårligt. Dette indre barn kan senere blive „voksen“, og er på et endnu senere tidspunkt stadig bevidst tilstede.

Ved mindre imaginative personer kan det samme fænomen ytre sig gennem indre følelser eller indtryk af tankemæssig art, eller simpelthen som forvandlinger i livet. Kunstværker som den „Sikstinske Madonna“ må også være opstået gennem visioner, som ofte kan være behjælpelige med at finde adgang til indre realiteter. (...)

(...) Se også de meditative betragtninger, f.eks. i *Johannesevangeliet*, i henhold til de „metodiske henvisninger“ i *indføringskapitlet*.

Et yderligere kendetegn på en vej i Jesus billede kan vise sig her: Udviklingen og dens størrelse bliver lagt i det enkelte menneske. Det kan selv udfolde sig i samklang med livet, uden nødvendigvis at have en "frelseformidlingsinstitution" til hjælp. Det udelukker ikke søskendemæssig samråd. Vejen er tænkt som at „efterfølge“, at følge efter.

Den „indre“ oplevelsesart er derimod ikke tænkt som en erstatning for bøn til den „ydre“ Gud. „Bliv i mig, og jeg bliver i jer“- *Joh. 15*.

Der fandtes ingen tvingende omstændigheder for at fortsætte vanddåben, selv efter at Jesus var begyndt at prædike, eller endda efter „Åndsdaåben“ under pinseoplevelsen. Hos Jesus selv blev den til et ydre tegn på en i det indre allerede modnet udviklingsfase. Selv om Dåbsbevægelsen proklamerede „vis anger og lad jer døbe“, så sagde Jesus disciple efter foreningen med denne bevægelse, „tro“, d.v.s. åben jer for troens kraft „og lad jer døbe“. Dette var en gestus til Døberens tilhængere. Nu startedes der fra den positive side. Begge døbte voksne, som bevidst kunne tage en afgørelse. Hvilket ikke bør udelukke, at der siden 2000 år også kunne have været en slags velsignelse til nyfødte som „fødselsret“, men det ville være mere formålstjenligt at adskille dette fra den egentlige dåb, og også om spørgsmålet om medlemskab af en bestemt kirke. På denne måde kunne desangående diskussioner ende af sig selv.

I en uundgåelig tilknytning til den i det gamle Israel allestedsnærværende interpretation af den spåede Messias som konge, blev dåben også set som indgang til det nye kongerige. Det havde kun ringe virkning at forklare datidens mennesker, at det ikke drejede sig om et verdsligt, statsligt kongedømme, og heller ikke om en verdslig kirkeorganisation, men om fællesskabet for alle dem som så Gud som deres fader, og sig selv i deres indre som nyfødt søn eller datter. Denne sikkerhed, sammen med det søskende forhold som disse „sønner“ og „døtre“ dannede, og med menneske- og Gudssønnen Jesus som ældre bror, dannede kernen i den lære som blev tilbudt menneskene som åndelig føde. I det gamle Israel fandtes sammen med gamle utilnærmelige gudsforestillinger allerede en forestilling om Gud som en fader. Men han opfattedes mest som Abrahams og hans folks fader. Kun igennem folket blev Gud fader til den enkelte. Det skønnes, at kun enkelte dengang nåede frem til en erkendelse af Gud som far til det enkelte individ, det var først Jesus som kom med det til alle; et individ, som ved sig styret af Gud på sin livsbane, og som til enhver tid kan søge kommunikation med Gud; et individ som igennem denne forbindelse med den evige Gud måske kan ane det overjordiske i sit eget væsen. Dette bliver på det videre forløb af Jesu veje yderligere forankret, men er startet allerede her.

(...)

Liberale teologer har udlagt Jesu dåb som en kaldelsesoplevelse. Ud af en traditionel teologi blev derimod også den kalendariske og profetiske indlejring i verdenshistorien tematiseret (f.eks. *Luk3:1-4 samt reference til Jes 40:3-5*;); i profetien handler det om Gud, der med sin handling skrider reddende ind.

Den tyske og engelske udgave bringer her et uddrag af Matthæus 28, 18-20; Anmærkninger til nutidens dåb.

I dag døbes mest ved stænkning med vand eller neddyppelse. Kirkerne anerkender indbyrdes som regel dåben og dermed de troendes kristelige sind. Frikirker lægger mest vægt på, at dåben enten foretages bevidst som voksen, eller at der foretages en gendåb som voksen. I disse lægges der også i tilgift vægt på den dybere forståelse af Åndens rolle i dåben. (Først blev der i realiteten kun døbt voksne. Men dermed var det ikke udelukket, at også børn kunne velsignes. Men denne havde en anden karakter end dåben.) Det lå ikke i dåbens oprindelige mening, at denne samtidig gjorde folk til medlem af en bestemt kirkelig konfession, som det i dag er tilfældet med de store kirkeretninger. Som regel anerkender kirkerne også, at "nøddåb" må foretages af enhver kristen m/k: "Jeg døber dig i faderens, sønnens (Jesus Kristus) og Helligåndens navn. Amen".

Spørgsmål:

Kan jeg - hvis jeg ikke allerede oplever det sådan - overgive mit liv i Guds hænder?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Stilheden i ørkenen

I starten af sit virke stod Kristus* hhv. Messias - hebræisk „den Salvende“- alene. Dertil hører dåben og de 40 dage i ørkenen - f.eks. *Markus 1,12-13* – og med fristelserne. I tilslutning dertil kommer kaldelsen af disciplene.

Ørkenen står i det ydre og det indre som noget afsondret, som ikke desto mindre muliggør et arbejde med at blive mere bevidst, og at knytte sig nærmere og stærkere til den altomfavnende Gud. Denne forberedelse til alt det øvrige er for enhver seriøs religion den vej, som er uundværlig for at knytte en ny forbindelse til den gudelige oprindelse, selv om det ikke er hele vejen. Også Jesus gennemlever på hans vej en sådan fase, som vil mere end f.eks. daglige besindelsespauser.

Kirkerne, som ofte taler om „inderlighed“- og bruger dette som modsætning til f.eks. fredsdemonstrationer – gør sig næppe umage med at vise mennesker en virkelig brugbar vej til denne indre fred. I over 30 kirker kunne der under gudstjenesten ingen steder findes nær tilstrækkeligt af det element af stilheden, det stille inderlige selvsyn, den stille afventen efter bønner. Salmesang, prædiken, bønner, samtidig med forstyrrende opfordring til pengeindsamling, næsten uden pause, - det viser faktisk et spejlbillede af det nutidige hektiske samfund, gennem hvilken mennesker bevidst eller ubevidst fjerner sig fra deres uudforskede indre. Først i den nyeste tid, i anledning af menneskers søgen efter – næsten ligegyldigt hvad –, findes her små fremskridt, idet der i hvert fald for nogle afholdes weekendseminarer eller lignende, eller på spørgsmål om muligheder henvises til bibelkredse eller møder i hjemmet. Men også her mangler den direkte vejledning. Samtidig kan den ene part se, at for at få en større nærhed til Gud er der også brug for et „stille kammer“ og den anden part tænker på samfundsmæssige værdier som evnen til selvkritik, tolerance, evnen til at tale for fred, som udgangspunkt til behovet for at holde stille stunder. Selvfølgelig ville det næppe være fyldestgørende hvis det af og til skete under gudstjenesten, men det kunne være et skub til at erkende dette ofte fortrængte behov.

Mystikeren Jakob Lorber skrev om et råd fra Kristus til menneskene i „*kort vej til genfødsel*“, som man i dag kan kalde „nyfødsel“ for at undgå misforståelser, som omtalt i sidste artikel. Se også „*Om det indre ord, Stemmen fra stilheden*“ fra Lorber Verlag (tysk):

" Dette er praksis: Hvis noget menneske vil nyfødtes gennem Kristus, så måtte det erkende alle sine - fra Gud adskillende- synder. Det er noget andet, end det der bliver sagt til dem. Derefter skulle det inderligt angre dem, både i sit indre og ydre, og seriøst foretage en ransagelse. Mennesket skulle

endvidere have det forsæt, helt at bryde med verden, ment er verdens egoistiske forviklinger, ikke det aktive liv, og : " helt overgive sig til Mig og gennem sin kærlighed have en stor længsel efter Mig, og i denne længsel skulle det dagligt trække sig tilbage fra verdenen og dens forretninger, og mindst syv kvarter med lukkede døre og vinduer hverken bede eller læse, men i denne fuldkomne ro i sit indre kun beskæftige sig med mig". Efter en tilsvarende indbydende indbydelse, „gå til ro, og voks i længslen og kærligheden til mig! Jeg siger Jer, bare i gør det over en kort tid, skal i høre det tordne og lyne, men bliv ikke bange! Nu kommer jeg til enhver, først som dommer i form af lyn og torden , og først derefter som far med stille, hellige veer. Se det er den korteste og mest effektive vej til en nyfødsel, i hvilken det evige liv kan vindes. Enhver anden vej varer længere og er mere usikker, idet der findes mange smutveje,... den der ikke er velplantet, og er væbnet til tænderne, vil næppe nå målet."

Det er muligt at bede Helligånden om en renselse og forklarelse.

F.eks. Yogis ved, at mennesker tror at de „ikke har tid". Derfor plejer de at nedskrue stillede krav fra nogle timer over en halv time helt ned til 11 minutter, dvs. indtil ingen kan sige, at de ikke har tid. Selv den korteste stund med stilhed, hvor andre tanker, følelser og indtryk ikke fortrænges, men kun iagttages, har sin virkning. Dog erstatter den ikke en længerevarende stilhed. Som hjælp til koncentration bliver der i østerlandske kirker, - måske på bjerget Athos – bedt „Kyrie" (under indånding) og „eleison" (ved udånding), dvs. „Herren forbarme sig over dig", sml. F.eks. *Kreichauf: Som pilgrim på bjerget Athos (tysk)*.

En stærk udfordring ligger i at skulle tie totalt under en seksdages Zen-Sesshin, - en Zen-Sesshin meditation, som også er blevet mere udbredt i de kristne klostre, også udenfor meditationstiderne og måltiderne m.v. Efter tre dage kan uerfarne knap nok holde det ud mere, for på fjerdedagen, - sammenlignelig med fastens virkninger, - at ånde lettet op og indse den effekt, som ord næppe kunne have opnået.

Stilhed skaber åbenhed. En samtidig tilknytning til Gud skaber et værn for denne åbenhed. Efter en meditation er det hensigtsmæssigt igen at omstille sig til de efterfølgende ydre påvirkninger, hvor det kan være hensigtsmæssigt at være mindre åben.

Det ville godtnok være vigtigt at medbringe noget af den stilhed med sig i dagligdagen, for at lære at opretholde en vis „klarsinds" tilstand. Det ville for den enkelte betyde, at i konfliktsituationer, eller så snart en lejlighed byder sig, i et øjeblik at lade den indre ro falde over sig, dvs. at tage begivenhederne med sig, men ikke spekulere over dem; lade følelserne falde til ro og afspænde de enkelte legemsdele, stadig med fuld bevidsthed som et helt menneske, uden at tillade afstikkere i enkelte velbehagelige følelser.

Dette synspunkt ville betyde, at for møder, arbejde, seminarer o.l. måtte der ikke behandles trættende emne efter emne, men mindst indlægges korte pauser imellem, som imidlertid ikke skulle bruges til samtaler, men til at fordøje stoffet og bevidst at indstille sig på et nyt emne. På lignende måde er det hensigtsmæssigt, bevidst at se på hvad man spiser. Mange lighedspunkter kan findes mellem videnskabelig - og åndelig „ernæring".

Fremgangsmåden, som kan kaldes „ at-lade-roen-over-hændelser- falde -over- sig" og som giver styrke til nutid og fremtid er altså ingen uoverlagt flugt fra problemerne. Den skaffer et ståsted, hvorfra en frugtbar bearbejdelse af tingene bliver mulig. Også ved hændelser i hverdagen sker der intet tidsspilde, men tværtom vindes der tid, fordi alt glider lettere. Mange, selv åndeligt tænkende mennesker opdager næppe, hvor meget de mister uden den indre ro.

Selv denne enkle åndelige ting, stilheden, gemmer i virkeligheden hemmeligheder af den største åndelige højde i sig. Dette højdepunkt forudsætter imidlertid, at der findes en vej til den. Netop Kristus fremhæver vigtigheden af blottæggelsen af det ukomplicerede i mennesket, hans vej fører derefter til stadig større og mere

kompliserede horisonter, og i denne kompliserede tilstand lyser så igen den grundlæggende enkelthed op.

F.eks. kan det i den koncentrerede stilhed ske, at en netop opnået hhv. foræret erkendelse forankres dybere, som ikke „opædes af møl“, se f.eks. Matthäus 4. Den kan rigtig tilpasse sig i den mosaik af tilværelsens andre udviklinger. Stilheden kan gå så vidt, at „livet“ af helheden af det, som i os måtte gro op mod det fundamentale gudebillede, kan fornemmes. Det er en måde, at opleve det „af gud nyfødte“ i os. Et anstrøg af denne mulighed har vi, - måske sammen med en erkendelse -, når den bevidste stilhed får vort sind til at kunne føle hjertets kræfter mere tydeligt, og fødderne mere afspændte. Så er noget „sluppet igennem“, det være sig den mindste flig af livets erkendelse. Slipper der ingenting igennem, er der væsentlige ting som „sidder uforarbejdet fast“, og dette kan ikke kun medføre problemer i drømme, - som kun delvis vil kunne forarbejdes, - men også helbreds- og andre problemer.

Kristus er egentlig en titel. I den tidlige kristendom blev der benytte forskellige skrivemåder for "Kristus", som udtrykker forskellige betydninger for ordet. Den mest kendte er det græske "Christos", som svarer til den hebræiske "Messias" = "den salvede". Der fandtes dog også det græske "Chrestos" = Den gode, den hellige, og mere sjældent "Chrystos", af det græske gydne (strålende).

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Diciplenes fristelser og kald.

Også Jesus med de menneskelige træk måtte lære at vende disse mere mod Gud. Efter 40 dages fasten i ørkenen dukkede „fristeren“ op - f.eks. *Matth. 4, 1-11*

Også i den mindre målestok optræder der på den indre vej og i livet kræfter, som – det gælder alle kræfter – også kan opfattes som noget fysisk. Først kan anføres de fundamentale selvstændig gjorde tendenser i mennesket, uden et integreret hjerte og dermed uden Gud. Denne selvstændiggørelse, først af tænkningen og dernæst af viljen, fører til „spisningen af frugter fra kundskabens træ“.

På den ene side er de forhærdende egenskaber bundet til egne materielle ting. Fra dybere forankrede steder i bevidstheden kan der komme modstand, deres væsen kan også blive genkendt, men overvundet bliver de sjældent på dette sted. At kunne give afkald, at kunne få, frem for at skulle have, samt kreativ, etisk behandling af disse tanker er en øvelse for at overvinde dem.

De modsatte ønsker fører derimod til en flugt, og en hånlig afstandtagen fra materielle problemer, måske i visse tilfælde endda ind i spiritismens områder. Sommetider bliver det overset, at dette kun viser den anden side af samme „negative“ medalje, efter „pendul - udslagsprincippet“ bundet til den anden side. Den anden side er i dag allerede mere åbenbar, og lettere at rense. Et middel til denne omvendelse er medfølelse, samt at give frigørende kærlighed.

En yderligere egenskab, som kan findes sammen med de to andre kunne være knyttet til magtbegær. For at omforme denne illusion, kræves der mod til en betingelsesløs sandhed og på denne skabt tolerance, samt fri solidaritet i omgang med andre.

Fælles for disse områder findes der en mangel på en stærk og alligevel altruistisk individualitet hos disse mennesker, som kan udfylde disse områder, fremfor at glide ned ad negative tendenser.

I Matthäus 4 bliver Jesus udsat for disse vildledende impulser, her kaldet „Satan“ hhv. „Djævel“. Han henviser ikke bare til den respektive modsætning, men han griber til noget der er mere ophøjet, som står over det ping-pong af de negative kræfter: På „Guds ord“, på „Gud Herren“ og på „Den eneste Gud Herren, som vi skal tilbede og tjene“. **Kristus står udenfor dualiteten mellem lys og mørke, og overvinder denne gennem hans tredje ophøjede vej**, som mange andre hændelser vil vise os.

(...) Se også i del 4 kapitlet „Zarathustra“, Og del 2, tavlen „en kristelig holdning“.

R.Steiner beskrev de to vigtigste negative kræfter som adskilte væsener, som de kan opleves i verdens åndelige show. Som nævnt er det vel nok nyttigt at være opmærksom på begge virkemåder, som de kan opleves i åndelige kredse på verdensplan, men udenfor disse kredse er det ikke helt retfærdigt, når antroposoffer benægter visse kristelige forestillinger om et eneste negativt væsen, at dette indeholder begge sider. Tendenserne optræder ofte så blandet, at man til syvende og sidst kan behandle disse „antigudelige“ tendenser som et hele, som modsat ikke står overfor flere Guder, men overfor Jesus Kristus med alt, hvad der virker i hans ånd.

Der findes dog andre åndelige retninger, som i denne sag virkelig lukker det ene øje, og som anser al opad stræbende åndelighed for gudelig.

Moderne teologer lukker, næsten som visse andre åndelig- spirituelle bevægelser – straks begge øjne og bortforklarer eksistensen af negative kræfter, måske med begrundelsen, at de kun dukker frem på få steder i biblen, men overser, at det her ikke bare drejer sig om forestillinger, men om håndfaste erfaringer, som ikke kun forekom i gamle tider.

Nogle mindre kristelige grupper antog på baggrund af begrebet "verdens fyrste"- f.eks. Joh. 14:30 -, at verden "tilhører" denne indtil videre, og at menneskene kun kunne unddrage sig ham, selv om NT i virkeligheden kun nævner hans forførende og besiddende rolle. Johannes 12:31: "Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud."

Uden angst og andre negative følelser har de negative kræfter ingen magt, og det kan på en måde være et værn ikke „at male fanden på væggen“, - også overfor kirkelige trusler. I dag kunne åndelig sondering medføre, at **formodentlige „forøgelser“ af negative kredsløb viser, at disse består af fremkaldte, men længe eksisterende, skjulte positive potentialer**. Positive muligheder kan i virkeligheden øges, selv om de vokser op mod deres ophavs billede, som også er der.

Nu kan sådanne personlige „ømme punkter“ imidlertid samtidig udgøre en resonansflade for ydre negative kræfter. Spor af dette kan findes i alle samfund: I vesten i situationer, hvor penge og egoisme sættes højest, især i den gamle ensidige form uden social sikring; i ensidigheden af nationalisme og nationalsocialisme, - især når resten af verden vistes overlegenhed og ligegyldighed - samt i destruktive „religiøse“ aktiviteter; ligeledes i stalinismens ekstremer som dens brutale udjævning af samfundslag. Dette betyder dog ikke en kollektiv fordømmelse af alle og enhver i disse samfund.

Jesus prædiker ikke så meget om „modstanden mod det onde“, han hævder dog heller ikke nødvendigheden af det onde „for ligevægtens skyld“(som nogle østerlandske lærer hævder), samt heller ikke nødvendigheden af dette for at få øje på det gode guddommelige. Ikke engang en - ofte nødvendig - direkte behandling af det „negative“ er påkrævet for alle. I det mindste kan en vej, som anbefales i bogen „Christliche Wissenschaft“ af Mary Baker-Eddy, virke. Dette beviser dog på ingen måde, at disse modstridende kræfter ikke findes, men at de igennem denne måde indirekte kan forvandles. Hos Kristus findes heller ingen evig fordømmelse, **alle destruktive kræfter kan til syvende og sidst omvendes**, indtil tiden i det sidste kapitel af Johannes åbenbaring, hvor det lovedes, at der ikke mere vil være noget mørke (se det tilsvarende kapitel).

På denne tid i ørkenen fulgte **Diciplenes kald** - *Joh. 1, Matth. 4, 18 - 22, Matth. 10.*

* I teologien inddrages traditionelt også ved historien om Jesu fristelse den symbolfyldte sammenhæng med menneskeheds historie: Ørkenen med de farlige vilde dyr som modstykke til den overleverede verden, som Adams Paradis udgjorde; og dermed som en tilstand, der med Jesus som en "ny Adam" skal overvindes. Ved den 1. fristelse, at gøre sten til brød, handler det om, om det materielle eller Gud skal være ledende for mennesket. (Da det senere handlede om bespisningen og opvækkelsen af mange mennesker, ser vi heri ikke længere en fristelse.) Ved den 2. fristelse, at springe ud fra templets tag, handler det om at overvinde hovmodigheden over for menneskelivets laster. Jesus gennemgik alt det, der blev ham pålagt (indtil det var løst ved opstandelsen.) Ved den 3. fristelse handler det om den magt, der udgår fra de eksisterende jordiske kongeriger eller det af Gud givne "himmelrige". (I det videre forløb ville det også jordisk relevante, profeterede "fredsrig" imidlertid bringe forvandlingen af den jordiske magtstræben ved Gud.)

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Brylluppet i Kana

Her - *Joh. 2, 1-12* – møder vi et eksempel, som illustrerer hvordan problemer ikke så meget skyldes dårlige oversættelser, eller fra de tidlige, af kirken bestilte „korrekturer“ af evangelierne, men simpelthen skyldes ensidigt emotionelt prægede udlægninger. At Jesus sagde til Maria „Kvinde, hvad har jeg med dig at gøre“ blev senere udlagt som nedladende. Den der sætter sig ind i teksten og ser, hvordan Jesus gør alt, hvad hun ønsker, kan let konstatere, at sætningen nærmere var af beundrende karakter og kunne udtrykkes mere korrekt med: " Kvinde, hvad har jeg ikke med dig at gøre!" Det ikke - overleverede, oprindelige aramæiske udtryk „Kvinde, jeg med dig“ – uden fornemmelsen for sammenhængen -, bevirkede altså allerede på Jesus tid, at meningen ikke var direkte til at se.

Herfra og til korset viser sig en periodisk skabende oplevelsessammenhæng mellem Jesus og Maria. Hun virker inspirerende; medoplever de væsentlige stadier i hans liv, og gennemgår dermed også en sjælelig forvandling.

Når man i dag bruger begrebet „Kristi brud“ som betegnelse for visse nonner, opfattes begrebet netop som en betegnelse, men oprindeligt henviste den til virkelige levemåder.

„Gestalten“ af Kristi i mennesket, som det allerede blev omtalt i kapitlet om jordandåben, **smelter sammen med det mandlige aspekt i sjælen (Animus)**. Den kan indgå et guddommeligt „indre bryllup“ med vore „hunlige“ sjæledele. Også **helt ind til livskraften og legemet, kan dette virke alkemistisk forvandlerende. Billedet af Maria kunne på beslægtet vis berøre det kvindelige aspekt i sjælen (Anima)****.

For mænd var det derfor nærliggende med en vej over Maria, hhv. Marier*. Men begge køn kan gå vejen over Jesus eller over Maria eller over begge, for fra sjælen og til hormonerne er det ikke sikkert, at mennesket er bundet til et bestemt reaktionsmønster, eller skal forblive i det. Der findes mennesker, som finder en bedre tilgang til enten det ene eller det andet. Tilsidst vil den indre helhed imidlertid melde sig. I den katolske kirke fandtes den i dag næsten glemte praksis af tilbedelsen af Jesus hjerte, og af "Marias rene hjerte". Denne indre udfoldelse spørger ikke om f.eks. forfatteren af dette kapitel er ikke-katolik, altså ikke har modtaget mange ydre påvirkninger fra Maria, men den fik heller ikke fordommene, som mange der dyrker en Mariakult har pådraget sig.

Først den, som går en sådan forvandet vej, kunne uden fortrængning gå en vej „alene“. Men også for ham/hende behøver det ikke at være en vej alene. Ud fra en større indre frihed ville en kontakt til det andet køn være mulig, endda mere fuldkommen.

I denne sammenhæng vil også de af far eller mor nedarvede sjæledele integreres i personligheden.

Dybdepsykologiske elementer kan absolut sættes i forbindelse med religiøse oplevelser. Eugen Drewermann prøvede dette på en anden måde. Religiøse grunderfaringer må dog, ved nøjere granskning, vise sig på et særskilt niveau, fra hvilken de påvirker de dybdepsykologiske processer. I dag findes der en tendens til, at se **religiøs søgen som en i hvert menneske boende „helhedsfuld, meningssøgende og grænseoverskridende vitalimpuls"**, se. *Hubertus Mynarek: „Möglichkeit oder Grenze der Freiheit", 1977*. Han burde dog differentiere i en formløs, almen åndelig impuls, og en religiøs impuls i mere snæver forstand som en re-ligio, den bagudrettede eller ny etablerede forbindelse af mennesket med det guddommelige fundament, „faderen", hvilket for troende, overbeviste kristne absolut er muligt.

Gud, som verdens største hemmelighed, kan vel næppe erkendes på baggrund af en enkelt videnskab, oplevelsesmåde eller et enkelt fænomen, som i bedste fald kan vise enkeltaspekter, men gennem et forsøg på at anerkende og se flere enkeltaspekter sammen. Dette er hidtil kun sket i en meget lille skala. Hvis den nævnte alkymistiske proces, og dermed også den fælles brug af venstre og højre hjernehalvdel (som der i dag ledes efter med mange metoder) også blev gennemskuet af kristne, med et resultat af „kreativ, elskende erkendelse", ville stridighederne mellem teologierne snart tilhøre fortiden. Også her ville en specialisering af enkelte aspekter være mulig, men den ville opdages som en sådan, og ikke mere kræve en nødvendig udelukkelse. Suppleringen af menneskene indbyrdes ville komme til sin ret.

Mens den, som kunne leve efter Jesus grundsætning **„Elsk din næste som dig selv"**, i tidens løb alene derigennem kunne opnå det samme og mere til. Den der gør sig umage med både at elske sig selv og sin næste, vil opdage, at dette først skal læres. Det at blive „en helhed" i sit indre, kan på sin måde gøre det lettere at føle denne kærlighed. Spørgsmålet om „miraklerne", som også kunne dukke op i forbindelse med brylluppet i Kana, bliver belyst i et specielt kapitel. Angående de feminine -guddommelige aspekter om Maria-Sophia, se senere kapitlet „Den første pinsebegivenhed".

I den traditionelle teologi er denne hændelse blevet udlagt som en afløser for den græske Dionysos-kult eller som symbolsk henvisning til Israels møde med Gud (på *"den tredje dag..."*, 2 Mos 19:16), samt som foregribelse af passionstiden, hvor vinen får en dybere mening.

*Mens Maria, Jesus moder, anses som en åndelig eller sjælelig moder til dem, som fulgte hende, så er Maria Magdalene for hendes tilbedere den mere jordbundne kvinde.

Maria Magdalena (Maria fra Magdala) var en kvinde, som fulgte Jesus. På grund af overleveringen tror mange, at hun var en prostitueret, som ændrede sit liv på grund af Jesus. Men Jesus sagde jo: „Hun har elsket meget". Dette betyder ikke umiddelbart en masse sex, men – om ikke andet - så evnen til at elske mennesker, at have medfølelse for dem og vise godhed mod dem. Hun elskede Jesus, dvs. hun tilbad ham som mand og beundrede ham som åndelig leder. Ifølge den mystiske litteratur (Jakob Lorber) afklarede hun følelserne for Jesus mere og mere i retning af en åndelig kærlighed. På den måde var kærligheden for hende vejen til bedre at forstå Jesus og Gud..

(Muligvis på samme måde som Clara, kvinden, som elskede munken Franz af Assisi/ St.Franciskus omkring år 1100, - som først afviste hende men senere tog hende til sig, da hendes kærlighed til ham ændrede sig til det rent åndelige plan. (Om dette emne eksisterer en interessant film på tysk og engelsk.)

Der findes en speciel overlevering, som handler om Maria Magdalene: Legenden om den hellige gral. Josef von Arimathia og Maria Magdalena samt nogle andre af Jesus tilhængere bar gralen, - oprindeligt den skål som Jesus blod blev opfanget i – til Sydfrankrig eller England. Nogle mirakler henføres til denne gral..(Gralen er også et symbol på Guds kærlighed).

Der verserer nogle teorier omkring Maria Magdalene. Feks. at hun havde et barn sammen med Jesus som blev ophav til et tidligere europæisk kongedømme (Merowingen). Ingen kan dog føre bevis for disse spekulationer, heller ikke i moderne, sensationelt opslåede bøger.

***) De nævnte begreber "anima og animus" har ikke noget med tro at gøre. Mange mennesker – kristne eller ikke - har erfaret, at mænd og kvinder har hhv. "mandlige" og "kvindelige" sider i deres psyke, som i hvert fald til dels stammer fra faderens og moderens side, således som oplevet under opvæksten, og som man kan lære at integrere i sin personlighed. Idéen om "animus og anima" er måske ikke fuldstændig i overensstemmelse med den faktiske realitet, men det er et forsøg fra dybdepsykologiens side på at forstå baggrunden for fænomenet.

Spørgsmål:

Kan jeg få et bedre forhold til det modsatte køn med Gud ?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Synspunkter om seksualitet, sympati, indføling og kærlighed.

Udviklingen af kirkelige udtalelser om seksualiteten samt indre- og ydrekirkelige modargumenter skaber det indtryk, at mennesker i denne kreds har det ekstremt vanskeligt ved bare at finde ud af, hvordan de på en menneskelig og kristelig måde skal håndtere dette emne. Ydre moralske forbud tabte allerede i tresserne en stor del af deres virkning og kirkerne var heller ikke i stand til at finde den etisk fornuftige kerne i traditionerne, som så kunne redigeres i forhold til nutidens samfund. Den som modreaktion imod undertrykt seksualitet opståede „seksuelle revolution“ førte til det modsatte yderpunkt med en ideologi om seksuel ydelses-tvang – bortkastning af livsenergi – og ignorering af længslen efter også sjælelige - åndelige kontaktpunkter: Følgerne var bestandigt brudte forhold og problemer med arbejdsevnen. Derfor kunne der sidst i firserne kun findes en vis resignation over denne tid, og det var vanskeligt at finde en retning til at komme ud af denne fase i den samfundsmæssige udvikling. Det kunne ligge i overvindelsen af synspunktet om „ejermensmentaliteten“. Det kan, ud af menneskenes århundredlange indbyrdes kamp udledes, at begge dele, ansvar og frihed i forholdet mellem mand og kvinde, på ingen måde er realiserbar, ej heller kan forenes på en harmonisk måde, uden forsøg på en videreudvikling af den menneskelige helhed. . Enkelte parforhold, hvor det tilsyneladende eller faktisk er lykkedes, viser dog, at der findes undtagelser.

Kristus taler til menneskene om at blive til et i deres inderste og til en helhed, en fuldkommenhed, hvilket må ses som eneste mulighed for reel frihed. **Han taler ikke om en fortsat nedbrydning af den i forvejen stærk molestrerede del af menneskene, altså heller ikke om ekstreme udsvævelser med alt hvad det indebærer, men mere om deres nyintegration omkring „hjertervisdommen“.**

Han er dog heller ikke repræsentant for ydre former og deres overvurdering, eller endda misbrug af begreberne ansvar, troskab og ærlighed, ej heller til afstandtagen fra misundelse, Jalousi og begærlighed; for Ham handler det om den ånd i hvilken der handles. For Ham er alting i ægteskabet ikke automatisk idyl, hvilket udefra ses som en mindre heldig betragning.

At elske Gud, - og ens næste – som sig selv, altså også elske sig selv, den regel, hvor Gud udskifter forbudslogikken i det gamle testamente , beskriver først og fremmest en universel holdning, som gennemvæver og forbinder alle disse tre begreber. I denne sammenhæng er næstekærlighed dermed noget andet end bare instinktivt at værne om slægtninge o.s.v. – men kan også inddrage slægtninge på en mere liberal måde. På grund af menneskets rolle som den kærlige hjælper, hvor end den foregår, er egenkærligheden dermed heller ikke den egoistiske, men en kærlighed rettet på sig selv, - inklusive legemet som værktøj – hvorved man også tjener andre, hhv. Gud .

Den højeste form for kærlighed er betingelsesløst. Tænk endda på kærligheden til „fjenderne“, Matth. 5, 43-48 – hvilket ikke betyder, at der skal gives afkald på visdom.

I denne sammenhæng skulle det kunne ses, at indimellem fremførte påstande om at se kærlighed og seksualitet sat i samme bås, eller at forsøge at ligestille egenkærlighed med selvtilfredsstillelse eller fantasier, er uendeligt langt fra Kristus verden. Det der snarere viser sig som en indre isolation af enkeltkræfter, og sætter skel imellem det menneske og de „rigtige“ andre, er nu engang et af menneskets mange ufuldkommenheder, som der kan læres af, men som aldrig i sig selv kan blive en målsætning.

For nutidens europæere kan en evolution af seksualiteten tydelig opleves, når to mennesker i en virksomhed kommer i åndelig og sjælelig kontakt, og derved lærer at omgås anti- og sympatiudstrålinger, og ikke kun dem, men disse indbefattet må tages i betragtning for at opnå meningsfyldte eksterne kontakter. Først senere kan den fysiske kontakt så tilføjes, den hører ikke automatisk til ethvert venskab eller møde. Hjertets kræfter kunne så medføre mærkbare seksuelle energier, og disse behøver ikke at blive udlevet med eksplosiv kraft, som det i dag ofte sker på baggrund af den kulturelle forventning. Det forudsætter en kærlig grundstemning.

Mange åndelige traditioner lærer, fremfor en fortrængning eller en udlevelse, en transformation af seksualiteten, som kan være mere end en Freudiansk „sublimering“. (...) De ældre, østerlandske retninger havde bl.a. den mangel, at de straks startede med seksualiteten fremfor at lade hele mennesker mødes – i stedet for, hvad der ville være god tone i dag, at starte „fra oven“, dvs. først at lære hinanden at kende åndeligt og mentalt. På samme måde bliver de østerlandske retningers synspunkt, at et afslappet samvær,- ikke baseret på mandlige eller kvindelige orgasmer - langsomt kan bringe disse følelser i samklang med individet som helhed. Også i de kristelige kredse fandtes der traditioner i denne retning; disse er i dag gået tabt og må derfor fornyes igen. Mange ting, efterladt af folkesangere og troubadourer viser sådanne sammenhæng.

Da der ved seksualitet kan ske ubevidste forviklinger, bliver den som en vandring langs afgrunden i de forskellige religioner knyttet til et parforhold, hvor den derfor kan håndteres i fællesskab. De der vil holde disse ting indenfor ægteskabets rammer, kan gøre dette, hvis de starter med et venskab, finder ud af hvilke veje de vil gå og hvilke de ikke vil gå, og støtter hinanden i dette.

Denne gamle retningslinie, som Jesus holder i hævd, helt ned til fordømmelsen af et begærligt blik på en andens partner, skulle dog ikke udelukke et umiddelbart og begejstret møde mellem to fremmede mennesker, som det ofte sker, og denne opløftethed ikke altid forstås af de implicerede: „Når to eller tre er forsamlet i mit navn, er jeg midt imellem dem“, eller ligeledes rigtigt oversat „i dem“. Dette kræver ikke en proklameret kirkelig forsamling, ingen særlig forberedelse, men kan ske overalt hvor „Kristi ånd“ lader to mennesker mødes i en eller anden anledning. Dette gælder også, hvor det drejer sig om en mand og en kvinde, som føler stærk sympati for hinanden, men som hele tiden skal holde hovedet klart, hvilket kan være uhyre vanskeligt, men er en livsnødvendighed. Herved behøver det hverken at handle om seksualitet eller bindinger, men de pågældende må ærligt søge at finde ud af, hvad det handler om.

Allerede Jesu jordeliv viste ham som ekstrem ukonventionel. Det kunne tænkes, at konventioner kun er nødvendige, så længe Han ikke er „blandt dem“.

En forudsætning for passende møder med andre, som man selv kan forbedre, er et naturligt studium af ens egen individualitet, inklusive ens „Aura“, dvs. udstråling. Også som par bliver begge ved med at være individualister, en total opløsning af begges identitet i et parforhold tilstræbes ikke af Kristus.

Den „hellige iver" (og synspunkter til emutionen)

I *Joh.2, 13-25* skildres efter brylluppet i Kana „Tempeludrensningen". Jesus fordriver i sin iver håndfast de handlende og vekselererne fra templet. Han vil her vise en umiskendelig handling mod verdens hykleri, som betegner templet som Guds hus, men selv her kun koncentrerer sig om at udøve profitmageri. Da omstændighederne er sådan, at han ikke kan vente støtte af den verdslige eller åndelige ordensmagt, tager han selv hånd i hanke med sagen, da han som den eneste føler sig ansvarlig „i sin faders hus" ; en social modstandsaktion, uden at forulempe mennesker. „At adlyde Gud mere end mennesket", er **ikke på nogen måde en underdanig holdning**. Også hvor han siger: "Giv kejseren hvad kejserens er"(og Gud hvad Guds er) kan ikke opfattes som en underdanig holdning, skønt det ofte er forsøgt. Det er mere en bestræbelse på at skåne diciplene for nytteløse gnidninger med samfundets myndigheder. Religion og politik har deres egne grundsætninger. At tjene mennesket og „ at ville byens bedste" er ligeledes ikke underdanigt.**

I denne sammenhæng kunne spørgsmålet om menneskets tackling af emotionelle rørelser dukke op. For ikke alle m/k'er har emotioner på samme niveau som Jesus, som levede i en stadig „ positiv gysen for Gud" og medfølelse med menneskene, og hvis iver kun beroede på en bevidst god hensigt. Ved normale mennesker er alle emotioner blandet med ubevidste parrings- og reaktionsmekanismer, som er biografisk forskellige og optræder med forskellig styrke, men er ret ens i deres grundstruktur. Selv, hvis man ikke vil nøjes med at andre tyder ens problemer, men selv fisker flere og flere af ens reaktioner frem, ser på dem, og til sidst tackler dem, hhv. overgiver dem til Gud, - er det en lang læreproces.

Skønt vi har det at gøre med psyken er der her ikke givet mange sædvanlige psykologiske analyse- eller terapimetoder, der kan bruges af Gud- og Sandhedssøgende: Hvor der fremdeles findes disse ensidige tydningsmønstre i baghovedet ,som reducerer psykiske problemer til seksualitet og prægning af det lille barn, og hvor der tilmed af svagheds „årsager" bliver givet „begrundelser" for at være blevet sådan, frem for som Erich Fromme at påpege og fremhæve menneskets udviklingsevner, kan psykologi endda være en hæmsko på den åndelige vej. Der, hvor psykologi, altså „sindskundskab", animerer det at se på sjæleprocesser, og når der i sindet – hvilket sjældent sker - ses mere end en kemisk-elektrisk hjernefunktion, kunne studiet af dette være en hjælpsom bro. Psykologien kunne nemmere hævde sig, hvis den var parat til at undersøge kendsgerninger og påstande fra alternative psykologiske bevægelser. Det nytter ingenting på traditionel måde at ville behandle problemkomplekser som et hele. Det ville være mere effektivt først at lede efter de enkelt bestanddele i komplekset og herunder bevidst at skelne imellem, om det drejer sig om en „bjælke i ens eget øje", eller om en „splint i den andens øje", og hvem der så er ansvarlig. Mange kristelige skoler ville fremhæve det første, fordi denne kendsgerning er vanskeligere at tackle og det først skal læres at se på egne problematiske handlinger, fordi disse nemmere kan rettes af én selv; det kirkelige skrifte har således foruden den åndelige effekt også terapeutisk virkning. I den psykologiske praksis ville det tit være det andet perspektiv, som ville blive trukket i forgrunden. Det skal dog bemærkes, at begge perspektiver er kommet noget mere i søgelyset, idet f.eks. de åndelige, østerlandske lærer ville kalde sammenhængen af disse perspektiver „ karma", eller skæbne.

I de tilfælde, hvor det drejer sig om bearbejdelsen af dagens genvordigheder , kunne en af R.Steiner genopdaget metode hjælpe: Et tilbageblik på dagen, baglæns fra aften til morgen. Derpå er det lettere at komme tilbage til nuet.

Det er også muligt at opstille et „sindsspejl" af egenskaber som skal forbedres eller tilstræbes, og jævnligt gennemgå denne. En succesfuld metode fra dette område.

Fremskridt på det mentale område medfører, at også kommunikationen imellem en flok mennesker kan forbedres. De mange fordomme og overilede udlægninger aftager i samme målestok, så mennesket kan se mere ind i sig selv, og kan slippe mere ballast. Den vægt, som Jesus lægger på „ikke at dømme", og det „hvad der kommer ud af munden" er ikke krav der ikke kan opfyldes, men derimod en opfordring om at komme i gang med denne læreproces. Dette forudsætter, fremfor at fortsætte striden, at gå i stillerum, og her at tale tingene igennem. Se også kapitlet „Stilheden i ørkenen".

I denne sammenhæng findes der europæiske undervisningsmuligheder, som under andre navne inddrager de fra Yogaen kendte nerve- eller bevidsthedscentre under andre navne (Antrosofi, Universelt liv, o.a.) .Slige bestræbelser er ikke automatisk „ikke - kristelige", som det blev antaget fra kirkelig side, men disse centre i menneskeheden var allerede kendt af de kristelige teosoffer i middelalderen (*J. G. Gichtel*), og er i mellemtiden synlig i ethvert menneskes energistruktur, på samme måde som de fra Kina kendte akupunkturpunkter ikke automatisk behøver at være „taoistisk", idet de for længst med måleapparatur kan påvises i menneskeligt væv.

**) "Nidkærlighed" i denne forstand må ikke forveksles med "nidkærlighed uden forstand" (*Rom 10,1-3*).

For at uddybe dette, se [Til 3](#), „Grundlag for etiske værdier".

Spørgsmål:

Kan jeg bearbejde mine emotioner med Gud mere bevidst ?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Om bjergprædiken (med synspunkter til forståelsen)

Der er skrevet meget om det gamle - og nye samfunds -udskiftning af normer før og efter bjergprædiken. *Sml. Matthäus 5 - 7,29*. Den ene part hilser dem velkommen i sammenhæng med samfundsmæssige tiltag. Andre opfatter det som for sødmefyldt „holdningsetik" og foretrækker deres såkaldte „ansvarsetik" med gammeltestamentariske straftrusler, militær o.s.v. Nogle prøver endda at efterleve dette. Også udover de kristelige kredse sættes der stor pris på bjergprædikenen f.eks. af Gandhi.

Også ud fra bevidsthedsforskningens ståsted kan det ses, at den især er rettet mod mennesker, for hvem bevidsthed er mere end menneskelig forstandsanalyse og for hvem livet ikke begrænses af ens egen tallerkenkant. De „fattige i ånden", som altså ved „at de ikke ved noget", og derfor er åben for den relativering, at Gud ved mere end dem, samt at han kan lære dem meget endnu, de er „salige", thi „himmeriget er deres". Denne holdning kan derfor vise sig som en enorm accelerator, mere kraftfuld end enhver såkaldt „klog" holdning.

„ Dem der bærer bekymringerne" bærer ikke altid kun deres egen skæbne, - og må dermed stå ret for deres part af det hele, fremfor at skøjte hen over det -. Nogle bærer også tunge byrder i form af hele deres netværk af omgangskredsens personer, og endelig dem der også bærer befolkningers og menneskehedens skæbne. I stedet for statsmænd, er dette i dag ofte græsrodsbevægelser, og hvem viser dem deltagelse, hvem beder for dem fremfor altid kun for de mægtige, berømte og de store fra erhvervslivet ?

De „sagtmodige" er tydeligvis ikke de frivilligt sagtmodige (altså ikke bare ængstelige). De skal „eje jorden" og kun ved dem kan jorden opretholdes og udvikles.

„Dem som hungrer og tørster efter retfærdighed „ – ikke misundelse, men fair søgen efter retfærdighed for sig selv og andre - , åbner mennesket mod det høje, og som vil modtage svar på et tidspunkt, selv om det ikke altid er det svar der var ventet. „ De barmhjertige" bærer tydeligvis deres medfølelse og medskabninger mod det høje, og bæres dermed også af „Gud".

„De som er renhjertede og dermed har erkendt og smidt deres briller eller fordomme, skal se Gud". Det er den omfattende betydning af ordet „døm ikke".

„De retfærdige", også dem der stifter fred i den mening som Franz af Assisi's fredsbøn, får også andre til at se, at her må der virke en anden kraft end den der ellers bestemmer i livet. Derfor „ skal de kaldes Guds børn".

„De som forfølges på grund af retfærdighed (retskaffenhed)" og de „for min skyld", dvs. for Jesus skyld bliver fornægtet eller forfulgt skal også saliggøres, og dette var også tit deres indre tilstand, mens deres ydre led. Det betyder ikke, at lidelse i sig selv er et mål.

De omtalte skal også udøve rollen som „jordens salt" og som „jordens lys". Netop i dette kapitel henviser Jesus til det gamle forbunds „love" og profeter. Han bruger tit de rigtige ting fra før Hans tid , men gør det frugtbart på en ny måde og til en ny tid, hvor ikke selve lovene, men kilderne til disse kan stå i forgrunden, og hvor ethvert menneske selv kan genskabe de indre livsfundamenter.

Den der „higer efter „Guds rige", skal „arve" det hele. Også her er det synligt, **at niveauet af forstandens tænkemåde ikke skal destrueres, men åbnes for at kunne opfatte det, som udspringer af denne højere, åndelige logik. Dermed være ikke sagt, at de verdslige gøremål skal forlades til fordel for en svælg i særlige åndelige sfærer. En højere indsigt skal derimod fuldtud konfronteres med den verdslige bevidsthed og liv, indtil verden er forandret.** Klarsynet bliver opretholdt, eller opstår først, når mennesket står med bestemte spørgsmål, som kan spænde fra uvidenhed over spekulation, teori, overbevisning til viden, og det er et vigtigt udviklingsgrundlag. Det er altså en forskel til den rene salighedshigen, som findes i nogle af de gamle åndelige retninger.

Disse højere tanker i bjergprædikenen (*se også næste kapitel*) er allerede ud af indholdet først og fremmest rettet imod mennesker, som ikke bare vil anvende det til en nyordning i deres åndelige aktiviteter. De viser først og fremmest en vej til det individuelle liv, hvor der så kan ledes efter en partner eller efter ens „næste", som beskrevet i kapitlet om „dåb" og „stilheden i ørkenen" . Så opbygges der på det niveau også mandlig – kvindelige forbindelser, hvorpå føleren igen sendes ud efter yderligere følelsesmæssige vekselvirkninger mellem flere mennesker. Dette blev beskrevet i „brylluppet i Kana" og „.... Kærlighed). Her ved bjergprædikenen bygges der videre på dette sinds- og etiske niveau, og som igen åbner op for den åndelige målretning, som ud fra menneskelige kontakter kunne danne et fællesskab. Det svarer til indbegrebet af forholdet mellem tone, klang, interval til skalaer – til helheden.

I teologien er referencen til gammeltestamentlige udsagn blevet udlagt: F.eks. Sl 1 og Jer 17:7f. I henhold til 4 Mos 12:3 sammenholdt med Matt 11:20 blev Jesus set som den nye Moses. På baggrund af profetien i Zak 9:9f. „...han hersker fra hav til hav" blev den globale betydning af det forkyndte Gudsrige antydnet. Det var ikke til at overse, at han i sin bjergprædiken flere steder forvandler gammeltestamentlige love til noget nyt: „...men jeg siger jer:..". Det vil sige, at han ikke taler ligesom de skriftkloge rabbinere, men ud af bevidstheden af en guddommelig sendelse. Netop denne profetiske og messianske egenskab var omstridt af dem, som kom fra det Gamle Testamente.

**Den tyske og engelske udgave viser her uddrag af bjergprædiken, Matthæus 5 :
Saligprisningen og jordens salt.**

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Forklarelsen af Kristus på Tabor bjerget (Matth.17).

Mange af Jesus gerninger, fra samtalen med Nikodemus - *Joh.3* – over bjergprædiken og bespisningen på bjerget af de 5000, danner i deres symbolik den ydre ramme om det, som i „Forklarelsen“ så inderligt kommer til udtryk. Denne Forklarelse har et slægtskab med det østerlandske begreb om den store Oplysning. Ånden bliver oplyst . Ved Jesus og også ved det menneske som er i færd med at lære disse muligheder, drejer det sig godtnok om en tættere forbindelse med Gud, som her ikke opfattes som det alment absolutte, men forstås som et væsen.

Ren positiv tænkning – ikke praktiseret som egoistisk, med storhedsvanvid eller tekniske manipulationer- kunne sætte tankeprocessen i en tilstand, som kunne være mere beslægtet med det som kommer fra Gud; det kunne altså åbne op for det. Litteraturen om dette er imidlertid ufyldstgørende, og derfor kan det hele ende i et selvbedrag.

„Forklarelse“ er det i hvert fald ikke. Ved den bliver den almindelige, forvirrede mangfoldighed af åndelige programmer ikke bare forsynet med et tilskud af positive programmer, sådan at der opstår et overskud af positive programmer, - en absolut gennemførlig proces -. Derimod bliver de åndelige forvirringer optrevet på et øje blik, befriet for forvriddinger og forledende værdinormer. En højere guddommelig styrelse i alt bliver synlig. Hvis man iagttager hvordan modningen af mennesket også kan gå i denne retning, viser den sig som en mere intensiv psykisk renselsesproces, som nævnt i kapitlet om „den hellige iver“. Fra et mere fundamentalt erkendelsesniveau bliver alt belyst. Erkendelser er ikke tænkning, de kan dukke op med eller uden tænkning, kan ikke tvinges frem og de befrier. Det er ikke påkrævet at fortrænge tankeverdenen, som andre bevægelser prøvede på.

Tankeprocessen befries for instinktbetonede reaktionsmønstre, og de kontrollable analytiske og syntetiske tankeprocesser bliver lettere et værktøj for den overordnede fornuftsbevidsthed. Differentieringen i tankeprocesserne fortsætter, uden at svækkes. Her opstår f.eks. også forståelsen for, hvad der under bestemte forhold er på sin plads.

Man kan gå ud fra, at Kristus selv ikke behøvede at fjerne alle disse uklarheder som adskiller det almindelige menneske fra hans niveau. Men også for Ham opstod der mere og mere klarhed. Senere bad han ved den såkaldte ypperstepræstelige bøn om den klarhed, som han ejede før skabelsen. (*Joh.17*).

Nogle teologer tolker forklarelsen på bjerget og Peters bekendelse på baggrund af den samtidige jødiske forsoningsdag og den efterfølgende løvhyttefest. (På forsoningsdagen udtalte ypperstepræsten den ene gang om året Guds navn i templets allerhelligste.) Andre så en forbindelse med Mose opstigen på Sinai-bjerget (2 Mos 24:16).

**Den tyske og engelske udgave viser her et uddrag af Matthæus evangeliet, kap.17, 1-13 : Jesus
Forklarelse.**

Spørgsmål:

Kan jeg skabe orden i mine tanker påny i fornuftsmæssig forstand med hjælp fra Gud?

Spørgsmålet om „miraklerne“

Jesus handlede ikke for at tilfredsstille mange menneskers sensationshunger, og slet ikke for at tvinge mennesker til at tro ved ydre hændelser. Hele Hans vej er gennemvævet af det indre klarsyn om hvad der netop var påkrævet, altså ikke på grund af den eller den omstændighed, eller for at „opnå den eller hin effekt“.

Mirakler var ofte „tegn“. Det var handlinger i det små, som stod for noget større, mere fundamentalt. Ved helbredelsen af den blinde på sabbatten svarede Jesus, at årsagen ikke var synder, men „at Guds værk skulle åbenbares ved ham“. Sml.. Joh. 5, 6-9; Joh. 6; Joh. 9, 3 m.fl.. Se i kapitlet i del 3 : "Jesus og helbredelsen"

Samtidig er det her nok en ønsket bivirkning, at ruske op i forældede tænkemåder og en dybere eftertanke over sådanne hændelser. At der så findes mennesker, for hvem muligheden for den ydre observation, for tællinger, målinger, vejninger er en nødvendighed, det anerkender Jesus i tilfældet Thomas, som kan betragtes som „naturvidenskabsmandstype“ blandt diciplene. (Se i del 3 kapitlet „naturvidenskaber og Gudstro“. Jesus ville ikke tvinge nogen, hvilket ville have set ud som en domstol, og der kan heller ikke findes nogen hensigt i at provokere nogen til at afslå, hvis vedkommende ikke var moden til en afgørelse.

Også „Thomasevangeliet“ er værd at læse, en apokryf, præcis samling af Jesus udsagn, ligegyldig om de er skrevet af Thomas selv eller ej. Denne tekst anerkendtes også af de spirituelle kristne i Egypten samt andre steder.

Som en følge af det er Jesus mirakler ikke tyngdepunktet i hans gerninger. Tit udførte han dem kun for at hjælpe når han blev bedt om det, og uden at store menneskeskarer omgav ham, og han „truede“ mennesker om ikke at fortælle noget.

Når der imidlertid er teologer / - inder fra Bultmanns „afmytologiseringsteologi“ skole, som fremdeles går ud fra, at de helt kan bortforklare disse undergerninger, f.eks. som symbolske illustrationer, så må man attestere dem, at de tilpasser sig det mekaniske verdens- og menneskebillede fra det 19. århundrede, og at nye videnskabelige strømninger ignoreres. For de nye retninger i kvantefysikken, i biofysikken, den naturmedicinske og parapsykologiske forskning, i astrofysikken har for længst nået det stade, at der kan skimtes antydninger, som eliminerer „utopien“ i disse bibelske hændelser. Det behøver ikke at være en søgen efter et Guds bevis, idet disse nok skal findes på andre niveauer end det naturvidenskabelige.

Kun én ting kan medgives denne teologiske retning, nemlig at de ikke kræver videnskabelig objektivitet som en forudsætning for troen.

Ensidighedens tid med den gamle oplysning er forbi. Også for videnskabelige hjerner er det blevet muligt at tro, uden at blive skitzofren. I en tid, hvor mennesker tror på parapsykologiens kendsgerninger, som enkeltes evner at bøje en ske på afstand, tiltrods for meget snyderi bliver der en rest af uomtvistelige kendsgerninger tilbage, og det ville være absurd, at frakende den meget større Kristus disse muligheder. Jesus handlede ud fra andre motiver som spørgen med at bøje en ske, men i dag må det erkendes, at Jesus kunne gennemtrænge alle naturkræfter, og at det netop idag, på grund af vores syn på menneskeheden, for en altomfattende kristelig helbredelse er vigtigt at se dette fænomen i øjnene. Et sådant spirituelt syn på Jesus er ingen modsætning til synet på Jesus som menneskesønnen, som ville give den enkelte og dets sociale integration, f.eks. menigheden et objektivt eksempel. Ofte fører en antagelse af en sådan tilsyneladende modsætning til en

modstand mod „miraklerne", fordi de pågældende godtroende mener, at falske tendenser må man sætte sig imod, idet de afviger fra en menneskelig og socialkritisk kristenhed. I virkeligheden burde begge dele i sammenhæng vise et næsten realistisk billede af Jesus virkelige radikalitet, og hans integritet med Skaberens vilje og kraft.

(...) **Energien er her ikke en uvæsentlig kraft, men er samtidig en virkning af Jesu Kristi væsen.**

F.eks. betragtes energien i den østerlandske Yoga isoleret. Også i dag findes der helbredelser, som finder sted gennem bøn, og med henblik på det med Kristus integrerede inderste af et menneske, som vil helbredelsen og fuldkommengørelsen af mennesket, og som så iflg. Kristus kan gøre større ting end Ham.

Den åndelige helbredelse, og de dermed forbundne sjælelige - åndelige fremskridt forbliver imidlertid en nåde som ikke kan fremtvinges, ligegyldig hvilke forberedelser et menneske kan foretage.

Til „Helligåndens gaver", som helbredelse, at tale i tunger, samt profetiske evner, se også 1. Kor. 12, 7-11; Apostelhistorie 2, 17-20; samt kapitlet „Pinse" i denne skrift.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Lazarus opvækkelse.

Hertil er alle niveauer af det menneskelige væsen, som gamle mysterieskoler i tusinder af år har beskæftiget sig med, blevet ny oparbejdet af Kristus. Nu kan menneskets „overbevidste" selv, som en forståelse af det fysiske liv, og det åndelige og det mentale, træde frem. Derved udfoldes evnerne på den anden side bevidst til at opklare dybere og ældre niveauer i underbevidstheden og at integrere dem og udvide dem.

Vejene, f.eks. i de gammelægyptiske mysterier gik fra det åndelig - sjælelige ned til kraften af den legemlige livsvilje.

Ved opvækkelsen af Lazarus - *Joh. 10:39-11** - antydes en yderligere fordybelse. I første omgang ligner mange tilsyneladende ligegyldige enkeltheder i påfaldende måde den egyptiske viden. Dette indeholdt en erfaring, hvor et menneske tilbragte tre dage i en af parapsykologien kendt tilstand som benævnes „Out-Off-Body-Experience", altså som en oplevelse uden for kroppen, som en flyvedrøm, men bare bevidst. Kroppen lå der som skindød. Mennesket fik derigennem den indre vished, at det som åndeligt væsen også ville eksistere videre efter døden. Fra „Hierofanten" skulle det overvåges, at probanten skulle vågne til en jordisk bevidsthed inden 3 dage, idet en genoplivning derefter ikke ville være mulig, idet kropssubstansen begyndte at gå i forrådnelse. Men netop dette fænomen får vi berettet, efter fire dage „lugtede han"(Lazarus). Derfor måtte den kraft der „hentede ham tilbage", virke **dybere, til ind i den fysiske substans**. Gennem den bibelske hændelse går en tendens til at demonstrere, at en kriselig åndelighed også kan kendes på en faktisk hændelse og i en ydre gerning, en tendens, som i vores tid først igen kan tages op, efter at mystikken fra de forrige århundreder gennemtrængte de åndelig - sjælelige niveauer på en oplysende måde.

Frem for erfaringer fra „ud af kroppen" oplevelser, burde alle religioners lære handle om livet efter døden, fremfor fra filosofiske spekulationer, som ikke lignede menneskene fra før, tidlig – og antik historiske perioder ret meget. En brugbar fremstilling findes hos *Jean Gebser* „*Oprindelse og Nutid*". Han differentierer mellem et arkaisk, et magisk og et mytisk bevidsthedstrin fremfor den abstrakte tænkning og den integrerede bevidsthed. Om disse brud mellem trinene var berettiget, er et andet spørgsmål, men i dag kan de i hvert fald fremdrages. Også R.Steiner betoner umuligheden i at sammenligne de ældre bevidsthedsformer. Kun små minder om disse kan i dag findes hos det opvoksende enkelte individ på forskellige alderstrin..

Sammenligningen med antikke indvielsesritualer er ikke ensbetydende med, at opvækkelsen af Lazarus var en indbyrdes aftalt rituel handling, som i Egypten. **Jesus adskilte ofte sine gerninger fra kultiske påbud, tidsmæssige, f.eks.-Sabbat, lokale, f.eks. tempel eller situationsprægede former. Først ud fra den frihed benyttede han indimellem sådanne omstændigheder alligevel positivt , f.eks. Pessach Fester, tempelfester. Deri kan han i dag være et forbillede for mange trends, f.eks. godtagelsen af de astrologiske synspunkter, „kraftpladser", skikke. (se også bøgerne af Marko Pogacnik : "Veje til jordheling", "Jordsystemer og Kristuskraft", ...)**

I forbindelse med Lazarus opvækning bliver Jesus og hans voksende kreds mere synlig udadtil. Heri vises en udvidet bevidsthed hos Jesus, som også omfatter dicipelkredsen, og på den måde også frugtbar gør den større sociale omverden. En beslægtet større udvidelse af bevidstheden kan i dag også ske blandt mennesker som Jesus efterfølgere, hvis deres gruppeaktiviteter er udadvendt.

Nu følger Passionsvejen. Ypperstepræsten opstiller i sin tale en forbindelse mellem det, som skal ske med Jesus, og folkets skæbne. (*Joh. 11*). I sit profetiske udsyn fornemmer han helt rigtig, at Kristus vil dø for alle. Men han påstår det forkerte, at Jesus vil skade folket hvis han fortsætter med at leve. Det kræver en bevidsthed, som udover tænkningen samtidig kan opfatte sammenhæng, en evne, som for det meste først skal oparbejdes. Det er ikke identisk med opdukkende billeder. De dybeste årsager kan afdækkes, opløses og skabes. Ingen negativ eller andre tanker lagres længere halvbevidst, de kan ikke længere, selv i de nederste kropslige sfærer knuges sammen til en knude. Også tilbagevirkende bliver denne problematik løst, hvis mennesket efterforsker disse love. Vejen til en fri, skabende fremtid ligger fri.

Den tyske og endelske udgave viser her et uddrag af Johannesevangeliet 11: Lazarus opvækkelse.

Kirkefader Clemens af Alexandrien var i besiddelse af en udvidet, "hemmelig" udgave af Markusevangeliet Denne var ifølge hans ord " et åndeligt evangelium til brug for dem, som var fuldkommen." Og skulle tjene deres "forståelses fremskridt". Her var steder med Markus og Peters optegnelser, som indeholdt Lazarus opvækning, mens den var unldat i de alm evangelier. Kun Johannes, hhv. hans elever optog åbent den slags hændelser i deres evangelier. Clemens betegnede Kristus som en "Mystagog" hhv. "Hierophant", dvs. den som – til forskel fra de gamle mysteriekulturer – indførte eller indviede i de nye mysteriekulter (troens hemmeligheder) (sml. Prof. Morton Smith, "The Secret Gospel..."; som dog også drog tvivlsomme konklusioner.).

Spørgsmål:

Kan jeg fornemme, at Gud hjælper med til at koble liv og død sammen, ligesom også bevidsthed og søvn?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

„Fårene"

Et stykke tid inden fodvaskningen blev Kristustilhængerne tiltalt som „får". - *Joh. 10, 11-18*, og på et andet sted tiltales Kristus som „lam". Her betones diciplenes åbenbare, hhv. igen oparbejdede åbenhed , - især for det der kommer fra Kristus- samt for forbindelsen mellem Kristus og Gud. Selv om det nu må opfattes som modnet, kan mennesket nu føle sig som et ubeskrevet blad, som et barn. Virkelige fremskridt fører – selv om stoltheden hele tiden må bearbejdes - mere til beskedenhed, den indsigt, at alle mennesker godt nok spiller en væsentlig, men lille rolle overfor Gud, vil vokse. Her kan også tales om „ydmyghed", men i en fri og åndelig mening og ikke på en krybende måde overfor verdslige autoriteter, en misforståelse, som ofte er set. Ikke tilfældigt siger Kristus i samme kapitel, „ jeg er døren".

Den der åbner sit hjerte for Kristus , for den er også han åben som en dør som fører til Gud, en forudsætning for alt det øvrige.

"Får" stilles også overfor „Bukke" (f.eks. Mt. 25:32-33).

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Kristus og „fodvaskningen" og salvelsen ved Maria fra Bethanien.

Resten af evangelieberetningerne fremviser flere og flere symbolske hændelser, hvor medfølgende, indgående vejledning mangler. Først her kan vi lægge de kommercielt tildannede „Alt om Jesus afsløringer" , hvor vi ved slutningen er lige kloge, på hylden. Her kan mange ydre kundskaber være til hjælp, men noget afgørende kan kun en meditativ betragtning åbne. Dette kan dog kun være en opfordring til at finde nye veje til eget brug, idet ingen præst eller historiker vil anerkende dem.

Fodvaskningen omskrives i biblen som en rensning - *Joh. 13, 1-20* Da sådanne esoteriske skriftsteder senere næppe blev forstået, forblev de i hvert fald ucensureret stående. Vedkommende er „helt ren", det handler altså ikke om fødderne, men om deres symbolske betydning af hele mennesket. I de mest forskelligartede kulturer var følgende tankeprocesser synonymt udbredt: Man finder de samme funktioner i den menneskelige organisme, d.v.s i mikro- eller mesokosmos, og i den ydre natur, altså makrokosmos. Fødderne er vendt mod det jordiske, deres bevægelser følger viljen. Om mennesket rent faktisk „går" den ene eller den anden vej, afgør viljen. En renselse af denne vilje og dens modstridende kaprioler viser sig at være indholdet i fodvaskningen. Sml. også, at Jesus i *Matth. 25, 31ff.* tilmåler den gode gerning en højere værdi, end kristelige mundtlige bekendelser.

Nok viser denne handling, som alle efterfølgende hændelser ikke bare en gentagelse af de i de foregående år givne impulser til menneskets renselse af div. dele af sit væsen. Alt står under det nye fortegn, at Jesus inderst inde ved, at „hans tid var kommet" og at hans disciple skulle modnes, for at bære „det specielle budskab" videre til større kredse. Ikke bare deres personlige kvaliteter, her deres gode vilje, under overopsyn af deres indre jeg er målet til dette punkt. Men **dette højere ikke egoistiske, jeg- forenet med „personen", kan nu selv blive endnu stærkere, blive eet med denne „Kristus, som har taget bolig i os", „Jeg er Jeget".**

Denne erkendelse kunne omskrives således, at der ved den indre bearbejdning kan opstå en sådan renhed, at alt nu kan styres tværs gennem de forskellige væsensniveauer, mere direkte fra den inderste kilde . Imidlertid er der for det første viljen. Følingen og erkendelsen vil først blive så fuldkommen i det videre forløb, at mennesket lettere kan forklare sine impulser: Hvorfor. Også Gud følger i os den rækkefølge, som på et dybere plan viser et barns opvækst. Det betyder ikke, at dette nye afsnit i udviklingen foregår „hovedløst". Den menneskelige udvikling af den etiske fornemmelse og den klare erkendelse er i forvejen stærk medtaget. Kun en større fuldkommenhed af de etiske følelser i Kristus mening, som viljeområdet nu allerede råder over, mangler her.

En anden oplevelsesmåde af disse meget vanskeligt beskrivelige faser kunne være, at se dem i iagttagelsen af ens egen bevidsthed, hhv. et syn, med hvilket „engle" eller det højere Jeg kan se på livet. Det (engleagtige) højere Jeg kan nu vise sig mere bundet til Kristus, og ligeledes gennemgå en forvandling. Engleberetninger er i dag i dele af de nye bevægelser helt almindelige, mens kristne trods biblen fremdeles tvivler på, om noget sådant overhovedet findes, for slet ikke at nævne det spørgsmål, hvad det i virkeligheden er for noget med den i folkemunde nævnte „egen" engel , eller skytsengel, og hvordan en sådan forbindelse kunne se ud. Kristus står imidlertid for det formede, personlige menneskelige

væsen, og for bibeholdelsen af det opnåede udbytte af menneskelivet ved „at åbne sig" for "englenes" upersonlige kraftcentre. Men for Kristus er et sådant menneske, som har opnået dette, længst ikke fuldkomment. De første indtryk af dette gav han disciplene i Joh.1 . Mange åndeligt orienterede mener, at det kun drejer sig om engleoplevelsen, og derefter kunne de trække sig tilbage fra det jordiske; men en forskning på dette område forudsætter en allerede oparbejdet stabilitet , hvis ikke det skal ende i illusionernes labyrinter ; endvidere begynder sikkert først med denne fase muligheden for åndens omfattende gennemtrængning af det jordiske . Som holdepunkt kan det her nævnes, at f.eks. R.Steiner som åndsforsker tilskriver menneskets evolution på jorden yderligere mange tidaldre, men for så vidt også for mange andre ting. At andre foretagender, som hypnotisk-spirituelle „Åndsbesværgelser" ikke har noget at gøre med englenes her beskrevne arketyperiske basisholdninger, behøver vel ikke at understreges her. Der findes imidlertid mange bestræbelser af mennesker, som bør tages alvorligt, med at være i daglig kontakt med engle.

Ved fodvaskningen er det indtil videre næppe observeret, at det sted – f.eks. *Joh.12* – står i et indre sammenhæng med det, hvor **Maria fra Bethanien salver Jesus symbolsk, og tørrer hans fødder med sit hår**. Står hun bare for sig selv som menneske, eller står hun her også for Guds feminine aspekter, som Maria, Jesus moder og Maria fra Magdala – sandsynligvis ikke identisk med Maria fra Bethanien- tilskrives andre steder? Hvorfor går dette forud for den berømte fodvaskning? For den – modstridende – spæde begyndelse af feminin forsknings-teologi findes der her sikkert ubjærgede eller kun delvist bjærgede skatte. Den katolske kirkes „sidste olie" kan også opfattes som en efterdønning efter denne hændelse.

Det er endvidere bemærkelsesværdigt , at fodvaskningen ikke er en personlig engangsforestilling af Jesus selv, men at også disciplene indbyrdes opfordres til gensidigt at vaske hinandens fødder, ligesom nadveren blev lagt i hænderne på det spirende fællesskab – i ånden af alles præsteskab. Den ved fodvaskningen forfinede vilje, hhv livsvilje bliver **flyttet ud over sit eget væsen til en udvidet omkreds**, først på partneren, som han/hun vasker fødder på, dernæst også på medansvaret for andre og for alle disciplene.

Fodvaskning kan også opfattes som at gøre en anden en tjeneste. Kun igennem denne fodvaskning har de „del i Ham" som Jesus kalder det. Det understreger den i mange henseende vidtrækkende betydning dette skridt indebærer. Især sigtes der i første række til den kreds, hvor unge mennesker siger: " han/hun går med mig." Her drejer det sig ikke om at have „en forbindelse" men „at have en (levende) forbindelse". Kun som „et skridt frem" forstås fodvaskningen. Den ydre form af en sådan handling er ret uvæsentlig. I henhold til den alkemistiske praksis med at benytte ydre handlinger som anskuelseshjælp også til indre holdninger og processer i menneskene, så er sådan en handling meningsfyldt, men kun med den dertil hørende indre holdning. Det er ikke præstens evt. rigtige holdning det her går på , det drejer sig om de berørte selv, for det er dem det drejer sig om. Dette gælder også for nadveren - over de forskellige aspekter af denne er teologerne meget uenige; på en måde har de måske hver for sig ret, men dette aspekt med forvandlingen af de berørte selv, som det nøjere beset faktisk kommer an på, har hverken den katolske eller den evangeliske kirke skænket nok opmærksomhed.

Tild almindelige forkyndelser, eller belæringer, kunne deltage 5000 mennesker, senere 500 eller 70 som kunne følge med, men ved fodvaskningen var det kun de elleve disciple, der deltog. De havde lært meget af Jesus og var så meget forberedt, at de kunne forstå begivenheden. Judas kunne nok ikke deltage her. Heller ikke Jesus giver hele læren til alle på samme tid, men gør det kun i trin. Det er nok muligt at enkelte kan gøre fremskridt, hvis deres studier påbegyndes ved disse på korsfæstelsen rettede hændelser. Dette forsøgte de kristelige Rosenkreutzer. Fodvask, fornedrelse , tornekrøning, korsfæstelse og gravlægning, opstandelse, himmelfart blev kaldt „kristelige indivieller". Omsat til den nyere tids gransken, blev dette til de syv dages drømmebilleder i „*Christian Rosenkreutzts chymiske bryllup*", som i 1616 ,camoufleret som satire, blev offentliggjort af den lutheranske teolog J.V.Andrea.

Et sådant skridt er sikkert ikke afsluttet ved den første oplevelse i det ydre, i meditationen eller i en drøm. Mennesket, med alle dets færdigheders tilstedeværelse kan udvides i mange retninger, andre trin kan følge, krydses med nogle foregående, men som sådan afrundet bliver kvaliteter først, efter at det foregående hvorpå de er bygget, er afrundet.

Efter salvelsen i Bethania følger i *Joh. 12* Jesus indtog i Jerusalem som Messias. Efter fodtvætningen bliver f.eks. i *Joh. 13-17* proklamationen af forræderiet ved Judas Iskariot, Afskedstalerne og ypperstepræstens bøn afleveret til Jesus.

Teologer har i fodvaskningen ofte set en symbolsk handling, som peger hen mod den nærtstående korsfæstelse; eller et eksempel på tjenergerningen med Guds rensende kærlighed. Det var dog også bebudet som en umiddelbart virkende gerning.

***Den tyske og engelske udgave viser her uddrag af Johannesevangeliet 13, 3-15:
Fodvaskningen.***

Spørgsmål:

Ønsker jeg at bede Gud om* - hvis det ikke allerede er sket - at den gode vilje i forholdet til min modpart går over i mit kød og blod - også selv om dette er anstrengende?

*Senere - i stedet for at bede om (bede) - tro, dvs. være overbevist om det. Senere endnu erfare Guds virke (nåde).

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Nadveren; Messias indtog, pågribelsen og fornedrelsen

Jesus havde holdt sit indtog i Jerusalem, fejret som den fødte Messias - *Joh. 12, 12-19*. De forhærdede præstekaster forstod at trykke målrettet på menneskenes psykiske knapper og på den måde vende massernes stemning til det negative. Individuer, som bærer og værner om det negative og ligegyldige, og forsøger at medtage dette i en forandringsproces, skulle som de første kunne mærke denne stabilitet og Guds nærhed, hvorved de ikke længere er så modtagelige for massemanipulation – og ydre negative påvirkninger, hvis realitet viste sig i det 20. århundrede på forskellige måder.

Ved pågribelsen i *Joh. 18* – soldaterne kastes først billedlig talt omkuld - viser Kristus, at han ikke kontrolleres af dem. Trods det finder han sig derefter villigt i det hele.

Jesus fornedrelse - *Joh. 19, 1* – rammer hans ryg. Menneskets midterste del, dets følsomhed, dets smertetærskel i det emotionelle er kvaliteter, som kan dukke op under en meditativ gennemgang af forløbet, ikke et passivt forløb, lidelsesforløb. Trods det beretter alle kristlige mystikere, som frivilligt eller ufrivilligt gennemlevede dette, om smerten. Kristus flygter altså ikke ængstelig fra denne, som han nok havde kunnet ligesom en indisk mester, Pratjahaaraen, der kan passivisere sanserne. Vi kan her nærmere fornemme en bevidst handling, som også omfatter andres lidelser.

Her skal bemærkes, at det ikke omfattede hele sandheden, når det blev anført, at Jesus fornedrelse blev til symbolet for et trin af et bestemt indvielsesritual, altså det nutidige menneskets udviklingstrin til en større fuldkommenhed. Det egentlige skridt tages faktisk af Jesus ved den på salvelsen i Bethania følgende **nadver** (*Matthäus 26, 26-29*). Denne nadver er et bedre symbol for det, som Jesus skænker de lidende mennesker. Brødet står frem for alt for Kristi substans, (/ f.eks. Jesu Kristi sjæl,) for „Ordet“. Vinen står for Kristus guddommelige ånd, som levendegør dette „Ord“ til det altruiske virke. Den katolske kirke lagde vægt på substansens forandring af brødet og vinen til Kristi kød og blod; den evangeliske kirke fremhævede højtideligholdelsen af mindet om Kristus. Begge har for så vidt

ret, - allerede ved det mere almindelige „vievand" har videnskabelige undersøgelser vist en forandring af vinklerne i vandmolekylet. Men det vigtige punkt er egentlig hvad der sker af forandring i den deltagende selv, idet denne er meget koncentreret om at blive forvandlet af det, som udstråles af Kristus forvandlede og forvandlende „kød og blod" som indtages. Derfor er brødet og vinen samtidig en illustrationshjælp. Nogle prøvede endda at koncentrere sig rent åndeligt om det forvandlede og forvandlende „Kristi kød og blod",- og fornemmede virkningen. Dette er dog nok mere vanskeligt. Og, hvis nogen vil praktisere et velsignet måltid, uden at gøre krav på kirkens „sakramente", ville dette nok kaldes et „Agape", - „kærlighedsmåltid" .

Fornedrelsen kan opfattes som en slags svar fra uvidende magthavere på det, som faktisk skete, og bør ikke stå særligt fremhævet i erindringen. Dette gælder også for den efterfølgende tornekrøning. Den noget ensidige betoning af lidelserne i den gamle kristelige esoterik forholder sig til de nyere opfattelser, som f.eks. den ældre fremstillingsmåde af Johannes døberens måde at beskrive Jesus og diciplenes måde at udbrede læren på. Det står mennesket frit at vælge , hvilken vej han først og fremmest vil følge.

Teologisk er det også blevet diskuteret, om nadveren udgjorde sin egen form for jødisk Passah- (Pascha-)måltid, eller om Jesus som bebudende sig selv som virkeligt "offerlam" afløste den gamle fest. Guds nye pagt med menneskene (det nye testamente) gennem Jesus (*Luk 22:20*) blev set i relation til *2.Mos 24:8*; *Jer 31:31-33*; *Jes 53:12*. Brødet blev snarere set som et udtryk for Jesu person, blodet som den fuldkomne helende hengivelse. Andre har betvivlet overleveringens oprindelighed (de såkaldte indsættelsesord) - hvilket - med blik på deres tilhørsforhold til de tidligste skrifter - ikke ligefrem er nærliggende.

Den tyske og engelske udgave viser her et uddrag af Mathæus evangeliet 26, 26-29 om Nadveren (Eucharistie)

Tilbage til fortegnelsen over denne side (*Matthäus 26, 26-29*). Denne Nadver er det bedre symbol for det, som Jesus giver til den lidende menneskehed. Brødet fremstår fremfor alt som substansen, (f.eks. Jesu Kristi sjæl) for „Ordet". Vinen står for Kristus guddommelige ånd, som levendegør dette „Ord" til det altruiske virke.

Spørgsmål:

Ønsker jeg - hvis det ikke allerede er en del af min erfaring - at bede Gud om evnen til at kunne samarbejde med andre i kærlighed* - også selv om dette kræver sjælelige forandringer?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Tornekrøningen og afskedsordene

Da fornedrelsen var romernes minimumsstraf, træder her en tyding af ordet i den førkristelige mysteriekults ånd i baggrunden. Tornekrøningen - *Joh. 19, 2-3*, et begreb fra disse mysterier, er derimod normalt ikke indeholdt i de romerske repertoires af straffemetoder**. Måden må være ironi. Torne i stedet for guld. Alligevel forbliver spørgsmålet, hvordan det kan hænde, hvorfor soldaterne knyttes så stærkt til mysterietraditioner, selv om de i det øjeblik ikke var bevidst om dette. Selv når mange romerske soldater, som var tilhængere af sådanne kulter- ville have været bevidst om ligheden -, havde de ikke kunnet trække Kristus ned på deres plan.

Medens guldkronen havde været symbol på udadvendt herredømme, - ikke nødvendigvis i negativ forstand - , var Jesus tornekrone symbol på en form for et mesterskab uden betydning. Men tornene stak i hovedet. Men også her skal man ikke hæfte sig ved smerten, men ved den kraft til at overvinde alle tankemæssige anfægtelser, som Kristus her ikke viser

tegn på. De bemærkes kun i det øjeblik, hvor han besluttede ikke at „lade kælken gå forbi". Med fornedrelsen og tornekrøningen finder vi egentlig noget antydet, som egentlig fortsætter fodvaskningens tanker, ikke mindst følelserne og forståelsen af noget – al modstand til trods - „helliggjort".

Den nævnte genopdukkende tendens i hændelsen, at vokse udover sig selv, har som kraftkilde også forbindelser til nye bevægelser, som fredsbevægelser, økologiske bevægelser, åndelige tiltag som vil „helbrede jorden".

Som ved fornedrelsen, drejer det sig ligeledes ved tornekrøningen om en reaktion, om en dårlig efterligning af det, som var gået forud. Dette vigtige punkt, hvor der ud fra det positive, - at vokse ud af sig selv gennem en åndelig åbning, -kommer til udtryk i Jesus **Afskedstalen**, f.eks. *Joh. 13,31 - 17*, og i mødet med Pilatus, f.eks. *Joh. 19,5** (*"Se, mennesket", som ved eftertanke kan anes som Jesus Kristus som et symbol af det befriede menneske) Ikke bare fodvaskningen og nadveren som sådan, men også Jesu ord var gerninger i sig selv. Det kunne i henhold til denne erkendelse være meningsfyldt, når der i dag tales om „kristelige indvielser eller udviklingstrin", at tage de positive fundament mere effektivt med i betragtning.

**) Der fandtes i religionernes historie en sydebuk eller en karikeret konge, som blev genstand for folkets udladning af vrede. I det Gamle Testamente finder vi syndofferbukken, der skulle bøde for folkets synder (*3 Mos 16:15*). I begge tilfælde virkede det snarere som et symbolsk ritual. Derfor har den traditionelle teologi bestræbt sig på at vise, at først Jesus kunne bringe et virkeligt gennemgribende offer for alle. En række kritiske teologer mente på grund af disse reminiscenser til gamle offerkulturer at kunne stille spørgsmålstegn ved offertanken. Det kan have været letsindigt – men som vist ovenfor ligger der mere gemt i hændelsen end selvoeringsaspektet. Det handler også om målet.

Spørgsmål:

Ønsker jeg at bede Gud - hvis det endnu ikke er mig bevidst - om at håndtere grupper, som jeg hører til, på en vis måde* - også selv om dette kræver, at der arbejdes hårdt med mine gamle tankemønstre?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Korsfæstelsen og gravlægningen.

Der ses endnu mere forskelligt på Jesu korsfæstelse og død, end på andre stationer på hans livsvej; det skyldes på den ene side den position, som kirken tildeler dem, på den anden side, at dem der udlagde materialet hver for sig skulle have anbragt deres syn på verdensordenen i det, se f.eks. *Johannes 19, 12-37*.

Gnostiske trosretninger var i periferien af den tidlige kristendom parat til at befatte sig med Kristus. På deres oldgræske baggrund kunne de imidlertid ikke forestille sig, at et sådant højere væsen skulle være født af en kvinde, og at det døde en almindelig død. Altså måtte han være en engel, eller, som det senere blev tilskrevet nogle østerlandske mestre, han havde gjort sig synlig gennem et skinlegeme, som ikke var dødeligt, men bare opløstes. I deres verden regnedes verden og al materie som noget evig ondt. Derfor lå det fjernt for dem, at acceptere, at et sådant væsen havde gennemgået alle livets faser og endda gennemtrængt tilværelsen med sit lys. Her anvendes begrebet gnostisk til forskel fra det apostolske „gnosis", en differentiering, som selv sekte - kritikeren F.W.Haack anerkendte. Men imellem de to er der forskellige overgange, f.eks. anerkendte det gnostiske „Sandhedens evangelium" at Jesus blev naglet til korset.

Mennesker med materielle eller endnu mere yderliggående indstillinger, udbredte ikke bare legender som at Jesus var en uægte søn af en romersk soldat, hvilket med de daværende moralske begreber var noget meget nedsættende. Der blev også spekuleret på, at Jesus måske ikke døde, men var blevet plejet og blevet rask. Selv i dag sker der lignende forsøg, f.eks. at henregne et gravsted, tilhørende en gammel mand med navnet Jesus i Kashmir til den bibelske Jesus. Flere, endnu ikke lokaliserede europæiske gravsteder omtales i den moderne litteratur. Dertil skal siges, at Jesus, eller Jehoscha, Jeschua, Jesat ikke var sjældne navne. Også i apokryferne (skrifter ikke optaget i den bibelske „kanon“), nævnes flere andre Jesu'er. Jesus Sirach, Jesus ben Pandira, helt bortset fra, at den egentlige Jesus efter R.Steiners tyding, i Mattheæus og Lukas nævnes med forskellig afstamning og opfattes som to forskellige, men dog sammenhørende Jesus – drenge.

Dels i sammenhæng med disse teser er der i sammenhæng med Jesus gravklæde fra Turin dukket modstridende analyseresultater op. Den ene gang mente man at det indeholdt pollen fra tiden og fra egnen for Jesus hjemsted, men en anden gang henregnede man det til „middelalderen“. Den ene gang kunne billedfremtoningen kun stamme fra højenergistråling, f.eks. gennem pludselig opløsning, en anden gang skulle blodspor have bevist, at Jesus levede efter nedtagningen af korset. En positiv bedømmelse af forskningsstadiet taler for en ægthed af klædet og en uforklarlig opståen af billedet. Dette kunne hjælpe nogle mennesker med verdslig forstand til at nå frem til en realitet i forståelsen af Kristushistorien. (sml. *bemærkninger om diciplen Johannes i del 3, Kap. „naturvidenskab og naturtro“*). Hos Lorber er det kun „Livstykket fra Trier“ som betegnes som uægte, og med en påmindelse om at finde troen i sig selv, og ikke gøre den afhængig af dette vekselbad mellem teorier og vurderinger .

En sådan forskning kan imidlertid også føre til meditative undersøgelser. Derved findes antydninger, at der foreligger "noget", som ikke kan indpasses i et kendt skema. Sml. *Grönbold „Jesus i Indien- legendens endeligt.“ (tysk). (...)*.

Som tidligere konstateret , er mystikernes vidnesbyrd ofte til hjælpemidler, for at komme spørgsmålet om betydningen af tidligere hændelser i forbindelse med den nutidige udvikling og menneskenes karakter nærmere. Jo mere åndelig erfaring et menneske har, desto mere forstår det . Iagttagelserne af kristelige mystikere og stigmatiserede (dem der bærer Kristi sårmærker) er – uden at have haft kontakt indbyrdes – delvis beslægtede; de indeholder mange enkeltheder om Jesus oplevelser, - ofte i biblen ukendte - , men ligner også hinanden derved, - fra Franz af Assisi til Pater Pio og Therese von Konnersreuth -, at de alle stemmer deri overens, at Jesu korsfæstelse og død har præget denne verden indgående, og at en uventet og eller bevidst forbindelse med denne hændelse har forvoldt en kolossal lidelse, men også en følelse af en ikke nedad,- men opadstræbende kraftkilde. Den eksistentielle , hele mennesket vedrørende karakter af korsfæstelse gør sikkert mere indtryk i disse usædvanlige personers liv, end hvis man nærmer sig dem alene ved brugen af intellektet. Ved emnet død og liv drejer det sig om mere end enkelte lidelsesnivauer, men her er begge involveret i at skabe en „kausal“ flade af principper og skæbne . Også mennesker med en ikke så nær tilknytning til Gud kan bruge hændelserne som en meditativ bro til virkeligheden, så ufuldkomment det end kan være. Gennem sit ord til den medkorsfæstede forbryder, om at denne snart ville være sammen med ham „i paradiset“, antyder Kristus, at en hurtig „indhentning“ af hans vej er mulig.

Disse dybeste bevægelser i den menneskelige eksistens , som er forbundet med nedtrykthed, lidelser og degeneration kan ved en bevidst gennemtrængning vise sig at være en reel, forhåndenværende mulighed, uanset omfanget. Selv om denne mulighed ikke er afhængig af årstid eller geografisk beliggenhed , synes påske at fremme erkendelsen. **Det synes, som om den gamle, årstids og traditionel bundne rytme af nedbrydning og nyskabelse er præget en oktav højere gennem Kristus.**

At Jesus ikke længere anerkender den kendsgerning, at den fysiske materie bygger en uovervindelig barriere, viste sig allerede i tilfældet med Lazarus. Intet foruden Gud, lige meget hvor trevnt eller endda negativt det er, er for hans blik eviggyldig, og alt kan i den sidste ende forvandles. Jo dybere eller jo mere ubevidst det der skal forvandles er, des vanskeligere er det naturligvis at øve indflydelse på det.

Også ved korsfæstelsen, samt ved de umiddelbar før denne skete hændelser, antydes en overvindelsesstyrke foruden en universiel bevidsthed, f.eks. ved ordene fra korset som munder ud i sætningen: „ Det er fuldbragt". Den i den forbindelse mærkbare universel hjælpende „ **ofrendekærlighed**", er ikke udtrykt tilstrækkeligt ved det gamle – næsten juridisk lydende - „ Menneskenes løskøbelse ved offeret fra Jesus." Det kunne i dag gælde som et forsøg, også at gøre det efterlignelig for forstanden. Oprindeligt kunne det dog have været en tilpasning til de daværende israeliters tankeverden, hvor det handlede om, gennem rituelle (dyre-osv.) ofringer at behage guddommen, - noget, som Jesu selv aldrig har lært fra sig.

Lige så lidt finder vi i de andre teologier, hvor tyngdepunktet er lagt på Jesus fastholden i sine standpunkter frem til sin død, et tilstrækkeligt svar på de mystiske fysiske, synlige hændelser som Stigmata, sultepinsler, o.s.v. sml. f.eks. *Thurston „Mystikkens legemlige følgevirkninger"* og *Höcht „ Fra Franziskus til Pater Pio og Therese Neumann"* samt næste kapitel.

Rupert Sheldrake, en biolog, som blev kendt for sine tanker i nye, åndelige bevægelser, opkastede teorien om et „ morfogenetisk område". Når aber på en ø udviklede en eller anden færdighed, kunne aber af samme art på en anden ø uden ydre kontakt udvikle den samme færdighed. Derfor måtte der findes en indflydelse af et ikke tilfældigt kraftfelt, som forbinder dyr af samme art. Da man spurgte forfatteren Rupert Sheldrake, om han kunne forestille sig, at f.eks. Jesus udvikling frem til korsfæstelsen og opstandelsen kunne have været udstrålet ved hjælp af et sådant kraftfelt på hele menneskeheden, svarede han efter forbavset eftertanke: "Ja, men her tror jeg ikke på det morfogenetisk felt, men på et åndeligt kraftfelt."

Også dette er ikke noget „Gudsbevis", men mange nye videnskabelige tiltag fremkommer allerede med nye tilnærmelsesmuligheder til disse vanskeligt forståelige sammenhænge, hvor teologien enten fastholder de gamle dogmer, eller bortforklarer noget vanskeligt forståeligt.

Også ved korsfæstelsen viste der sig sammenfald - men ingen identitet – med gamle initiationsriter. F.eks. korset, træet, som mennesket blev hængt op i, findes bl.a. i norden, sml. myterne om Odin, som hængte 9 dage i træet for at få en højere indsigt. Motivet af gravkammeret som indvielseslokalitet er vidt udbredt i megalith-tiden, men også frem til den keltiske tid, og særlig udbredt i pyramidekulturen i Ægypten. Pyramiderne, selv om de var begravelsespladser, - som ikke er bevist, idet et indridset navnetræk ikke beviser noget – blev i hvert fald benyttet kultisk, ligesom de keltiske gravhøje. Da det, at bestride det, ville kræve at se bort fra mange faktorer, skal det ikke behandles nærmere her. R. Steiner observerede, at begge åndelige udviklingsretninger, kors- og gravmotivet igen flyder sammen hos Kristus.

Korsfæstelsens efterdønninger, hhv. af „sjælens midnat" eller af den „mystiske død", den følelse at være forladt af alt hvad mennesket kunne klamre sig til, og som alle kristelige mystikere fik al føle under en eller anden form, er på en vis måde beslægtet med Yogaens klimaksoplevelser, kaldet Nirvikalpa Samadhi, hhv. erkendelsen af „Nirwana's" tomhed. Kristelig mystik leverede imidlertid erkendelsen, at der ved denne tomhed igen findes „noget", nemlig Kristus, eller Gud. Aurobindo viste, at der også er en indisk vej til at overskride Nirwana til noget bagved. På den kristelige vej kan der imidlertid være noget af

dette – bagved alt liggende ballast, fra det første øjeblik, fordi Jesu væsen har gennemvævet verden, - og det danner en bro.

Man får indtryk af en vanskelig fjeldtop vandring, når en som Aurobindo konfronteres med kræfter, som viser sammenhænge med Kristus udvikling, men mangler en baggrund. Dette er imidlertid ikke umuligt, idet der må huskes på hindudrengen Sadhu Sundar Singh, som ikke vidste noget om kristendommen, men ved sine intensive spørgsmål om Gud fik en Kristuserkendelse, som han senere udarbejdede i bogform. Også ved hinduistiske, tantriske øvelser fik nogle mennesker, som havde regnet med at indiske gudebilleder ville vise sig, i stedet for en Kristusvision fremvist. „Ånden vajer, hvor den vil“.

En for kristendommen som religionssamfund vanskelig anvendelig teologi, men for andre kulturkreds uhyre interessant kunne R.Steiners vision være, med at se et solagtigt væsen i Kristus, som meget vel kunne have været kendt af nogle vise mennesker: *se kapitlet „I begyndelsen var ordet“ i denne tekst, samt del 3 kapitlet „Det gamle testamente og førkristlige religioner“.*

Sennere, for 2000 år siden, skete så Kristus legemliggørelse på jorden, som kendetegn på verdensudviklingens vendepunkt, dette **ligesom at tage menneskeheden på sig, at genoptage dem i sit liv**. De gamle bevægelser er på det tidspunkt degenereret, som også kristendommen senere blev det, set overfladisk, men en forskning i den retning ville alligevel have sin betydning. Kristus ville vise sig som noget, som ikke passer ind i den ham tiltænkte rolle som magtgarant i et særligt religionssamfund. Et væsen, som legemliggør det lige fornyede alment menneskelige, den „nye Adam“ fra Golgatha.

Teologien taler om syndsforladelse (Joh. 1:29). Hvad der kan opleves er, at forløsning som en spirende mulighed behøver et „efterarbejde“ for at kunne virke reelt i livet. Hvad der kan opleves er det, at ved at lade sig føre gennem livet af den af Kristus formidlede Gud, forløber livsbanen mere organisk, end ved at følge mekanisk virkende skæbne- eller karma-udligninglove. Også **Kristus taler om at oparbejde „på en øre“, men han siger ikke, at dette stadig skal ske „øje for øje og tand for tand. Menneskets nye opgave står i forgrunden** – hvad der er frugtbart for det menneske eller dets omgivelser, bliver taget op med dets perspektiver og omsat. Ingen fortidsbearbejdning påbydes til eget formål eller som udviklingsmotiv. Der kan i dag iagttages en hjælp „fra oven“ ved samspillet af menneskers forskellige muligheder.

Ved studiet af dette emne, kan læsning af R.Steiners tanker om dette give det indtryk, at Kristus kun befatter sig med menneskers skæbne og at den enkelte selv må oparbejde og udvikle sin skæbne, så kan mange kristne entydigt og beviseligt berette, at Kristus også kan hjælpe den enkelte med at forme sin skæbne. Han kan lede det frem til en forandring, fremfor at nyde livets goder, - men ikke uden hensyn til den øvrige menneskehed omkring personen. Også „**tilgivelsens kraft**“ mennesker imellem er en realitet, som hører til det egentlige, specifikt kristelige. **De evige kredsløb omkring vold og antivold løftes derved ud af deres lejer. Det er imidlertid ikke bare en lære om at undgå verdslige stridigheder, hv. ikke at ville identificeres med dem, - som kan minde om Buddhas budskaber; men det er en kraft, som ved en intens indsats gør det muligt at løse knuderne indefra, uden at „smutte“ udenom; men samtidig blive styrket til at være jordnær, som „en arbejder i en vingård“.**

Selv på dette krævende niveau flyder mennesket ikke bare ud i oceanet som en enkelt dråbe. Det er tilstrækkeligt belyst med denne i tusinde stykker spaltede person, som lades i stikken, indbefattet fysiske og mentale dele, som korsfæstelsen f.eks. omtales som i teosofiske kredse, og som Castaneda omtalte på lignende måde uden begrebet korsfæstelse.

En celle i helheden, som bibeholder et ansvar for det, der hører til dens væsenssammenhæng er også på dette stade en passende karakteristisk af det

menneske, „som tog sit kors på sig", og hvis tidligere bestræbelser nu samles i at mestre livets eksistentielle problemer.

Ved alle anstrengelser, med at udnytte hændelserne og symbolikken omkring korsfæstelsen til åndelige formål i dag, burde det ikke overses, at det her drejer sig om flere forhold:

- at Jesus måtte gennemgå alle menneskets stader, fra fødslen til døden, samtidig med at han forandrede meget ved at møde med en ny holdning,
- korsfæstelsen, som – uafhængig af korsets andre gamle betydninger – som også kan ses som en datidig verdslig domsafsigelse, som i dette tilfælde skete på baggrund af modpartens entydige, bedrageriske, ulovlige og materialistiske handlingsmåde. Det skete som det skete, og det giver ikke anledning til at bruge det som en korsfetichisme. Det var en sidste voldsom reaktion af datidens stivnede, negative magthavere, en karikatur af Jesus forvandlende bevidsthed.

Den sidste velsignelsesrige virkning af denne hændelse var ikke afhængig af denne fremgangsmåde mod ham og må ses i sammenhæng med opstandelsen. Det er Guds værk.

- korset som symbol omfattes iflg. den daværende kontekst som symbol for den yderst opofrende kærlighed, - i hvilken ånd det også bør anvendes i dag, som modbillede til ligegyldighed, had o.s.v.

- et mere neutralt billede af de indre processer i Jesus, modsat tidens kontekst, ville være Jesus sidste ord „ i Dine hænder giver jeg min ånd" , samt af graven, som i modsætning til ældre skildringer ikke betyder et „trin", men hører sammen med korsfæstelsen. Og meningen med Jesus død ligger ikke i selve døden, men med menneskenes overvindelse af døden.

At „de sidste hændelser i Jesus liv" bliver behandlet så indgående i denne skrift hænger sammen med, at de rent åndeligt er meget lidt analyseret i modsætning til de enklere tidligere hændelser. Og at der derfor er opstået mange forvirrede teorier om dem, som kræver anstrengende forsøg på at blive belyst og pillet fra hinanden, for at finde kernen. Derfor må døden ikke opfattes som det vigtigste i Jesus tilværelse, som visse teologiske retninger har brugt det, og hvor korset synes at være centrum for det hele.

Den traditionelle teologi indså, ligesom allerede de første Jesus-disciple efter korsfæstelsen og opstandelsen, at flere gammeltestamentlige tekster ned til mindste detalje kan læses som hentydninger til den senere lidelseshistorie (passion) og det forløsende vendepunkt, den udgjorde (*Luk 24:27; Sl 22; Sl 40:7ff.; Sl 69:22; Jes 52:13-14 og 53; Zak 12:10 og 13:1; Vis 2:10-20; m.m.*). Også i overleveringen fra Jesu læreår blev der fundet flere reminiscenser til den senere korsfæstelse og opstandelse - som til dels kan være svære at opdage, og netop også derfor ikke bare kan bortforklares som senere tilføjelse. I øvrigt anede allerede den førkristelige græske filosof Platon, at hans idealbillede om den fuldkomne retfærdige i denne verden ville ende med en korsfæstelse (*i Politeia II*). Det er værd at bemærke, at denne hændelse også hos romerne har måttet efterlade et kraftigt indtryk (f.eks. *Mk 15:38*). På trods af den åbenbare store betydning, som denne offergang har i den overordnede bibelske sammenhæng, kunne nogle kritiske teologer ikke så godt håndtere den. Allerede i kristendommens første tid fulgte forskellige grupper i fodsporene på mennesker fra deres egne rækker påvirkede af, hvad de oplevede; eller de fulgte særlige spor, ud fra hvad der gav mening for dem selv - hvilket førte til, at hovedvægten blev lagt forskelligt.

Spørgsmål:

Ønsker jeg at bede Gud om* at hjælpe mig med at søge at overvinde de gamle koncepter om alder, sygdom og død?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Spørgsmålet om den tomme grav, „turen til helvede" og „ turen til paradís"

Det ville være muligt at behandle mange flere spørgsmål i forbindelse med korsfæstelsen. Det kunne være spørgsmålet om Jesus tomme grav *Joh. 19, 38 - Joh. 20, 10*. At det ikke drejer sig om urtehelbredelse af et levende menneske er allerede nævnt. Også Nikodemus anvendte balsamerings- og mumificeringsmidler. Også simpelt ligrøveri – med en begravelse et andet sted – udelukkes ud fra et åndeligt perspektiv, og vil vise sig ikke at være holdbare, ved undersøgelsesresultaterne i forbindelse med næste kapitel „opstandelsen”. Andre ting i denne forbindelse kan ses ud fra meget sjældent stillede spørgsmål:

Man kunne uddybe spørgsmålet om hvad der plejer at ske ved, - og efter et menneskes død., og om der er forskelle. Dette er tit sket på grundlag af religiøse åbenbaringer og overleveringer; endvidere ved filosofiske grublerier og endvidere ved parapsykologiske forskninger, den humanistiske og transpersonale psykologi samt kliniske- og individuelle kundskaber. (f.eks. *Elisabeth Kübler-Ross, ...*)

Praktisk taget alle religioner går ud fra, at mennesket „lever videre”, ikke bare gennem afkom, men også gennem kulturelle eftervirkninger, samt at han eksisterer videre som et åndeligt individ. Også naturfolkene forfædre- kulturer er ikke kun rettet på et liv efter døden, men går som regel ud fra en åndelig viderekonsistens af forfædrene, endda som et mærkbart nærvær i det kultiske og verdslige liv. Også der, hvor der opstod teorier om at mennesker kunne overgå til en anden tilstandsform, selv i sten og andet, bibeholdt man reglen om en fortsat åndelig eksistens. De nye højreligioner betoner ligeledes en fortsat eksistens efter døden; de ser den endda som på et højere trin end det fysiske; de taler ind imellem om kontaktmuligheder mellem disse to tilstandsformer, men også om deres problematik. Til den bevidste opstigning i de højere sfærer blev der udviklet udviklede ceremonier, sml. f.eks. „Den tibetanske dødebog”, som også B.C.G.Jung studerede, Til spørgsmålene om legemets gendannelse findes der mange opfattelser og teorier.

Kristne er enige med andre religioner i, at der er en fortsættelse efter døden. Mere specifikt var der imidlertid allerede i den tidlige kristendom forskellige opfattelser, f.eks. til spørgsmålet om sjælens „præeksistens” før undfangelsen, hhv. reinkarnationen.... I dag findes der nogle teologer, som selv ikke længere tror på et liv efter døden, hhv. det gennem Kristus forkyndte „evige liv”*; de har tilpasset sig det naturvidenskabelige forskningsstade fra det 19. århundrede, som længst er forældet. Menneskenes bestandige spørgsmål „hvad er gemt under dette (under verdens overflade ?)” medfører tit praktiske erfaringer.

*Det evige liv i en kristen forståelse, som et løfte til de „retfærdige”(f.eks. Mt.25:46), henholdsvis til dem der følger Jesus (f.eks. Lk. 18:29-30) og dem som tror på Kristus (f.eks. Joh. 3), har ikke bare en betydning „hinsides”. Sammen med det, som i os med Kristus er blevet „himmelsk”, forandres også livet i den „kommende verden”, som det også nævnes i disse bibelsteder.

På medicinens område findes der ikke kun beretninger af narkopåvirkede eller skindøde, som vendte tilbage til livet og berettede om deres oplevelser i et andet bevidsthedsområde . Der findes også enkelte videnskabelige undersøgelser der viser, at der i dødsøjeblikket sker et vægttab på ca. 21 gram. I antroposofien og teosofien ville det udlægges som adskillelsen af „Jeg‘et” eller det åndelige Jeg fra det „astrale, emotionelle legeme” samt det „æteriske- eller energilegeme” som efterfølges af en yderligere tilbagetrækning til det emotionelle og derefter i Jeg‘et, men som følger det mentale niveau i hht. ydre påvirkninger, men hele tiden med det „højere Jeg” over det hele.

Det er især dem som begik selvmord der har leveret grænsevidenskabelige og mediale oplevelser som gik ud på, at de i en lang periode blev bundet til deres jordiske omgivelser. Deres ubehagelige minder var på ingen måde visket bort, som de havde ønsket sig det.

Vores viden i dag kunne bidrage meget til, i levende live at udforske det eget indre, som biblen altid har pålagt menneskene. Den der overvejende har levet destruktiv, egoistisk og begærligt, vil med denne ballast få problemer og ærgre sig over det forsømte. Den der var

hensynsfuld over for sine medmennesker og lærte at ære skabelsen som en del af sig selv, og som var hjælpsom vil på baggrund af sin lysere karakter få positive oplevelser.

Der kunne også stilles det videregående spørgsmål, hvad menneskets Jeg ved døden stiller op med de forskellige anlæg, inklusive det fysiske legeme, samt de i livet opnåede færdigheder, erfaringer og evner, og hvad med de store forskelle mennesker imellem. Også på dette spørgsmål finder vi beretninger i litteraturen, f.eks. *Pfarrer Roesermüller*. Hans beretning peger på en mere eller mindre „medtagen“ af det essentielle fra alle væsensled, hvilket også af samme årsag viser en fordel ved den almindelige begravelse, fremfor en kremering. I beretningen var også tale om en observeret, uventet substansopløsning i graven.

Endvidere eksisterer der kirkeligt efterprøvede beretninger, samlet over flere århundreder, om „uforgængelige lig“, f.eks. det indtil i dag eksisterende af Bernadette Soubirius fra Lourdes. Ligeledes eksisterer der mange beretninger om „tomme grave“. Ofte kunne det konstateres, at disse mennesker havde ført et liv med nær tilknytning til Gud.

Om en sammenhæng med Jesus tomme grav blev der i første omgang ikke tænkt, denne tanke opstod først senere i den esoteriske „bladskov“. En del andre ejendommelige hændelser, som ikke er autentiske, men heller ikke kan fejles af bordet, kunne anføres. Sikkert er det, at den fysiske materie skjuler mange hemmeligheder endnu. Forskningsarbejder fra Kemien og Fysikken ryster ydermere billedet af de relativt uforanderlige atomer i legemet, som her kun kan anføres overfladisk, idet det ville kræve et særskilt kapitel.

Desuden skal der mindes om de apokryfe skrifter fra den tidlige kristendomsperiode, som kirkerne ikke behandlede som kætterske, men heller ikke som 100 % korrekt og derfor ikke optog i biblen. En del af det såkaldte „Nikodemusevangelium“ skildrer „Jesus rejse til helvede“ efter sin død, hans indflydelse på een som gennemgår en „emotinel“ renelse. Endvidere beskrives hans møde med skikkelserne i det i etagen ovenover liggende paradys, som beskrevet i f.eks. det Gamle Testamente. På den ene side kan sådanne visioner ligge ret nær, de kan dog også være ægte visioner, som dels er set direkte og dels er symbolsk.

Som billede viser graven en fase af Kristus veje, en forvandling af – den allerede i livet gennemgejstlige - Jesus lig på den ene side, og på den anden side hændelser af det fra kroppen befriede åndsvæsen. En opståen af en helheds „Ny Adam“ bliver her kundgjort. Symbolsk er det jo, at „Adam og Eva“ iflg. overleveringen skal ligge begravet på denne egn omkring Golgatha („Pandested“).

Endnu ikke helt udtømt er betydningen af en beretning i Joh. 20, 11-18, hvor ifølge Maria Magdalene, kald Maria fra Magdala, som den første opdager den tomme grav, og ser Kristus som et „mellemstadium“ . I åndelig sammenhæng synes hun her at symbolisere Eva's rolle, - „rør mig ikke, for jeg er endnu ikke steget op til min fader“. Dette er en forskel til Jesus senere rolle som den opstandne, hvor han direkte giver f.eks. Thomas lov til at røre ved sig. Det døde legeme syntes at være genoplivet. Men overleveringerne lægger heller ikke spor vægt på spekulationerne om Jesus som en såret, men helbredt patient. Hans udseende var meget forandret, men reaktionerne hos Maria Magdalena tyder på ingen måde derhen, at denne forandring skyldtes mange sår og sårskorper, som havde været påfaldende. Også de to urteekstrakter som Nikodemus brugte, er i denne sammenligning almindelig brugt som balsameringspræparat til døde. Hvad der er foregået her, passer ikke i et sædvanligt skema i klassisk stil, og heller ikke i de allerede tidligere skemaer om erfaringer i grænsområdet mellem liv og død. Dette er af stor betydning for fremtiden, sml. „Johannes åbenbaring.“

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Opstandelsen

Den tomme grav og Kristus opstandelse satte mange menneskers tankeverden ud for en stor udfordring, f.eks. - f.eks. *Joh. 20, 11- Joh. 21*. Deres erfaring i menneskers død, at fortrænge uforklarlige ting, samt forældede, - men stadig i skolen brugte – ensidige materielle tanker om livet, er nogle af årsagerne til dette.

Alligevel er der røster fra de ellers ret materialistisk tænkende historisk –kritiske forskere, der konstaterer , at de urkristlige opstandelsesberetninger er de bedst bevidnede beretninger om Jesus liv, bedre underbygget end samtlige andre beretninger; altså udsagn om Kristus tilsynkomst på forskellige lokaliteter med et ikke altid letgenkendeligt ydre og med nogle nye egenskaber, men alligevel synlig for fysiske øjne, for alle seende til at iagttage.

Derfor skulle man egentlig give den bibelske skildring medhold, som forudsætter konkrete forvandlingsprocesser med et – i forvejen gennemåndeligt – lig af Kristus og/eller i Jesus afdøde „legeme" (såkaldte ånder er normalt usynlige). Som følge af den menneskelige udviklings splittede bevidsthed kunne opdelingen være gået tabt: „Adskillelse" er den ordrette betydning af „synd". Adskillelsen var også en adskillelse af menneskene fra Gud, deres ophav. På den måde kunne det „lavere", altså kroppen på ny optages i Kristus tanker og egenskaber. Sml. det forudgående kapitel „og graven var tom".

„`På 3 dage vil jeg genopbygge dette tempel`. Men han talte om sit legemes "tempel": Efter den – også for andre afdøde - antagelige opstigning til andre niveauer, hhv. i sit indre (sml. foregående kapitel), kunne der ske en nyskabelse af personen, indbefattet et fysisk legeme, uden ubevidste områder, idet alt nu adlyder det inderste på grund af de manglende adskillende egenskaber.

Også efter antroposofisk anskuelse (R.Steiner) er Kristi opstandne legeme skabt som en "ny Adam" - *1. Kor. 15:45-47* – og er siden hen tilstedeværende som udviklingsmulighed i alle mennesker (såkaldt fysisk "fantomlegeme", funderet i det åndelige, men potentielt virkende ind i det fysiske. Der er her en sammenhæng til mystikernes erfaring af den indre Kristus, som forbinder sig med menneskets udvikling.). Også i teosofiske kredse bliver opstandelse anset som en reel nyskabelse. Hvor unøjagtigt det teosofiske syn på enkelte ting også er, så må kristelige teologer i hvert fald spørge sig selv, hvorfor de ikke selv opstiller deres syn, eller endnu bedre et mere rigtigt syn på disse ting, som dermed i det mindste ville modsvare den almene, bredviftede almindelse. Mange teologers tøven, overhovedet at tage opstandelsen alvorligt, modsvarer i dag ikke kriteriet for en god almindelse.

Her skal yderligere bemærkes, at „opstandelseslegemet" reelt regnes for tilhørende væsenet, og ikke kan sammenlignes med „skinlegemet" (Mayavirupa) fra den esoteriske litteratur, hvor nogle mestre hævder at kunne gøre sig synlig, som igennem en kjole. Der er den ting tilfælles, at ånden kan gøre sig til mester over materien.

Også de af nogle uklart formulerede lærer om "lyslegemer" kan ses i denne sammenhæng. Her drejer det sig om hvad der opstår, når menneskets højere niveauer spejler sig i det fysiske. Dette danner en bro, hvorover mennesket kan opsøge og dykke ned i realiteterne af det fysiske, uden at „aflægge" kroppen, på hebræisk også kaldet „Merkabah". Til mange af denne læres grundtemaer *Prof. J. J. Hurtak/ USA bidraget med: Enochs nøgler" og De synoptiske evangelier". Zentrum d. Einheit Schweibental, CH-3855 Brienz*. Der er opstået en organisatorisk uforståelig bevægelse, som i denne overgangstid igennem „**Lysarbejde**" på forskellig måde vil hjælpe med spirituelle kræfter. Men det er en stor fristelse at tro, at den ene eller anden øvelseteknik alene kan bringe det længselsfuldt forventede „**Opsving**". I virkeligheden hører der til et åndeligt fremskridt en helheds udvikling, f.eks. en karaktermæssig modning. Se også næste kapitel.

Forestillinger om reinkarnation, - dvs. legemliggørelsen af sjælen i en ny krop - i de forskellige religioner og i den ene eller den anden udmøntning, ville være en dybere mere ufuldkommen „oktav" af den nye opstandelses forestilling, og ikke identisk med denne. Læren om en præeksistens af sjælen før befrugtningen, og også læren om reinkarnationen var udbredt, efter Ruffinus endda alment udbredt i den tidlige kristendom. Men eftertiden lagde ikke stor vægt på dette, hvilket er interessant. Dette skal ikke bare tilskrives omstændighederne at menneskene for en tid mere skulle koncentrere sig om jordelivet, som R.Steiner skriver -: heller ikke eventuelle bestræbelser fra magtsyge paver, kan gøre mennesker mere afhængige af det begrænsede i det ene liv, som andre autorer tror. Og hertil kan der yderligere findes andre kilder. Det vigtigste er rodfæstelsen af opstandelsesmotivet i menneskene. Selv om dette i praksis kan lyde som fremtidsmusik, så ville reinkarnationen derved få en karakter som en af Kristus overhalet proces. Den opstandne Kristus behøvede ikke en ny legemliggørelse for at ses af mennesker. Kritikken fra mange kristelige grupper – ikke af alle - af reinkarnationslæren må for så vidt være retfærdigt, som at forestillingen om stivnede, „sjæle-mekaniske" love om skæbne, død og reinkarnation, og ikke mindst til egoistiske formål, ikke modsvarer Kristus eksempel at leve livet på. Men det betyder ikke at reinkarnation aldrig er sket eller kan ske. Selv om mange tidlige og nutidige såkaldte „reinkarnationsoplevelser" ikke behøver at bero på faktiske reinkarnationer, men ofte på konkrete andre faktorer, - kan ikke alle afvises eller bort diskuteres. Men på det kristelige område hvor de dukker op, er det som særtilfælde, som f.eks. i Johannes Døberen. I stedet for at overtage funktionen efter Elia siger Jesus simpelthen: " Han er Elias". Dette ville dog være en rolle for et til en bestemt opgave sendt væsen for at hjælpe menneskene, og ikke en fange i fødselshjulets tvangskredsløb.. Endvidere bliver der i området for kristelig mystik, - f.eks. Lorber-, ofte betonet den store betydning af nye skolingsmåder, også der hvor reinkarnationen accepteres som et faktum. Der kan i dag læres uhyre mængder i et menneskeliv. Reinkarnationen til normal oplysning/videreudvikling, evt. med nye opgaver i henhold til omfanget, burde ikke længere have den gamle automatiske karakter. Disse gamle forestillinger kunne være anledningen til at reinkarnationslærer ud fra de kristnes synspunkt blev mistænkelige, og dertil kom, at der ikke var taget hensyn til Gud og Kristus i disse andre lærer. Det betyder dog ikke, og ville rent sagligt ikke være korrekt at afvise alle fænomener som fremføres af andre religioner som på forhånd ikke relevant for kristne. Mennesket er først og fremmest ens overalt, og alle kan lære noget igennem sammenligninger, - uden at forfalde til en homogenisering.

Om virkningen af mekaniske forestillinger i henhold til karma og reinkarnation blev der skrevet om i kapitlet „Korsfæstelsen".

Det er påfaldende, at man i dag hyppigt hos markante personligheder, knap voksne, ser en stor forskel mellem dem og deres forældre. Ofte synes disse personer, som om de har påtvunget deres fremtoning mere fra en anden tidligere kultur, end det er normalt. Det kunne have en sammenhæng med **en overfor alderdommen mere udpræget betydning af den sjælelige - åndelige væremåde, med en i henhold til alderdommen forstærket betydning af ophavs- og arvesammenhænge**. R. Steiner tænker på en sammenhæng med Kristi virke.

Trods dette fænomen giver det ingen anledning til at se en ensidig betoning af det sjælelige – åndelige i Kristi virke; **derimod på længere sigt mere en impuls til at forfine begge områder og at bringe dem i samklang. Ånd, sjæl og krop skal passe sammen (hvad der ofte ikke er tilfældet i dag)**. En ideologi med at udslette mangfoldigheden blandt alle folkeslag og ensrette dem, ligger så fjernt fra denne impuls, som ideologien om et herrefolk der dominerer alle andre. Der findes dele, - og et hele; hvad der måtte lyde som en selvfølge, men intet er en selvfølge i dag, alting må tilkæmpes.

Kristus motto er „ se, jeg skaber alting ny". Selv om dette til syvende og sidst er rettet mod individualismens kerne, hvor mennesket „hverken er jøde eller græker", men et menneske, er der dermed alligevel ikke ment en enheds - menneskelig overbevidsthed, men den tanke,

som Gud tænker gennem det enkelte menneske, og måske endda virkeliggør. Ud af individualiteten kan mennesket bygge samfund, som ikke er bundet til gamle familie -, rangs – o.s.v. traditioner. Blandt de nye åndelige sammenhæng kan der dog også være „gamle“, som på grund af ubevidst tvang er blevet til frie afklarede forhold.

I forbindelse med bemærkningerne om virkninger af menneskeheden omfattende kraftkilder, som de er beskrevet i kapitlet om korsfæstelsen, skal man her tænke på, **at eftersom Kristus allerede har gennemlevet alle trin, er de „der“ samtidig og som helhed.** Men selv om de indeholder Kristi trin og deres rækkefølge, er en „efteroplevelse af korsfæstelsen“ noget andet, idet opstandelses -impulsen allerede skinner igennem. Det er ikke en selvfølge at den fysiske død må indtræde, før opstandelseskraften kan virke, - heller ikke ved alvorlig eftertanke. R.Steiner fandt på et andet grundlag, at påskehændelsen i dag virker som en enhed; andre kilder, som „Blodets æterisation“ fulgte op. Også det, som „Jesus Kristus efterfølgere“ har udviklet sammen med Ham, spiller en rolle i dag.

I denne sammenhæng er det meget interessant, at der findes nye tiltag, som på samme måde som Kristus ikke deler den almindelige antagelse om kroppens selvfølgelige, tvangsvise dødelighed.

Den indiske filosof og Yogi *Aurobindo* arbejdede efter Nirwana erfaringerne i en beslægtet retning, og søgte at bringe „supramentale, d.v.s. overmentale kræfter“ tilbage til det jordiske liv. Hans spirituelle ledsager, „mor“ Mira Alfassa kunne på den måde gennemtrænge de erindringsbelæssede niveauer af den fysiske krop (f.eks. cellerne) som har med de gamle styringer af døden at gøre. Hun oplevede dette samtidig som et „arbejde på menneskeheden krop.“

På anden vis talte *Rudolf Steiner* om nyskabte, højere væsensled eller „legemer“ i området hævet over forstanden, som ville gøre det muligt bevidst at legemliggøre de ældre emotionale, de æteriske livskræfter – og de fysiske væsensområder i rækkefølge. Han kalder de højere væsensled „Egoselvet, Egoånd, Åndsmenneske“. Man kunne hos ham få det indtryk, at denne forudsigelse først bliver virkeliggjort in en fjern fremtid. En sammenligning med nutidens udvikling viser imidlertid, at dette, måske kun som en spæd begyndelse, allerede nu er ved at være relevant.

I den esoteriske Buddhisme var disse højere „legemer“ for Buddhavæsener ligeledes aktuel – „Dharmakaya, Sambhogyakaya, Nirmakaya“. Nogle entydige mål, metoder eller resultater aftegner sig dog ikke. Det der træder frem er, at forskellige mennesker, uafhængige af hinanden omtaler de samme emner, hvilket gør at disse skal bedømmes det mere realistisk.

Her skal en erfaring fra vores århundrede tilføjes: *Carl Welkisch*, „I Guds Åndsild.“ Han var en fysisk utrolig følsom mystiker, som følte det som sin opgave, - bekræftet af visioner -, at også kropsmaterien kan forvandles af Gud, og at han var redskabet dertil. Da det imidlertid ikke sjældent sker, at mennesker med usædvanlige „fra oven tildelte opgaver“ mener, at de er de eneste der kan udføre dem, medens Guds opgavefordeling nærmere må betegnes som kompliceret, bliver de ofte fejlet til side som „fantaster“. Men den, som er fortrolig med den slags mystiske oplevelser må erkende, at disse oplevelser til trods for subjektive indrømmelser er af reel betydning. Dette gælder også Welkisch.

„Immortality“, udødelighed, bliver prædikket af specielle, nye spirituel - terapeutiske grupper især i USA. Man forsøger at bortterapeutisere „dødsforestillinger“, endvidere bliver der anvendt åndedræsteknik „Rebirthing“ – til bearbejdelse af fødselstraumer – og gennem en sund kost til en reel livsforlængelse, samt ved en positivitet udstrålende livsform søger man at bidrage til formålet. Selv om Kristus i disse kredse kun er en perifer figur, er også kristne, som mormonkvinden *Annalee Skarin* et begreb, idet hun har skrevet om selvoplevede de- og afmaterialisering af kroppen, men her på baggrund af hendes forbindelse til Gud.

Andre, på det medicinske område, forsker efter hormonelle metoder til at blive yngre på. Denne udvikling indeholder meningsfulde motiver. De må ikke som helhed mistænkes for storhedsvanvid.

Man må dog tænke på, at det i Kristus ånd må dreje sig om hele menneskeheden, og ikke om en legemskult, som betragter det fysiske liv som den største og eneste værdi. For Ham drejer det sig heller ikke om en levendegørelse af cellerne, men om en helheds-helbredelse af hele legemet, - inklusive organerne, cellerne o.s.v. – og om menneskets åndelige områder. For Kristus handler det også om en frihed til at leve, og ikke en tvang til at leve. Alt dette skal ikke som helhed indregnes under disse tiltag, men de skal nævnes ved denne balance på en knivsæg, som en farekilde.

Opstandelseskraften, oplevet sammen med Kristus, som ene og alene har sat den synlig og helhedsmæssig i værk, viser det egentlige ferment i en udvikling i denne retning. Meget, som Han har vist som en spire, er slet ikke åbent endnu. Derfor er det meningsfyldt, bevidst at stole på Ham.

„Opstandelse" er imidlertid ikke kun et åndeligt fænomen. Den kan blive fornyende for alt hvad der er i live; derfor har en mindre kendt ny åbenbaringsgruppe, nemlig „*Lyscentret Bethanien*" i *CH- Siriswil*, i deres tidsskrift „*Lysbudet*" dannet begrebet „opstandelsesliv". **Efter korsets „smalle port" kommer fyldigheden. Jesus understregede, at hans vej først blev klar gennem gerningen.** Nogle fremskridt på den personlige vej for „Kristi efterfølgere" kan gøre dette trin – med endnu større perspektiver – så småt forståeligt. Som vi har set, er denne vej ikke nogen ensformig – heller ikke nogen ensformig stigende vej, som ender på et toppunkt., men den viser sig i vedkommende **som et af Gud ledet byggeri af en rummelig bygning, hvor hver sten stables på den næste. Stenene er evner i menneskernes tilværelse**, som overlever hans eksterne bygningsværk.

Som urmennesket blev skabt fuldkomment,- iflg. overleveringen fra forskellige hellige skrifter -, sådan kan han efter at have passeret de frie forhold, hhv. den ufuldkomne verdens dramaer, langsomt på ny blive „fuldkommen som faderen i himlen" lover Jesus menneskene. Dette gælder ikke bare for de simpleste trin på vejen, men selv for opstandelsens trin, – Han har ikke sat nogen grænser, og slet ikke sat den enkeltes fatteevne som målestok. Selv sætter han nye målestokke, sml. „Jeg er ..." – ordene i evangelierne: „Jeg er verdens lys..." „Jeg er livets brød..." „Jeg er porten ..." „Jeg er den gode hyrde ..."; og ikke mindst: „Jeg er opstandelsen og livet...", den som tror skal leve evigt, også hvis han straks dør..." dvs. ikke først efter en dommedag, som bestemte kristelige retninger påstår; „Jeg er vejen, sandheden og livet"; „Jeg er den rette vinstok, og min fader er vinbonden... og i er grenene...", „jeg er en konge, født til det og kommet til verden for at vidne om sandheden". Kristus er det egentlige JEG ER i mennesket, som vel at mærke må adskilles fra det daglige Jeg.

I den jødiske tro fandtes der en opstandelse eller genopvækkelse, dog kun ved tidernes ende. I den traditionelle kristelige teologi ses opstandelsen som en ny mulighed ved troen på Kristus - dog uden forsøg på en nærmere forståelse heraf, ud over nadveren. Inden for rammerne af moderne, kritiske teologiske overvejelser kan det ses som et fremskridt - i forhold til en mere materialistisk teologisk retning, som simpelthen ville bortforklare alt det svært begribelige, metafysiske - at opstandelsen tages op igen som "metafor" = i en overført, lignelsesagtig betydning. (*Hans Kessler, Sammelband "Auferstehung der Toten"*). Nogle har måske behov for en sådan tilnærmelse til det svært begribelige; men ikke nødvendigvis dem, der er i stand til at tro umiddelbart på opstandelsen som en indre og ydre realitet. Denne tro blandt nogle kristne svarer i meget mere til nutidens forsknings- og vidensniveau inden for mange områder, således som den tages op i vore undersøgelser. Hos den, der kun ser alting "metaforisk", indvirker det efter vore undersøgelser snarere kun i betydningen af en sjælelig opbyggelse; den helende virkning, som også i dag kan strække sig helt ind i det fysiske legeme, kan på den måde i det mindste blive forsinket eller forringet.

Den tyske og engelske udgave viser her et uddrag af Johannesevangeliet 20 Den Opstandnes to fremtoninger.

Spørgsmål:

Søger jeg med Gud at forstå, hvordan opstandelsens kraft kan blive frugtbar i dag?

„Himmelfarten ”

Bemærkning: På engelsk er begreberne Himmelfart og Opstandelse identisk: Ascension. Hvordan ordet „Opstandelse" bruges af visse moderne spirituelle bevægelser „lysarbejderne", henvises der til foregående kapitel om Opstandelse; se dette.

Når Jesus starter sin læretid med 40 dages tilbagetrukkenhed i ørkenen, så afslutter Han sit synlige virke på jorden med de 40 dage efter påske, hvor han viste sig for mennesker på forskellige steder.

Efter et sidste måltid og en samtale, „ ledte han dem mod Bethania, løftede hænderne og velsignede dem. Og idet han havde velsignet dem skiltes Han fra dem og blev båret op til himmelen". - *Luk.24, Markus16*. „...mens de så på blev han løftet op og en sky opslugte ham, bort fra deres øjne... Da stod der to mænd i hvide klæder og sagde til dem `... Denne Jesus, som I har samlet op, vil komme til himlen, som I har set Ham fare til himmels.' " (*Apostlenes Gerninger 1*). Åbenbart skelnede disciplene tydeligt mellem de 40 dage , hvor Kristus også nu og da pludselig var blandt dem, men forsvandt igen, og tiden derefter, hvor de følte sig forsamlet i hans ånd, men altså uden personlige tilstedeværelse.

Kristus havde forudsagt, at han gik til sin fader. Først efter himmelfarten bliver det sagt af Ham, at han „siddet som Guds højre hånd", altså på samme niveau som Gud, udenfor menneskelig rækkevidde, „hinsides". Her visualiseres et punkt, **hvor Kristus universelt virker sammen med Gud. Er Gud:** „ Jeg er den jeg er", han er almægtig, men også et levende udgangspunkt for alle kræfter og alle væsner, men alligevel for sig selv; han er udenfor rummet, men allestedsnærværende; han er evig men også til hver tid en skjult realitet. Det betyder ikke, at Kristus har opløst sig i intet, han er tværtimod overalt. Også den overgang mellem menneske og Gud gennem Kristus er fortsat farbar i livet – „ Bed til Gud i mit navn" (*Joh.15,16*). Dette er – også uafhængig af hændelserne for 2000 år siden – en særlig realitet.

Disciplene bliver nu klar over deres ophøjethed til apostle, som er på jorden for Kristus skyld. **Kristus træder nu ind i dem, - over dem, på en mere udpræget måde.** Det ville være ukorrekt at vurdere denne tilstand rent objektiv, som om der ikke var sket andet, end at en lærer ikke var der mere og de derfor selv måtte fortsætte arbejdet. Inddrager man derved Himmelfarten i en mulig selvstændig rolle, kan det omskrives til Kristus universielle virke. En illustration af dette kunne være et hologram, hvor hver splint igen omfatter hele billedet. Bemærkning: Med dette billede skal der ikke sammenlignes med den holografiske verdensanskuelse, hvor mennesket alligevel er lig med Gud, altså ikke behøver at anstrenge sig for at blive det- i øvrigt beslægtet med den frelse - opfattelse , som glemmer, at frelsen først kan opnås efter en beslutning og en opfølgelse.

Foruden forbindelserne til andre mennesker får disciplen også kontakten til Kristus. Netop himmelfarten måtte være det segl, **som bekræftede den impuls til disciplerne og for alle mennesker, hvad der var tilbudt som en mulighed mens Jesus levede** – således blev der i Jordandåben kapitlet henvist til muligheden af Jesus legemliggørelse i mennesket. Dvs., det Kristus har bragt, hhv. har oparbejdet har nu en endnu større vægt i virkningen på menneskeheden, eller hvad et menneske har gjort sig fortjent til. Det er rodfæstet i Gud, ikke alene i et „morfo-genetisk" felt – se kap. „Korsfæstelsen" . En anden måde at sige det tilnærmelsesvis på ville være: „ Derved drager Gud alt efter sig".

Paulus er nutildags ofte kendt for traditionelt at være noget kantet. Bortset fra, at dette gennem en ensidig udlægning ofte er overvurderet, må hans visionære oplevelser anses for

ægte. Paulus kunne på sin måde erkende, hvilket også kommer til udtryk i Johannes evangeliet, at Kristus betydning var mere end at have en rolle i jødedommen, men at jødedommen nærmere var udset til at være udgangspunktet for den universielle Kristus bidrag til menneskene i det hele taget. Forståeligt nok var det den første uoverenstemmelse disciplerne imellem.

Kirkelige udsagn hælder til at sidestille kirke og Kristus figuren, selv om den øvrige menneskehed indregnes i en mere omfattende betydning. Antroposofiske udsagn ser mere menneskeheden som Kristus figuren. Teosofiske beretninger, som ikke alene er fremkommet på kristeligt grundlag, ser til dels ligeledes en betydning af Kristus for hele menneskeheden, skønt de faktisk kun ser ham i en lærerrolle.

Moderne kristelige „nyåbenbaringsgrupper“, især det der kalder sig „Universelt liv“ ser i dag Kristus i en rolle også for ikke - menneskelige væsener, - helt til konsekvensen, at jordens videre skæbne undrages menneskenes styring. Men dem, som ikke i første linie er skyldig, skal få deres plads, som nævnt i bjergprædikenen.

Hvor nogen gjorde noget „i Kristus“ måtte det også være for Kristus og dermed for hele verdenen.

Den der virkelig kan knytte sig til Kristus og hans for mennesker uforanderlige mål for hans virke, ville slet ikke være i stand til at opstille alle de teorier, udtryksmåder og gerninger, som i århundreder var almindelige fra kirkelig side. Kristus er ifølge vidnesbyrd fra mystikken **hverken bevidst og slet ikke ubevidst modtagelig for ham modsatte bestræbelser..**

Hvorfra kirkerne fik kræfterne til krig, forfølgelse og had - oftest på verdslige magthaveres vegne – kan enhver i sin egen terminologi tænke over. Godt nok kan, ifølge åndelige / spirituelle kredse – lys bortvifte „skygge“. Men at gøre sig til værktøj for skyggerne, - hvad det ofte førhen var tilfældet - fremfor at bidrage selv og opfordre andre til at „arbejde“ på skyggernes eliminerings, er en hån mod kristelige krav.

Dog ses i nyere bedømmelser, eksempelvis i slutdokumentet for den europæiske økumeniske forsamling „Fred og retfærdighed for alle skabelser“ 1989 et forsøg på en erkendelse. Oversættelsen kan fås ved EKD i Hannover.

Også „himmelfarten“ kan få en betydning for Kristus eftertid. Rosenkreutzer f.eks. oplevede at skyen sank ned fra himlen og på dem, en oplevelse både i billeder og drømme. En enkelt eller flere oplevelser af denne art betyder imidlertid ikke, at dette menneske er kommet et trin op i tilværelsen; det betyder som ved andre fremskridt, at denne kraft i ham vokser.

For at få hele forståelsen af „himmelfart“ forudsætter det en del åndelig udvikling, og må i hvert fald ikke sammenlignes med at blive bortført af en „UFO“ (uidentificeret flyvende objekt). For ældre bibelske overleveringer om „bortførelse“ af bibelske profeter, er det under hensyntagen til andre spirituelle muligheder heller ikke sandsynligt, at det er sket sådan. (se kap. „Opstandelsen“). Dermed skal det ikke, på baggrund af den overflod af „UFO“ observationsmateriale bestrides, at der findes „UFO's“ med udefra kommende astronauter*, og at man kan gå ud fra, at nogle beretninger fra fortiden beror på tilsvarende fænomener af positiv eller negativ art, samt at de også vil spille en rolle i fremtiden. At visse kredse prøver på at identificere enhver kridttegnet bjergskråningstegning med rumskibe, er imidlertid helt ude af proportioner, og udspringer fra en ensidig teknisk – materialistisk orienteret civilisations - fantasi. Hvis mennesket har behov for guddommelig hjælp af enhver tænkelig slags, må det selv gennemføre det frelsende gennembrud. Gennem fremskridt, aktivitet og omtanke kan jordemennesket overleve og ydermere finde og opfylde deres opgave. **Intet, - heller ikke egne synlige goder, kan erstatte det at vokse ind i nye bevidsthedsområder.** Den stræben, som f.eks. førte til Challenger rumfærgen og dens advarende uheld, fornemmes tildels som en ydre, dårlig efterligning af det væsentlige.

Anmærkning: Dertil har fra kirkelig side f.eks. teologen Monsignore *Corrado Balducci* (Vatikanet) flere gange ytret sig tilsvarende. Ellers har det fra kirkens side ofte været formodet, at der blot er tale om et psykisk eller sociologisk fænomen. I den officielle Vatikan-avis "Osservatore Romano" kunne man i maj 2008 alligevel læse: "Universet består af milliarder af galakser, hvoraf hver enkel igen består af hundrede milliarder stjerner. Hvordan kan man udelukke, at liv også har udviklet sig andre steder? Vi kan ikke sætte grænser for Guds frihed i sin skabelse. Hvis vi ligesom Franz af Assisi anser jordens skabninger som brødre og søstre, hvorfor skulle vi så ikke også kunne tale om en overjordisk broder? Muligvis lever andre intelligente væsner stadigvæk i fuld harmoni med deres skaber."

Dermed være ikke sagt, at teknisk pionerarbejde ikke **også** er nødvendig, f.eks. til at finde erstatning for den livsfjendtlige atomenergi, nogle andre slags elektromagnetisk stråling, genteknik og andre teknologier. Men også dette kan kun ske i en anden ånd. Sker det nævnte vokser ind i nye bevidsthedsområder i Kristi ånd, må det være et organisk vokseværk, og ikke en teknisk manipulation. Ikke nogen spirituel „teknik“ kan fremtvinge en „heling“. Øvelser af forskellig art bliver lagt på hylden, når de har opfyldt deres formål; kun det som er tilegnet, tæller i den sidste ende. Helt umuligt er det at „konsumere“ „Gud“ passivt eller til dels ubevidst gennem de nye problematiske elektroniske „Braine – Machines“, i sandhed: Hjerne – manipulations apparatur.

Kristus er i første linie tildelt sin specielle rolle på jorden, man bør dog også tænke på manifestationer på andre niveauer og områder af kosmos: Jævnfør det noget fantastiske skrift „*The Urantia Book*“/ USA; som her blot skal nævnes som inspiration, ikke som kilde; dens utvetydige opgave på den meget tætbefolkede fysiske jord skal der her ikke stilles spørgsmålstejn ved. Se endvidere bøgerne: „*Analekta*“ 1 og 2. "Analekta" kan fås fra restoplæg hos: Mag. Alois Thurner, Staudach 103, A-8230 Hartberg, Österreich.

Teologer har set Jesu optagelse i en "sky" sammen med gammeltestamentlige skriftsteder (2.Mos 13:21 og 40:34). De har betragtet disciplenes glæde efterfølgende som udtryk for en tydeligt oplevet ny form for Kristi nærværelse; for nogle som noget helt reelt, for andre som noget subjektivt.

Den tyske og engelske udgave viser her et uddrag af Lukas evangeliet med kommentarer: Himmelfarten.

Spørgsmål:

Er en nutidig eller kommende betydning af himmelfarten for mig et spørgsmål, som bevæger mig i min omgang med Gud?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Pinsehændelsen

Før korsfæstelsen havde Jesus forudsagt, at ved hans bortgang til faderen ville Helligånden, „Trøsteren“, „Sandhedens ånd“ komme fra faderen - *Joh. 14, 15, 16*.

Omtrent 10 dage efter himmelfarten er urmenigheden samlet til bøn i Jerusalem. „Og hurtig kom der en susen fra himlen som en vældig storm og fyldte hele huset“.... „ Og de så delte tunger som af ild og satte sig på hver af dem og de blev fyldt af helligånden og begyndte at prædike med andre tunger“- *Apostelhistorie 2*.

Ingen beskriver med sådanne ord en vanlig opfyldthed efter bønnen. Man kan finde ligheder i udlægningen hos kvækerne og pinsemenighederne. Den første pinsehændelse er i lighed med det eksterne fænomen, som her er beskrevet i kapitlet, nemlig Kristi virkes udbredelse til disciplene og deres omgangskreds. Undervejs ved „**nedsendelsen**“ af "**sandhedens ånd**" får vi igen noget at vide om Gud og Kristus fælles virke. I denne henseende kan den første pinse opfattes som et **første tegn på en begyndende „Genkomst af Kristus**", i hvert

fald en tilnærmelse. Ud fra dette synspunkt kan man forvente, at de profetier, som forudsiger „Kristi Genkomst" skal opfattes på en anden måde end den anden legemliggørelsen som menneske.

Bemærkning: „Trøsteren", hhv. „sandhedens Ånd" kan streng taget ikke ligestilles med „Helligånden" hhv. „Helligåndinden", se under „Sophia".

„Sandheden Ånd" fremtoner som et stykke af Kristus selv, som minder om Ham og hans ord, og som nu gør det muligt for diciplene at videreføre hans virke på jorden. I grunden er det siden ikke mere seriøst at behandle religiøse og filosofiske spørgsmål kun ud fra en historie med litterær reception og tankemæssige udledninger. Om dette er der skrevet meget. Andre faktorer er medvirkende, - også menneskelige - og at finde dem frem, er især formålet med denne skrift.

Arven fra Skaberguden, faderen i mennesket, såfremt dette er „... født af Gud", *Ev. Joh. 1* - opfattes alment som en bevidst indre fordybelse i Jesu liv, og siden pinsehændelsen befæstes nu også Jesu arv hos de tilbageblevne på jorden, som vil tage imod det.

Helligånden med „kvindelige, moderlige" åndelig – intelligente Gudsegenskaber og – energi, fandtes allerede på forskellige niveauer og forskellig fremtoning før Jesus blev født; han fandtes både udenfor mennesket, samt også som en inspirerende virkning på mennesket. Der findes henvisninger til den "himmelske Manna" (*Exodus, Deuteronom., Numeri, Psalmer, Nehemia, Joshua, Joh., Hebræerbrev, Åbenbaring*).

Det er dog heller ikke helt forkert, når begrebene „Sandhedsånd" og „Helligånd" i praksis sættes lig med hinanden, som det ofte sker. Det kan være, at det sker mere og mere, at gudskræfter virker samlet som en helhed, - og i sidste ende som en helhed, ligesom mennesket, som oprindeligt blev „skabt i Guds billede", men kan opnå en erkendelse til at uddifferentiere bevidstheden, men også kan opleve en integration af sit væsen.

Derigennem fremtræder også det fælles liv af menneskeheden og jorden, som det næppe findes mere i dag, og som her skal behandles i forbindelse med Johannes apokalypsen, uden dog at mene, at denne fremtid kan tilpasses nuværende forestillingsmuligheder.

„Helligånden" er ikke bare ånd eller livsånd, livskraft. Det kan være formålstjenlig at følge dens tilsyneladende trinvis optræden på Kristi vej. Den nævnes i sammenhæng med Marias undfangelse, ment som en medvirken til en enkelt begivenhed.

Den kan også findes på det sted, hvor Kristus personligt i det opstandne legeme „puster" (ånder) på diciplene og udtaler: „Tag imod Helligånden" (*Joh. 20, 22*) – hvor den altså virker igennem Ham. En renselse af deres iagttagelsesevne eller samvittighed kan opfattes som en forudsætning for det ansvar, der bliver lagt på dem, eller som de bliver gjort bevidst om: „At tilgive synder eller intet (gøre)" Denne samvittighed, som også mystikeren J.Lorber ser som en virkning af Helligånden, er ikke denne blanding af biografisk prægede angstfølelser, som det ofte forveksles med, og bag hvilket der ofte kan være gemt en bid ægte samvittighed. Samvittighed i sin rene form er en bevidst indre styring af det enkelte menneske.

I den første pinsehændelse virker Helligånden upersonligt, direkte „kosmisk", men på mange måder svarende til en forarbejdningmulighed for dem, som er berørt af den, eller i forhold til de tiltalte, hhv. verdens forudsætninger, at ramme sårbare punkter og at opløse dem ved tvangsiagttagelse, samt at lære væsentlige forskelle og sandheder bedre at kende; det er kendetegn for en bevidsthed, der er strejft af Helligånden. Der, hvor det ikke drejer sig så meget om optrevling af forvirrende ting, viser den samme kraft sig som kreativ skabende, gøre tingene mere fuldkomment, -føre til Gud.

I det 19. århundrede med dets forskellige vækkelses – og nyåbenbaringsbevægelser, men også i det 20. århundrede kan ved nøjere undersøgelse erkendes nye tiltag af Helligånden og dens følgevirkninger. I det hele tage fornemmes det, at kristelige impulser og Helligånden danner en overgang til det område, som Johannes - apokalypsen befatter sig med, nemlig mod den store udvikling.

I disse afsnit af apostelhistorien ser vi også diciplene sammen med Maria og de andre kvinder, eller dicipelinder „forenet i bøn og anråbelse". Kvindernes rolle, enten talende eller som hos Paulus, „tavs", må af forskellige årsager have været uvurderlig. De var f.eks. følelsesmæssig mere modtagelig for en forfinet indflydelse, og kunde sikkert videregive dem til omgivelserne både verbalt eller ikke - verbalt. Også i dag kan man i forsamlinger af åndelig eller anden art iagttage denne forskel. Hvis det ikke drejer sig om en maskulin opvisning, kan mødet forløbe mere inspirerende og ildnende, forudsat en aktiv og koncentreret deltagelse i det der foregår. I antroposofiske og rosenkreuziske kredse bliver Maria, Jesu moder, endda anset som den egentlige kilde, hvorigennem Helligånden kunne påvirke diciplerne.

Her støder vi på hemmeligheden om „**Sophia**", det gamle testamentes „visdom", en feminin udtryksform for den guddommelige kraft. I den ortodokse østerlandske kirkekreds er Maria ofte blevet identificeret med Sophia. Sofisten, den visionære *Solowjoff* har først i vores tid oplevet hende som en skikkelse i en kosmisk dimension – som man også antog om Kristus, f.eks. Steiners „Kristi æteriske genkomst" fra ca. 1909 . Som Jesus og Maria i det små, sådan kan den „kosmiske Kristus" og Sophia som himmelmoder opleves i det store. Se også *Hildegunde Wöller* „*En drøm om Kristus*". Sammenhængen kan også udtrykkes på denne måde: Guds „moderegenskaber" medvirker til at skabelsen gror imod ham, ligesom Gud også er imødekommende.

Kvindelige teologer har gjort opmærksom på, at Helligånden på det daværende sprog hed „Helligåndinde". Maria eller Sophia kunne måske bedre bruges i den forbindelse, som indgydes af Helligånden og antager en skikkelse, der ligesom duen bruges som symbol.

Også i de forskellige kvindebevægelser i øst og vest kan man finde adskilligt „Sophia – agtigt", sml. *Dr. Susanne Schaup i Protokoll der Ev. Akademie Bad Boll til mødet „New Age 3: Sophia"*. På lignende måde kan der også findes meget „Kristus – agtigt " som i det modelagtige projekt „Universelt liv", eller i fornyelsesbestrebelseerne i kirkerne og andre verdensomfattende bevægelser. Kommentar fra det Nye Testamente: „Ånden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens røst, men du ved ikke hvor den kommer fra eller hvor den bliver af,; således er enhver , der er født i Ånden".(*Joh. 3*).

Det følgende har i hvert fald mandlig – kvindelig karakter, det er ikke længere patriakalsk, men heller ikke matriakalsk.

Mens der findes noget af Kristus virke i ethvert menneske, som forklaret i de forgående kapitler, så kan dette nu kun forstærkes på ny gennem den ydre Kristus og Helligånden, også gennem Hans ord, men ikke kun gennem disse.

Gralordenen gik på en anden måde ud fra, at der var blevet noget tilbage af Kristi virke på jorden for 2000 år siden, som mennesker ledte efter og kunne finde: „Gralen". Denne legende beretter, at noget af Jesu blod, som dryppede på jorden fra korset, blev opfanget i en skål. Josef fra Arimathia og hans ledsagere skulle have reddet det og bragt det til Frankrig eller England; de samledes altid til bøn og til at modtage inspirationer omkring denne „undergående gral". Sml. f.eks. *B.R. de Boron*, „*Historien om den hellige gral*", skrevet omkring år 1200. Selv om legenden kan være sandt, er det iøjnefaldende, at den gyldne gralskål, med kalken foroven, den tykke del i midten og den bredere del, eller åbningen nedad, symboliserer *) mennesket, som fra midten (hjertet) åbner sig ovenfor Helligånden,

og nedad for forløsning af jorden; et „forløst menneske" på hvilket „kreaturet venter" (*Romerbre 8, 18-28*). I et større perspektiv kan det også ses som et symbol på en mod Gud åbnet jord. Omkring disse teorier grupperede sig de tildels verdensfjerne Katharer, ment er: Kættere, Albigenere, folkesangere og troubadourer. Flere millioner af disse esoteriske kristne blev udryddet af pavedømmet som formodede hæretikere (kættere). Gralens dybere betydning er altså ikke udtømt med den legende, hvor påståede direkte efterkommere af Jesus integreret i kongeslægter, skulle have været gralen.

Joh. 4: „Tro mig kvinde, den time kommer, da det hverken er på bjerget her eller i Jerusalem, I skal tilbede faderen. I tilbeder et, I ikke kender, vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne. Der kommer en time, og det er nu, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i Ånd og Sandhed. Den art tilbedere er det, Faderen ønsker, Gud er Ånd, og hans tilbedere skal tilbede i Ånd og Sandhed." Denne selvbevidste, frie holdning i den frie kristendoms retninger ville kun kunne accepteres af institutioner, hvis de havde modet til at forny sig på basis af frie kristne mennesker. Da sådanne retninger af den åndelige kristendom er så indskrumpet, at selv deres indhold er vanskelig at rekonstruere, så har kirken til syvende og sidst selv afstødt denne rest af egne åndelige traditioner, som den i dag langsomt erkender som værende et vakuum. Efter at der er dukket mange tilbud op for at udfylde dette vakuum, til dels som tvivlsomme tilbud fra andre kulturer, leder nu også kirkerne efter den forliste kristelig åndelige praksis.

Den berømte abbed, *Joachim di Fiore* (ca 1100) talte om faderens tid – tiden for den gammeltestamentariske lovreligion - , samt om sønnens tid med kirkelig forkyndelse, og han profeterede en tredje „*Helligåndens tidsalder*", som er bogens titel (Turmverlag), hvor der i mennesker selv vokser en egen individuel forbindelse til Gud. Også fra denne profeti, hvis betydning vi må sande mere og mere, er der integreret flere og flere elementer i de forskellige tiltag, fra Luther over Marx – til Hitler, hvor de blev misforstået og misbrugt. Oftest ligger der et meningsfyldt urbillede til grund for sådanne misfortolkninger.

Her er det også på sin plads at anbringe en bemærkning om forskellen på åndeligheden hos Helligånden, og dens spiritistisk praktiske anvendelse. At „være grebet af Helligånden", i bedste fald en indre optagelse af Helligånden, går igennem det inderste af mennesket. Hypnose, hhv. ekstatiske trancetilstande og at „være besat" af "afdødes ånder" fra hinsides har ikke noget med dette at gøre, og slet ikke deres „besværgelser". Hverken for mennesket eller andre deltagere er førstnævnte måde anstrengende, som den er i et spiritistisk møde. Bevidstheden bliver ikke indsnævret, men udvidet. Bl.a. kan ydre indtryk fra omgivelserne registreres og huskes .

Helligåndens virkemåde ville være foreneligt med meditativ stilhed – som savnes i næsten alle vesterlandske kirker – som med forsøg på at opnå det samme ved en bedre kommunikation, som det blev udviklet i vesten, især i Amerika. **Hvis stilhed og kommunikation, hhv. indhold blev forenet - en chance som især gælder for mentaliteten i midten af Europa - , så kunne det som Kristus, hhv. Helligånden vil fortælle os, træde meget tydeligere frem. Kristus legemliggør ofte noget helt tredje, hinsides øster- eller vesterlandske ekstremer; men kun hvis anstrengelserne ikke har et egoistisk, dvs. uetisk motiv. Kristus kan kun nås med rigtig forstået beskedenhed, etik og ud fra den mening, som Han gav verdenen gennem sin Frelserberetning.**

Helligånden kan heller ikke betragtes som helt adskilt fra den Kristus, hhv. hans budskaber. Kristus tillagde Helligånden den egenskab, at den ville minde diciplene,, "om alt hvad jeg har sagt til Jer", og desuden „ jeg har meget mere at sige, men I kan endnu ikke fatte det, men når denne Sandhedens Ånd kommer, vil den lede Jer til sandheden."

Alt det, som udrenser på vej mod sandheden, kunne imidlertid forenes med Helligånden til de kræfter, som vil redde jorden.

I Kristus lærer findes mennesket med dens subjektivitet, men uden denne grænseløse relativisme, som efter mange moderne filosofiske anskuelser ikke tillader nogen form for sandheder længere.

[* På den tyske og engelske side tilføjes en symbolsk skitse af den hellige Gral.](#)

Spørgsmål:

Hvad har allerede udviklet sig i mig med hjælp fra Gud, og hvad kommer til mig fra Gud i dag?

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Et billede af Jesus

Den der vil have en mere eksakt vision af Jesus udseende, skal her ved afslutningerne af evangeliernes gennemgang henvises til det billede, som kunne tænkes at være det mest ægte, selvom der ikke eksisterer et officielt anerkendt billede:

Det såkaldte eneste virkelige „Billede af vores Frelser“ fås gennem Lorber forlaget. Ifølge overleveringen blev det fremstillet på befaling af Kaiser Tiberius efter et skilderi på en smaragd; det blev fra Konstantinopels skatkammer, gennem Tyrkernes Sultan, overrakt pave Innocenz VIII. For at løskøbe hans bror. Dermed er beskrivelsen af Jesus skikkelse forbundet med Publius Lentulus, dengang statholder for senatet og det romerske rige i Judæa.:

"I disse dage kom der en meget dydig mand, som hed Jesus Kristus og stadig lever iblandt os, af hedninger betragtet som en sandhedens profet, medens diciplene kalder ham Guds søn. Han opvækker af døden og heler alle slags sygdomme. En mellemstor mand, med en statelig figur og et ærværdigt udseende, således at dem der ser Ham, både må elske Ham, og frygte Ham. Hans hår har en farve som en helt moden hasselnød, ned til ørerne næsten glat, men derefter noget krøllet vælter det ned over skulderen, og på mere orientalsk vis, efter Nazarenernes skikke, med en skilning i midten. Hans pande er åben og glat, hans ansigt uden pletter eller rynker, pæn, af en behagelig rød farve. Hans mund er formet, så der ikke er noget at kritisere. Hans skægvekst passer til hårfarven og er ikke særlig lang. Hans øjne er mørkeblå, klare og livlige. Hans krop er velformet og tæt, hans hænder og arme er velproportionerede. Han er frygtelig til at revse, formaner venligt og indtagende, fører en dæmpet tale, vis og beskeden, blandet med ærværdighed. Ingen kan mindes at have set ham le, men mange har set ham græde. En mand af stor skønhed som langt overgår menneskebørnenes."

I den tyske trykte tekst er billedet indføjet.

I forbindelse med aftrykket af den døde Jesus legeme på Turiner gravklædet, se *vort kapitel „Korsfæstelse og gravlægning“*. Siden 1979 er „Sløret fra Manoppello“ undersøgt videnskabeligt af P. Prof. Dr. Heinrich Pfeiffer og søster Blandina Paschalis Schlömer . <http://voltosanto.com>. Til forskel fra Turiner gravklædet viser det kun ansigtet, skønt med åbne øjne. Også for dette klæde er dannelsesmåden uforklarlig for videnskaben. Muslingesilke kan f.eks. ikke bemaales. Ansigternes mål er de samme. Sml, *Joh. 20: 5-7*. Disse billeder har på afgørende måde præget den kunstneriske visualisering af Jesus i de første århundreder. På det oprindeligt omviklede slør fremstår ansigtet forfra med hårene ovalt. Der er ligheder med det ovennævnte billede, som viser den levende Jesus fra siden.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Dette er 2. Del: Trinene i Johannes åbenbaring.

Johannes åbenbaring.

I Johannesevangeliet kan man ved intensiv, meditativ nærstudium ane, at evangelistens tyngdepunkt i indholdet røber, at størstedelen af hans meditative tilbageblik drejer sig om selvoplevede begivenheder.

Ved Johannes åbenbaring derimod, er det tydeligt, at det hele er baseret på visioner. Her findes der ingen fremadrettede tankerækker om eksterne livserfaringer. Visionernes udformning viser også, - forudsat ens egen evne til at se forskel på indre billeder – at de stammer fra højere niveauer end dem, hvor ydre forventninger kan udarte i imaginære billeder, en blanding med det personlige kan ikke mærkes. Kilden er også præcist kaldt ved navn, selv om dette alene ved den slags oplevelser ikke er nogen garanti: „Dette er Jesu Kristi åbenbaring, som den blev givet ham af Gud for at han skulle vise sine tjenere, hvad der i hast vil ske og har tydet dem og gennem en engel sendt dem til sin tjener Johannes. ..”.

Moderne evangelisk teologi interesserer sig oftest ikke meget for dette apokalyptiske skrift. Den kan med de ydre metoder ikke rigtig „lukke dem op”, højst i brudstykker, idet den ikke kender måden og den dermed forbundne symbolik som de er opstået ved. I den katolske kirke har man nogle forestillinger om apokalypsen, men menneskene her læser den næppe, den er alt for fjern fra nutidens selvtilfredse mennesker og kirker. Derimod henviser frikirker og sekter direkte til apokalypsen*. De læser de profetiske syn med forstanden, altså også med en utilstrækkelig metode, tit kun om en enkelt ydre katastrofeperiode, og ser sig selv i alle tilfælde som de udvalgte, eller mindst som de mest direkte udvalgte.* Apokalypse stammer fra græsk og betyder afdækning, åbenbaring, og ikke katastrofe.

I kapitlet om pinsehændelsen blev der allerede henvist til overgange fra Jesus virke i sin egen kreds, til udbredelsen i det større perspektiv.

Hvis man gennemarbejder Johannes åbenbaring som helhed, som tilskyndet i indledningen, viser der sig uventede ting, som ikke kan findes i litteraturen:

Åbenbaringen viser en rækkefølge, som er beslægtet med rækkefølgen i Jesus liv. Men der er helt tydeligt tale om udviklinger i menneskeheden, hhv. jorden og kosmos; selv en nok så grundig og inderlig gennemarbejdning bekræfter kun, at det ikke kun drejer sig om om nogle nøgne billeder til understøttelse af det enkelte menneskes udvikling eller „indvielse”, selvom de i hht. de nævnte paralleller til evangelierne også på den måde kunne hjælpe individuelt. **Apokalypsens egentlige trin er nærmere den bevidsthed, som udvider indholdet af hændelserne omkring Jesus Kristus for 2000 år tilbage, til de på samme måde gennemvævede trin i menneskehedens og jordens udvikling, på baggrund af kosmos. Heri er indbefattet det universelle aspekt af Kristus, af hans virke som menneskesønnen ved vor tidsregnings begyndelse.** Ud fra dette perspektiv ville det igen være muligt, i det små at drage nogle slutninger om hændelsen for 2000 år tilbage.

Åbenbaringen er imidlertid i besiddelse af en unik større kapacitet, end evangeliernes beretninger. Den er dermed heller ikke bare en projektion på hændelserne på verdensplan, men af de ting Johannes oplevede under Jesus virke.

Åbenbaringen beskriver i sin inderste kerne en hændelse i flere dimensioner, hhv. eksistensniveauer. Tidsbestemte rækkefølger i trinene finder man kun sekundært. Derfor er det tydeligt, at mange udlægninger som historiske hændelser i bedste fald kan have en lille lighed med det skete.

Fra et andet, ligeledes tilforladeligt synspunkt ser R.Steiner menneskehedens fremtidige visionære bevidsthedstilstande som til dels anskueliggjort ved nogle nutidige åndselever. *R. Steiner, kan læses i: „ Johannes Apokalypsen ”, foredragsrække 1908 (tysk).*

I overensstemmelse med *Otto Hanish, grundlægger af den zarathustrisk orienterede „Mazdaznan“- livsreformbevægelse* fandt Oberdörffer ligheder til de fysiologiske udviklinger af f.eks. menneskers nervebaner. *„Apokalypsen”, Dt. Mazdaznan Bewegung, Gablonzer Str.7, D-76185 Karlsruhe (Deutschland).*

En kapitelvis kristelig esoterisk tydning prøvede også *Artur Schult: „ Johannesevangeliet som åbenbaring af den kosmiske Kristus” og „ Udvikling af kosmos og Johannesapokalypse” (tysk).* Naturligvis er der tale om tilløb til meninger, som kunne give anledning til mange bemærkninger.

Her endnu nogle bemærkninger til ældre profetier: Det hjælper meget lidt m.h.t. til tydningen, at blande Johannesapokalypsen og profetierne i det gamle testamente sammen. Selv om der i nogle situationer anvendes de samme billeder, burde de gamle profeters udsagn sammenlignes med de historiske begivenheder i den førkristelige tid, samt med tilsvarende tidstavler. Derved viser det sig nemlig, at disse profeter, stort set uden undtagelser talte om forestående begivenheder i den førkristelige tid, samt i Kristus levetid: f.eks. den babylonske fangenskab og jødernes tilbagevendt, samt den påfølgende krig i landet, og jødernes sejr osv.; også om Messias, hhv. Kristus komme blev der spået (se om Messias i kapitlet om det Gamle Testamente) Kun på ganske få steder kan der ydermere anes begivenheder, som tyder på vores tid, hhv. det som står i Johannesåbenbaringerne (f.eks. : *Jesaja 24, 25, 27, 66:15, Daniel 7: 9-28).*

Åb.5:6 blev i traditionel (kristelig) teologi udfundet som grundlæggende vision: Lammet, som blev slagtet, og alligevel står opret foran Guds trone. Ud fra en kirkelig optik blev kirken set som det sted, hvor det nye realiseres. Ellers behandlede teologer Johannes Åbenbaring i forbindelse med den "undergangsagtige" (eskatologiske) tillid til et kommende Guds "kongerige", navnlig set i sammenhæng med tilsvarende taler fra Jesu læreår. Hvad Gud har begyndt med Jesus, men endnu er ufuldendt, udfolder sig fortsat indtil fuldførelsen; jf. Fil 1:6. Her kunne det forekomme, at en begyndelse af en "ny himmel og en ny jord" (Åb 21) allerede blev antaget med Jesu korsfæstelse og opstandelse - og en kontinuerlig udvikling i den retning herefter blev antaget. Johannes Åbenbaring taler om en omvæltning, der selv ved en nok så symbolsk udlægning lader ane et omfang, der ikke tidligere er set. Den tilsyneladende modsigelse mellem noget, som egentlig allerede eksisterer, og en senere virkeliggørelse kan kun opløses, hvis den bevidsthed, som Jesus udviser, når han flere gange i overensstemmelse hermed siger "Tiden vil komme og er allerede nu...", antydningvist forstås meditativt. (Joh 4 og 5): Det tilsiger, at noget, som allerede er givet på et højere åndeligt niveau, senere vil komme til udtryk på det synlige niveau.

Yderligere ([tysk](#) og [engelsk](#)): "åbenbaring Matth. 24-25".

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Om håndtering af profetier

Her ville nogle tankerækker om håndtering af profetierne være på sin plads, ikke bare Johannes apokalypsen, men også andre, mest korte apokalypser fra den apokryfe litteratur fra de første århundreder, eller om nulevende synske personers moderne apokalyptiske visioner, som mest har "blandet" karakter; derudover om diverse profetier af forskellige slags. De grundfæstede trin af Johannes åbenbaringen burde være ligeså lidt indiskutable, som de forskellige stadier af et embryo eller et andet levende væsen, eller visse trin i udviklingen hos en mystiker, osv. Men hvordan disse trin gennemgås, om små fund giver stor lærdom, om megen hårdhed i det ydre undgås, eller om store katastrofer må ske, det ligger i

menneskenes hånd. Den der – uafhængig af profeterne - undersøger de ydre hændelser i verden, vil opdage den samme lovmæssighed, enten man ser på et enkeltmenneskes skæbne, eller på større sammenhæng.

Ikke fundamentale, og dermed mindre rodfæstede enkeltheder i fremtidsvisionerne er åndelige programmer, som på grund af det, der skete forud, er modnedes så meget, at de vil være årsag til fremtidige hændelser, som bliver begrænset efter art, rum og tid. Men hvis de grundlæggende åndelige programmer ved en personlig indsats ændres for det enkelte menneske, eller menneskegrupper, så vil også enkelthederne i fremtiden ændres, såfremt disse er hævet over det fundamentales behov. Derfor ændres visioner i tidens løb. Dette gælder især for menneskers visioner, som ikke er set ud fra Johannes vidtrækkende niveau; deres visioner kan være overhalet i løbet af kort tid. Men menneskehedens spillerum er på grund af menneskers træghed begrænset.

Synske personer kan konstatere svage impulser, som kan være de mest korrekte; eller de ser mere tydelige muligheder i en symbolsk form, eller ligefrem eksakte fysiske hændelser, hvor ikke fastlagte enkeltheder imidlertid tilføjes af underbevidstheden; fra simple projektioner af oplevelser fra fortiden til fremtiden, eller andre ofte forekommende misvisende observationer, helt bortset fra forkerte udlægninger.

Andre modsigelser i disse " fremtidsiagttagelser" afspejler åbenbart fasttømrede – dels indbyrdes modsigende – fremtidsscenerier (* se også henvisningen i slutningen af dette kapitel om "de sidste syv plager" på internetsiden). Disse er i menneskehedens psykiske niveau " reelle, men ikke afklarede forhold", som skyldes indflydelse af forskellige menneskelige visioner. Ethvert menneske deltager i fremtidens kontinuerlige udviklingsproces, enten bevidst eller ubevidst.

På den ene side er jorden en bevidst, fri organisme, og hvordan Gud skal håndtere denne del af sit væsen, kan ingen fortælle Ham. På den anden side er mennesket for så vidt også frit stillet ,til hele tiden at træffe bedre løsningsmodeller, på lignende måde som dets celler også kan tillægges en vis variationsmulighed; denne dikteres ikke centralt af den menneskelige bevidsthed, men den kan absolut påvirkes med positive tanker o.s.v.

Ved pulserende tanker og bønner, gennem kærlighed og tillid til Gud, gennem gode gerninger og nåde kan – og er - der udrettet utroligt meget mere, end der kan tillægges fatale handlinger.

Nogle mystikers observationer, hvorefter der på de højeste niveauer, ovenover tid og rum, alting allerede eksisterer, og det jordiske observationsniveaus kamp om de rigtige afgørelser, er på sin vis begge uafhængig af hinanden rigtige. At spille de to filosofisk ud mod hinanden, svarer ikke til disse niveaues helt forskellige karakterer, og medfører forkerte slutninger.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Om indholdet i Johannesapokalypsen: De syv kirker (med ekstraside om kirkerne i dag, og økumemen)

I åbenbaringen, 1.kap. beskriver Johannes den første Kristusvision efter himmelfarten. " Jeg vendte mig", eller mere tydeligt i 4. kap. " Kom her op... ", "og straks var jeg grebet af ånden", betyder her ikke at Kristus "stiger ned" til Johannes, men at Johannes indimellem kan komme op på det niveau som han tiltales fra. Dette er vigtigt og ikke symbolsk. "Den første, den sidste og den levende", som "var død". "Og har nøglerne til helvede og døden", den med Gud forenede Kristus taler til ham. Han navngiver dermed også **det almene, ofte varierede emne, som gennemvæver apokalypsen som en rød tråd:**

Gennemtrængningen af de forskellige resterende, hhv. formørkede niveauer af livet – ikke ved hjælp af et eller andet lys – men med det "sande lys", i hht. Johannesevangeliet, gennem Kristus. Alt stilles nu først i kontekst med den nu gentagne profeti om Kristus genkomst "i skyerne."

Kristus viser sig her rent billedligt i sin egenskab som centrum af "Asiens syv menigheder", som solskinsagtig og med dømmekraft. "Iført en klædning, som nåede ned til fødderne", dvs. < Hans ånd gennemtrænger alt, også viljen, som udtrykkes gennem fødderne-" omkring brystet bar Han et bælte af guld" -" –hjerterets kærlighed er også bundet til visdommen-. "Hans hoved og Hans hår var hvide...- " –gennem denne forbindelse med kærligheden har hovedet en udstråling-; "og Hans øjne som flammer af ild " –Hans øjne belyser verden-; "Hans ben strålede som Guldmalm" – Hans skridt har også en rensende virkning udadtil-; og "Hans røst og stemme var som brusen af vandmasser " –også i stemmen svinger ånden med-. " I Hans højre holdt Han syv stjerner" – Han drager alle kræfter, alle karakterer med den højre, som står for fremtiden, efter sig, de følger Ham -; "og af Hans mund kom et skarpt toægget sværd"- Han bringer den virkelige kraft til at skelne og differentiere.

Denne vision fremtræder som en analog vision af Johannes døberens i starten af Johannesevangeliet, med den sande ånds due; de syv menigheder svarer til diciplenes kaldelse – f.eks. fra *Joh. 1, Matth. 4, 18-22*.

De " syv menigheder" – syv kirker: *Åbenb. 2-3* – eksisterer i virkeligheden. De materialiserede forskellige kulturelle problemer, kvaliteter og forhold, som Kristus nådesløst lader nedskrive af menighedens "engle". „Engel" synes her at henvise til den jordiske leder af disse menigheder, brevene er ikke nogen overjordiske frembringelser. Der blev sideløbende gået ud fra, at hvert samfund var i varetægt af hver deres engel. Begrebet engel kan imidlertid yderligere henvise til, at de kristne menigheder i de syv byer kontaktes som vikarer for de kræfter, som de legemliggør, og som kommer til udtryk på anden måde.

Når retninger, som rosenkreuzere, teosofistiske – og anthroposofiske kredse uden større dokumentation går ud fra, at disse menigheder repræsenterer kulturer, kan der være en vis sandhed i det. Disse beskrives i rækkefølge. Den nuværende brydning af den østerlandske kultur, til en i horisonten opdukkende mere mild kulturform, identificeres som et skift fra den 5. Til den 6. Menighed, eller et skift fra den 6. Til den 7. Menighed. Ind imellem prøver man at henvise til en kommende "vandmandstidsalder", som ifølge forskellige astrologiske- og New-Age- kredse skulle ske mellem ca. 1961 og 2000, eller startende i 2042; iflg. R. Steiner starter dens aktivitetsperiode imidlertid først ca. år 3500. Her tages også hensyn til underafsnit på 300 – 400 år. Selv om disse kosmiske kredsløb beror på realiteter, overser man dog forskellige forhold.

Efter dens karakter er Apokalypsen ikke rettet imod en cyklus af en "evig genkomst af de samme tolv dyrekredskvaliteter". Billedet af en spiral, hvor al udvikling sker på stadig stigende niveauer, ville være bedre. Menneskeheden- og verdensudviklingens meget fundamentale "kvantespring" i apokalypsen kan dog ikke alene ses på baggrund af en kontinuerlig cirkelbevægelse, jordaksens præcision og åndelige følgeomstændigheder af samme . Ser man f.eks. på den tids historie, så sker udviklingen hurtigere og hurtigere. Her kan man ane en indgriben af noget overordnet. Fikseret på kredsløb, måtte man for apokalyptiske forandringer formode et yderligere, større kredsløb. Dog kan det også være de indvirkninger, som apokalypsen omtaler.

I de ikke synderligt seriøst opfattede forskningsresultater om kosmiske forandringer i den tidlige verdenshistorie, som kalendere, arkæologiske fund, skriftlige optegnelser, sagn, af H.J. Andersen bl.a. nøje vurderet, viser det sig, at himmelmekanismen og dermed også tidsalderrytmen forbliver i en konstant rytme. Dog kan de åbenbart forandres ved revolutionerende påvirkninger. Tidskredsløbene ville i så fald have en mindre betydning, end

i de første fem "samfund"- i dette lys så man i teosofiske kredse kulturene i Indien, Persien, Egypten og Kaldæa, Grækenland og Rom o.s.v., samt den hidtidige østerlandske kultur.

Supplement: "Åbningen af Apokalypsen" (fra "Schriftwerk des Erzengels Raphael" fra Helene Möller - 1884-1969 -, Radona-Verlag, Am Buchstein 14/15, D-61250 Usingen-tysk/ engelsk) tidsfæster de „ 7 menigheder” mere i henhold til kirkens udvikling, - fremfor kosmiske kredsløb:

1. 33- 333 e.Kr.: Kampe omkring den rigtige måde at følge Jesus anvisninger på... .
2. 333- 633 e.Kr.: Problemer og trofastheden i den tidligere kirke... .
3. 633- 933 e.Kr.: Skriftens åbenbaringer... .
4. 933- 1233 e.Kr.: Farer, opstået på grund af " Indbildskhed, pyntesyge, begærlighed, følelsesladethed" i kirken.

(Anmærkning: Dette tidsrum omfattede også kirkens krigeriske og inkvisitoriske forviklinger.)

5. 1233- 1533 e.Kr.: "Urenhed og Selviskhed i kirken" fulgt af „fracald fra kirken".

(Den katolske og evangeliske kirke anerkendes i bogens videre forløb dog som „de to vidner" iflg. Joh.Å. , 11, eller som partnere der hører sammen.)

6. 1533- 1833 e.Kr.: Forfladiget kristendom.

(Anmærkning: På denne tid opstod også rationalismen og den ældre mekanistiske naturvidenskab.)

7. 1833- 2000 e.Kr.: Gennemgående ligegyldighed vedr. kirken og Gud.

(Det går i den nævnte bog hen imod brydninger omkring Kristi genkomst, som er skildret i det sidste af Joh.Åbenbaringerne. Genkomsten blev fra flere sider tydet som en kosmisk hændelse. Scenariet overskygges godt nok af store krige mellem de ugudelige, men dette imødegåes allerede af „folkeslagenes bøn til Gud", som kan gøre en forskel; og især, at de alvorligt troende kan henvende sig til Gud og „ tilslutte sig hans inspiration", for derved at opløftes til Hans nærhed.

I forhold til de efterfølgende trin i åbenbaringen, kunne "menighederne" opfattes som værende på et niveau, som kan påvirkes med bevidsthedens kraftkilder fra det jordiske liv.

De "syv menigheder" og kirkerne fra i dag – (på de tyske og engelske udgaver med yderligere citater fra Johannes åbenbaring 1 - 3)

a.) De 7 tidlige kirker i Lilleasien.

Tavle

Tidlig kirke	Kristus taler som:	Anerkendelse	Formaning	Mål for dem, som overvinder sig selv
i Ephesus	"som holder de syv stjerner i sin højre, og går rundt midt under de syv lysestager."	Værker, Anstrengelser Tålmodighed, ikke tåler de onde, "Nikolaiter var Jer imod, ligesom de også var mig imod. ****, erkendt falske apostle, Tålmodighed, båret lidelse på grund af Kristus, ikke træet.	Har forladt den første kærlighed; skal gøre bod og udføre de første gerninger; I modsat fald bliver lysestagen fjernet fra sin plads.	"...den vil jeg bespise fra livets træ, som findes i Guds paradis."

i Smyrna	"den første og den sidste, som var død og blev levende"	Trange kår, fattigdom - "og dog rig", "blasfemien fra dem, som siger de er jøder, men er det ikke, men er satans synagoge."	"Frygt ikke det du skal lide! Se, djævlens vil kaste nogle af Jer i fængsel, for at friste Jer, og i 10 dage skal i være i bekneb."	"Vær trofast til døden, så vil jeg give dig livets krone. Den som overvinder, skal ikke lide ved den andens død."
i Pergamon	"den der har det skarpe, toæggede sværd"	"holder fast ved mit navn og fornægt ikke troen på mig, heller ikke i de dage da Antipas, mit tro vidne, blev dræbt"	Her bl.a. Bileam-Tilhænger: Balak-Afgudskult med (tempel-) hor; "Gør afbigt; hvis ikke skal jeg snart komme over dig og kæmpe mod dem med min munds sværd."	"Den som overvinder, skal få af den skjulte Manna og give ham en hvid sten; og på stenen er skrevet et nyt navn, som ikke andre end modtageren kender"
i Thyatira	"Guds søn, som har øjne som ildluer, og fødder af guldmalm"	Jeg kender dine gerninger og din kærlighed og din tro og din tjeneste og din tålmodighed og ved, at du gør mere jo længere des mere.	Tåler den falske profetinde Isebel: Afgudsoffer med tempel prostitution. Trussel: stor sorg, hendes børn døde; alle får efter fortjeneste. Andet: ikke en last til, "men hold fast i det I har til jeg kommer".	"Den der overvinder, ... vil få autoritet over hedningerne (/Nationen), og han skal vogte dem med jernstave og han skal smadre dem som keramikere beholdere", "... og jeg vil give ham morgenstjernen.
i Sardes	"den der har Guds syv ånder og de syv stjerner.	" Jeg kender dine gerninger". Nogle, der ikke har tilsmudset deres klæder..	"Du har navnet, for at du lever og er død. Vågn op og styrk det, som var ved at dø"; Arbejd ufuldkommen. Hold fast i hvad du fik og hørte, gør afbigt. "Ellers vil jeg komme som en tyv...."	"Den der overvinder, skal klædes i hvide klæder, og jeg vil ikke slette hans navn i livets bog, og jeg vil bevidne hans navn for min fader og hans engle".

i Philadelphia	"den hellige, den sande, som har Davids nøgle, som lukker op og ingen lukker, som låser, og ingen låser op."	Værker: har en lille styrke og bevaret Hans ord og ikke fornægtet hans navn. "Fordi du har bevaret mit ord om tålmodighed, vil jeg også bevare dig for fristelsens time, som vil komme over hele verden...."	"jeg vil sende nogen fra satans synagoge, de siger de er jøder, og er det ikke...."; de skal knæle for Jer og erkende, at jeg har elsket dig." ... "Behold det du har, for at ingen skal tage din krone!"	"...Den vil jeg gøre til pille i min Guds tempel, og han skal ikke mere forlade det, og jeg vil skrive min Guds navn på ham og det ny Jerusalems navn, min Guds by, som kommer ned fra himlen, fra min Gud, og mit nye navn, den nye.
i Laodizea	"som hedder amen, det trofaste og sande vidne, begyndelsen af Guds skabelse"	("jeg kender dine gerninger"; men her findes ingen klar, positiv bekræftelse.)	"...Fordi du er lunken **** og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min mund". "...Du ved ikke, at du er elendig og ynkelig, fattig, blind og nøgen. Jeg råder dig til at købe guld af mig, som er lutret i ilden...", "og hvide klæder...", "og øjensalve...". "Dem jeg elsker, viser jeg tilrette og tugter. Så vær flittig og gør afbigt!"	"Når nogen hører min stemme, og lukker døren op, vil jeg gå ind og holde nadver med ham og han med mig. Den der overvinder, ham vil jeg give at sidde sammen med mig på min trone, sådan som også jeg har overvundet og har sat mig sammen med min fader på Hans trone."

**** mere alm oversættelse "hader" og "hade" (Kristus hader ingen!); se også Paulus Epheserbrev 4-6; *****"lunken" betyder ikke homoseksuel, men en diffus holdning.

Alene det, at Jesus taler til kirkerne i andre egenskaber, tyder på, at kirkerne også i det positive har forskelligt at lære.

b.) eksisterende kirker i dag

Disse tidligere syv menigheder/ kirker eksisterer i virkeligheden. I Kristusveje's hovedtekst henvises til en mere almen betydning for forskellige menneskegrupper / kulturer. **Det er dog også muligt at undersøge, om der i de nutidige kirker, hhv. indre kirkelige retninger og kristne bevægelser er beslægtede egenskaber med dem fra de "syv menigheder". For at dette ikke skal bidrage til en overilet identifikation eller skematisering, er sådanne observationer ikke nævnt her; derimod skitseres de forskellige sider af kirkerne i det følgende, således at enhver m/k selv kan overveje dette. Det understreges, at ingen kirke skal dømmes her, - dette kunne alene Kristus selv gøre. Derimod kunne økumenets skjulte mening "Enhed i mangfoldigheden" blive synlig, idet der kan anes**

**en overensstemmelse med en forbindelse i grundmønstrene, som "de syv toner"
O.S.V.**

Tavle

Nutidige kirke*/retninger	Styrker	Hvad der for interessenter "følger med"
<p>Syrisk - ortodoks Kirke & nogle tilhængere af den gamle keltiske Kristendom; armenske Kirke; egyptisk- koptisk og etiopisk Kirke;</p> <p>græsk-, russisk-, serbisk-orthodokse Kirker;</p> <p>(&udryddede grene af Arius keistendom)</p> <p>"Thomaskirken" i Indien; Nepalesiske Kirke;...</p>	<p>Ofte dyb tro, hårdt åndeligt stræben v. munke osv. Udholdenhed, Konsekvens, En snert af oprindelighed, Krypt under Kirken som levn af gamle kristelige - esoteriske traditioner, visdomslære (Maria-Sophia). ...</p>	<p>Dejlig,men streng traditionel rite – f.eks. 3 t. ståen op - (undt.Thomaskirken). ringe tilpasningsevne til moderne unge,især i ateistkredse – som derfor står i periferien, og har en verdslig tankegang.</p> <p>Ved nogle kirker gennemførtes kommunistisk systemtvang, eller blev påtvunget national forkærlighed som begrænsning i arbejdet, eller fremmedes fjendskaber til andre kirker og folkeslag. ...</p>
<p>Frikirker, Evangelicale, også Pinsekirker, Kväkere</p> <p>Andre fællesskaber, som indimellem med tvivlsom begrundelse betegnes som "Sekt"*** : Adventister, Nyapostoliske Kirke, Mormoner, o.a.</p>	<p>Enkelthed og kompromisløs, modsvarende den egne trosopfattelse og moral. Denne ukomplicerede tilgang til Jesus Kristus giver lydhøre en direkte tilgang til hans kraft: stærke trosoplevelser og bønner, troshelbredelser o.s.v.; intensivt bibelstudium uden forklaring af vanskelige passager. Stærk gensidig støtte af menighedsmedlemmer – ikke bare søndags- eller julekristendom...</p>	<p>Foruden den ofte gennemførte bekræftelse i troen, ingen direkte metoder til forberedelse af åndelige- eller trosoplevelser. For lidt stilhed eller lejlighed til kristen meditation(som i andre kirker)</p> <p>Strengheden i ting mennesker m/k imellem består mest af forbud uden anvisninger, som f.eks. venskaber til at drøfte, hvordan problemer takles. Begrænset vilje til at forstå mangfoldigheden af andre kredses oplevelser og erfaringer. Mener ofte, hvad der var nok for mig, er også nok til at missionere for andre.</p> <p>Til dels en for stærk " være udvalgt" følelse mht.egen kirke(især nyapostolske osv.) Sommetider med modsætninger mellem egen overbevisning og den politiske stillingtagen ...</p>
<p>Flertallet i den protestantiske/ evangeliske kirke</p> <p>& progressive åbne kirker osv.</p>	<p>f.eks. Luthers kraftige indgreb i biblen, som troens kilde.</p> <p>Mange sociale opgaver. Til dels åbenhed med at troens standpunkter og de politiske skal stemme overens, selv at tænke og formane, - også udenfor de "moralske emner".</p> <p>Åbenhed overfor det økumeniske forhold ml. kirkerne indbyrdes.. ...</p>	<p>Det historisk – kritiske teologstudium fratager desv. troen på mange ting, og derefter skal prædikant-seminariet lære teologer, hvordan de alligevel kan få menigheden til at tro på det.</p> <p>Nogle søger veje til åndelig fordybelse, men de tilbydes sjældent.</p> <p>Tilpasning til samfundet, inkl kirkelige arrangem. meget udbredt. Indimellem står kirken som arrangør. Problematiske udvikling med Ydelsesselskab(Calvinismus). ...</p>

<p>Venstrekatolicisme, Feministisk Teologi, Befrielsesteologier i den 3.verden</p>	<p>Meget tæt på menneskers liv, stærke, kristelig motiverede anstrengelser for sociale og menneskerettigheder. Pgr.a.dette også indrekkelig agtpågivenhed. Bestræbelser, også for kvinder, for at finde det passende åndelige og menneskelige ståsted. I den senere tid også et tilløb til åbenhed omkr. spirituelle oplevelsesveje...</p>	<p>Hos nogle en forfladiget tro.Indskrænkning af dybdepsykologiske og sociale tiltag, (gælder for alle, også humanister) Indenfor feministisk teologi, en fra gamle kulturs påvirkning, som ikke altid er efterprøvet, hvovidt de er kompatibelt med kristendommen ...</p>
<p>Katolsk Kirketradition & strengere katolske bestræbelser, f.eks.omkr. Marieprofetien, og mystikken.</p>	<p>Opretholdelse af det, som var givet denne kirke af tro og riter. Indenfor Mariatilbedelsen og andre traditioner også elementer, som andre kirker mangler. Omfattende karitative og sociale tiltag på verdensplan. Til dels bremse mod etisk forfald i samfundet. Nogle vage tiltag med enkelte meditationsformer for et lille antal kirkemedlemmer. Hos mystikerne, - som ikke sjældent sås i denne kirke – dels opsamling af hemmelighederne omkring Jesus korsfæstelse. (Også den kendte teolog Rahner erkendte, at kirken måtte dyrke mystikken). ...</p>	<p>Der satsedes meget på dogmer samt kirkens ydre gennemslagskraft – også indenfor kirken - , fremfor indfølelse og forståelse overfor det nutidige, selvstændige menneske. Moralsk også mest forbud og henvisning. Meget lille indsats mht. det sproglige, som kirkerne må finde, for at levendegøre troen og formidle den til forskelligartede mennesker. Den moralske bremsefunktion rækker ikke til en ændring eller fornyelse. Den startede revision vedr. den inkvisitoriske og krigeriske praksis og samarbejdet med bestemte verdslige magthavere er problemfyldt.</p> <p>En lære der siger, at kun den egne kirke er fulkommen. Mystikere blev ofte kun tålt, fremfor at erkende deres vejvisende funktion....</p>
<p>Kristensamfund og kristologie af Rudolf Steiner; og kristne Rosenkreuzer;</p> <p>Specielle menigheder, som Nyåbenbaringsbevægelser****;</p> <p>Andre retninger, bl.a. på baggrund af lærer fra Prof. J. Hurtak's.</p>	<p>Sådanne måder at lære om Kristus er beslægtet med de forsømte, dels udryddede kim til en forskningskristendom ***f.eks.p.gr.af Johannesevangeliet – ikke identisk med "Gnosticisme" -. (Denne mangel medførte mange forbedringsværdige forhold i dagens kirker) Forskellige uddannelsesveje til åbningsveje mod Gud. vedr. Hurtaks bl.a. arbejder med det bibelske "Guds navn"</p>	<p>f.eks. i antroposofien ofte kun"Arbejde i Kristus mening", fremfor at inddrage Ham gennem bøn osv. (Den af R. Steiner inspirerede kristenmenighed regnes ikke direkte til Antroposofien) (Ikke ved alle moderne Rosenkreuzergrupper det kristne islæt lige tydeligt.) Nyåbenbaringsgrupper, som dem der bygger på skrifterne af mystikeren Jakob Lorber, inddrager ved siden af biblen forskellige former for "profetier" i deres tro. Den der vil danne sig en mening om disse, burde erhverve sig det rette bedømmelsesgrundlag.****</p>

<p>Nogle organisatorisk næppe mærkbare kredse, i periferien af kristendommen, f.eks. med berøringspunkter til New-Age- bevægelsen.</p>	<p>En indssats for en nytid, på den anden side af det nuværende, ufuldkomne, materialistiske samfund, for så vidt i slægt med løfterne i åbenbaringen. Se på egne egenskaber, fremfor at beskyldte andre for noget. Anstrengelser for en dialog i mange forskellige retninger</p>	<p>Ikke altid en klar skelnen imellem Kristus og andre "Kristus'ser", samt " Kristusbevidstheden" af nogle retninger. Da der er en omfattende enighed om spørgsmål, men ikke så meget om troen selv, bliver forskelle til dels borforklaret ved kunsgreb. At det er nødvendigt, at der på jorden skelnes mellem konstruktive og destruktive kræfter, forstås nogle gange ikke, fordi Gud står over alt. Derfor er der også en del tolerans overfor problemer, og en mangel på takling af etiske vanskeligheder, som har præget den øvrige kristendom. Som bevægelse har de et meget begrænset samfundsmæssigt engagement....</p>
---	---	--

Det ville også være muligt, at undersøge slægtskabet mellem den enkelte kirke og den respektive oprindelige apostel. Forskellige mennesker finder i forskellige kirker det, som hjælper dem et stykke videre frem.

** Hvis de interesserer Dem for en gruppe, og denne a.) man beholder sin personlige frihed, samt kontakt til familie og venner; b.) forleder dig ikke til uetiske aktiviteter; c.) fratager dig ikke noget, som er dit, (undtagen kirkebidrag, hhv.kirkeskat og frivillige ydelser); d.) henholder sig til biblen eller det Nye testamente, hhv. til Jesus Kristus i hans ånd; e.) erkender, at den ikke er den eneste sande kristne kreds, - så passer det mest nedsættende begreb "sekt" ikke; uanset hvordan deres teologiske interpretationer ser ud, og hvordan deres andre traditioner bedømmes, så findes disse ved alle kirker, -undtagen de ev. Frikirker.

*** f.eks. Johannes selv, Clemens af Alexandria, Origenes, Paulikianerne, Joachim de Fiore, Mester Eckehart, Tauler, Seuse, Nicolaus von Kues (Cusanus), Jakob Boehme, Angelus Silesius, Paracelsus, Novalis osv. Sådanne kredse kan ligeså godt have deres begrænsninger, som alle kirker deres, men de er også en bestanddel af hele kristendommen. Bogumilerne og Katharerne var til dels beslægtet, men noget verdensfjern.

**** Se også kapitlet "Om håndtering af profetier" – også generelt til "profetiske ord" og lignende – i hovedteksten til Christuswege.net. Ikke alle nyåbenbaringsgrupper betragter sig som konkurrenter til kirken, og der derfor ikke opfordres til udtrædelse af kirken, eller kirkeskift (f.eks.B. Lorber). Andre grupper kan være meget kirkekritisk, fordi de den dag i dag anser de store kirker som deres forfølgere.

c.) Løsningsforsøg af konflikterne mellem kirkerne og økumemen

Kristendommen fulde muligheder bliver først synlig, når man betragter den økumemiske mangfoldighed af kirkerne. Den, som kun anerkender den mindste fællesnævner for kendte lærer af de forskellige storkirker som kristelige, forbeholder mennesker og kirkerne netop den gnist de har behov for, for at skabe fremskridt med den påkrævede fornyelse af den forfladigede kristendom, i den tidlige kirkes ånd. Det er påkrævet, at kristne lærer af hinanden indbyrdes. Alle skal imidlertid beholde deres identitet En stærkere bevidsthed om sammenholdet indenfor mangfoldigheden af kirkerne betyder ikke, at det tilstræbes at få en enheds-kristendom. Dette har Kristus i sit sendebrev til de syv kirker i Asien slet ikke nævnt; han vidste, at menneskene er forskellige. Også den på andet sted omtalte profeti om en hyrde og en hjord betyder jo ikke, at denne hjord ikke bestod af en indre mangfoldighed. Den øverste hyrde er til syvende og sidst Kristus. Han er også den eneste, som på den rette måde kunne klare en forening af kirkerne. Hvem vil man ellers lytte efter? Men der kan startes en udvikling. I det følgende skal der behandles emner, som af storkirkernes ledelse anses for de væsentligste hindringer i denne aktuelle diskussion.(De fleste kirkegængerer er ikke interesserede i at disse "hindringer" opretholdes).

0. Ved 2. Vatikan Koncil 1962 blev der en vis åbning for økumenet:: den katolske kirke anerkendte, at der findes elementer, som Guds ord, levende måde, håb, kærlighed og gaver fra Helligånden – usynlige og synlige elementer - , også udenfor den katolske kirke; og at en frelse også er mulig der. Men den katolske kirke blev fortsat betegnet som den eneste fuldkomne kirke.

1. Den uafbrudte "**apostolske succession**" (arvefølge) siden de oprindelige apostle, gennem håndspålæggelse og den dermed forbundne biskop- og præsteindvielse, bliver hævdet af den katolske kirke overfor den protestantiske kirke. Derfor er disse ikke "søsterkirker". Imidlertid er nogle evangeliske kirker opstået ved hjælp af nogle landsdelsfyrster gennem en delvis kollektiv konvertering, hvorved der altså også må have været katolske præster som er konverteret Disse var så igen medvirkende til indsættelsen af andre præster til kirkelige handlinger. Håndspålæggelsen til forskellige formål (Heling, velsignelse ...) er absolut dokumenteret i biblen. Hvis udlægningen fra katolsk side skal håndhæves – hvilket biblen ikke direkte foreskriver - , med at det skal være en uafbrudt kæde frem til i dag, så fandtes fremdeles den mulighed, at den evangeliske kirke igen indførte denne håndspålæggelse – hvilket i sig selv ikke ville medføre, at der blev knække nogle takker af deres krone; og hvis de til dette fandt nogen i deres egne rækker, eller udefra til at agere " the missing link", kunne dette, - alt efter forholdene - ryste selvbevidstheden i den evangeliske kirke. Imidlertid kunne man også gensidigt anerkende, at forbindelsen til Kristus Helligånd, som nu formidles ved håndspålæggelse, direkte kunne opnås ved bøn. (Det kunne udføres af enhver troende m/k. Derfor findes der også mennesker, som har udprægede evner til helbredende håndspålæggelse, uden nogensinde at have modtaget en kirkelig indvielse; de er ofte mere effektive, end de fleste "indviede".) Ud fra dette måtte en præst kunne videregive den Hellige Ånd gennem klassisk håndspålæggelse. Men denne variant ville nok være fremmed for den katolske kirkes selvbevidsthed. (Dog har den evangeliske kirke heller ikke praktiseret dette, så ingen har noget at sige hinanden på. Strengt taget kunne den katolske kirke anerkende det som en mulighed, og kunne tage det forbehold, at det ikke kan kontrolleres med normale midler, om Helligånden på denne måde vil virke på samme gyldige måde. Men dertil havde de haft alle muligheder ved hånden, som kunne fortælle dem, hvor gyldigt eller ugyldigt denne måde ville være (f.eks. mennesker som Pater Pio o.s.v.) Dertil kommer, at der også findes en indskrænkning af den katolske indvielse. Hvad sker der med de indviede, som gennem en drastisk forseelse sandsynligvis har mistet indgydelsen af Helligånden ? Ville vedkommende være i stand til at videregive Helligånden? Dette er spørgsmål som ikke er besvaret tilfredsstillende, uden undersøgelser og uden medvirken af mennesker som f.eks. Pater Pio.

2. De andre kirkers spørgsmål om Petrusembedet, altså **Pavens** rolle, står for den katolske kirke i sammenhæng med deres koncept om en synlig enhedskirke under deres ledelse. Jesus havde givet Petrus besked om at "græsse" sine "lam" og "får". (Joh.21). Men dermed havde Jesus ikke givet besked på, at de andre diciple og deres elever skulle indordnes under Petrus, men derimod de eksisterende kristne som helhed: f.eks. de gamle "7 kirker i Asien"(se foroven) blev passet af Johannes, og ikke af Petrus; mange menigheder blev passet af Paulus ... o.s.v. Spørgsmålet er, hvad en sådan "græsning" ved en efterfølger for Petrus kunne betyde i dag. Repræsentanter for den ortodokse kirke signaliserede for nogle år siden, at de ville være tilfreds med et paveligt "æresprimas" uden en direkte magtfunktion overfor de andre kirker, ligesom den romerske biskop var anerkendt som den første blandt ligemænd i den tidlige kirke. Selv nogle protestantiske teologer gennemtænkte disse ting. Vatikanet indlod sig dengang ikke på noget. Dog sagde paven senere, at de andre kirke skulle tænke over, hvilken rolle pavedømmet skulle have i en helhedskirke. At tænke over tingene kunne ikke skade nogen. Hvis kirkerne var sammensluttet, kunne de sikkert også vælge en fælles top.

3. Den protestantiske kirke savner den katolske kirkes anerkendelse til at foretage en **ordination af kvinder som præster**. Dog har både den ortodokse kirke, men også dele af den anglikanske og den protestantiske kirke i visse lande vanskeligheder med dette spørgsmål. På den anden side findes der også indenfor den katolske kirke bevægelsen "Folkets krav til kirken": "Vi er kirken": som bl.a. stiller denne fordring. Ligeså vigtig dette spørgsmål end kan være, kan det ikke indses, hvorfor dette spørgsmål skal løses i forbindelse med vejen til en enheds kirke. Det er et krav, som de enkelte kirker selv må løse, sådan som deres behov må være. Vatikanet skulle imidlertid ikke tage tilladelsen til fortsat kvinde-ordination fra den evangeliske kirke, selv om der skulle ske en tilnærmelse. Det kan dog være en positiv udfordring, at de enkelte kirker selv arbejder med dette problem. I biblen (Paulus) er der først og fremmest kun antydning af en dels forskellig traditionel tradition mellem kvinder og mænd i menigheden. At kvinder i denne forbindelse skulle have mindre rettigheder var på det tidspunkt ikke noget problem, hvor diciplene endnu havde i frisk erindring, hvor vigtig en rolle f.eks. Maria og kvinderne i pinsehændelsen havde. "Kvinder skal tie i menigheden" havde uden tvivl en anden betydning, end den senere blev tillagt, og har meget lidt at gøre med de aktuelle spørgsmål. Da

man dog kan tvivle på, at dette opfattes sådan i al almindelighed, levnes kun argumentet for en upassende måde at bruge dette spørgsmål som kardinalpunkt i bestræbelserne på at opnå en kirkeenhed. Den m/k som mener, at ved at blande dette spørgsmål om kvindeordination ind i debatten om en kirkeenhed at kunne fremme sagen, vil blive skuffet. Hellere to emner, end at behandle to emner samtidig. Når kirkernes enhed rykker nærmere, vil det vise sig, hvilken kirke der er kommet længst.

4. **Mariatilbedelsen**, som den findes i den katolske, hhv. ortodokse kirke, findes godtnok ikke i den form anvendt i den protestantiske kirke, men dette anses åbenbart ikke som en alvorlig forhindring på vejen til en større enighed. Det 2. Vatikan Koncil medgav ligeledes, at der kunne være forskel på liturgien, alt efter de troendes åndelige oprindelse, også forskelle, som kan være berigende for helheden. Vi er kendt med forskellige forsøg i den evangeliske kirke fra 50'erne og 60'erne, om at genindføre Mariatilbedelsen igen på en egnet måde.

5. På den ene side er det forståeligt, at **kirkeretten (CIC)**, hvis tidligere udgaver gav anledning til en del misbrug, er et varmt jern. Det burde dog ikke være noget problem i den katolske kirke, hvor der ikke findes nogen bibelsk tvangsrolle, at den skal blokere bestræbelserne på en stærkere kirkelig enhed, som EKD mener det. Dette vedrører i første omgang en enkelt kirke. Enhver kirke, så længe den eksisterer som en selvstændig enhed eller underenhed kan have sine egne vedtægter og dermed også sin – uanset hvordan udformet – kirkeret. Ændringer i disse indre kirkelige normer er ligeledes op til den enkelte kirke, så længe ingen kræver, at disse ubeset overtages af alle. Men selv om en sådan diskussion om overtagelse blev bragt på bane, måtte det være klart for den katolske kirke, at dette måtte kræve et nyt fælles koncil, som skulle fremkomme med en ny kirkeret, eller animere til det; sådan som den katolske kirke selv i 1983 havde tilpasset kirkeretten til den nye Folk-Gud-teologi ved deres 2. Vatikanske koncil i 1962. Det er altså malplaceret, at dette tema skal fremstilles som enheds-hindrende.

6. Et andet stridsobjekt, **menneskets retfærdiggørelse for Gud**, gennem gerninger eller Jesus Kristus frelsergerning kan betragtes som afklaret mellem den katolske og den evangeliske kirke, efter en fælles stillingtagen.

Det burde derfor være muligt for kirkerne, at komme tættere på hinanden gennem økumenets synspunkter, fremfor at plage Kristus mere gennem deres indbyrdes afgrænsninger. *) Det, som i dag allerede kan opleves er den "almene kirke" i Jesus Kristus ånd, som består af alle dem, der følger i Jesus Kristus fodspor, og som gør sig umage "at gøre faderens vilje", - ligegyldig hvilken kirke de tilhører, selv dem, som slet ikke er medlem af en kirke eller religionsfællesskab, eller som ikke hele tiden holder sig begrebet kristendom for øje. På dette bygger Websiden "Kristusveje" i forhold til temaet kirkerne. Bestræbelserne for en synlig enighed fortsætter imidlertid som en opgave, trods denne tilnærmelse. Dette må imidlertid virkelig være ud fra en indre vilje. En underskrift på et papir kan ikke gøre det.

*) Se "Om Jordansdaaben ved Johannes døberens": fodnote.

*) F. eks. den katolske kirke kunne hente inspiration i Kristusbudskaberne af den ortodokse Christin Vassula Ryden, "Det sande liv i Gud" Bind 1. Den katolske kirke bedømmer sådanne skrifter som "privatåbenbaringer" (Se "Inspirationer"), modsætter sig ikke deres udgivelse, undersøger dem kritisk, og forbeholder sig en senere endegyldig bedømmelse. Tit dækker indholdet imidlertid meget mere end den inspiration, som kunne have en betydning for livet af de pågældende.

(Litteraturangivelser fra denne webside gives kun som yderligere henvisninger. Vore konklusioner er helt uafhængige af disse.)

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Inspirationer og kirkerne

Det Nye Testamente skildrer de troendes inspiration af Helliganden som noget vigtigt, som noget der hører Kristendommen til. (sml. f.eks. 1.Kor 14,26; Mk. 16,17). Men åbenbart blev vejen til dette vanskeliggjort.

Foruden Pinsekirken anerkender den katolske kirke denne vej, med direkte budskaber. Den skelner imidlertid mellem en „almen“ åbenbaring for alle gennem biblen, traditioner samt kirkelige læresteder på den ene side, og „privatåbenbaringer“ på den anden side. De sidste bliver anerkendt som en åbenbaring af Helligånden, såfremt de indeholder meningsfyldte ting for vedkommende eller deres nærmere omgangskreds, selv om disse ting ikke fremmes. Der kunne især komme kritiske reaktioner fra denne kirke, hvis budskaberne, som blev meddelt, udover det private også vedrørte kirken eller menneskeheden, f.eks. i Maria- eller Kristusbudskaber. Siden Pave Paul VI bliver trykning af sådanne budskaber gennem kirkelige forlag ikke blokeret. Derimod bliver – og er blevet – disse vidnesbyrd tilbageholdt, f.eks. blev det 3. budskab fra Fatima tilbageholdt i årtier. Kirken forbeholder sig en senere endegyldig dom. Alle, selv Troskongregationen er indstillet på, at rette sig efter anordningerne i *Can. 844 §3*, gående ud på retten til en høring, fair behandling o.s.v. *Can. 220* forbyder også uretfærdig tilsmudsning af et ry, ligegyldigt fra hvem, (kunne opstå ved en forhastet offentlig bedømmelse).

I mange kirker spiller dette ikke nogen større rolle, eller de har ingen praksis i at omgås den slags ting. På den anden side findes der mange eksempler på disse budskaber, også udenfor kirkerne. Som et hele får man det indtryk, at Gud er interesseret i at mennesker også på denne måde får nye impulser, ja, ligefrem undervises, men også advares. Der er imidlertid tale om en livslang, vanskelig læreproces; og at udbrede sådanne budskaber forudsætter egentlig en særlig kaldelse samt en særlig samhørighed med Gud og en tilsvarende forberedelse.

De første menneskelige Apostle – mennesker som gennem Jesus Kristus gaver kunne repræsentere Ham, lærte iflg. *1.Kor 14,26* direkte at lade åbenbaringer og deres udlægning indgå i deres møder. *1.Kor. 12,4-7*: "Hvad end Ånden bevirker i hver enkelt af os, er det bestemt til nytte for alle". Efter *1.Kor. 12,28* kan „profeternes“ rolle ses som kommende under apostlenes, og i tredje række kom lærerne. I *1. Kor. 14* bliver skelnet mellem tungetale til brug for egen opbyggelse, og profetisk tale til menighedens opbyggelse; Mennesker med profetiske gaver blev værdsat, idet de andre diciple ikke automatisk kunne klare denne opgave. (f.eks.. *Matth. 10,41*).

Forskels-kendetegn:

- Her drejer det sig ikke så meget om spørgsmålet, om der overhovedet findes inspirative tilgange, som ikke har afsæt i auto-/massesuggestion, skizofreni eller andre psykiske tilstande**. Den, der fordomsfrit studerer sådanne fænomener inden for kristendommen, vil snart bemærke, at disse indsnævrende, rent psykologiske forklaringsforsøg oftest ikke slår til. Det er først efter denne erkendelse, at de virkelig interessante spørgsmål melder sig. Det er meningsfyldt at finde ud af, hvad der kommer fra sandhedens ånd, og hvad ikke, sml. *1.Joh.4,1*. Men dette må ske med den nødvendige omhu og respekt. Alene set ud fra biblen er det ikke automatisk sådan, at præster gennem teoretiske, teologiske bedømmelser kan træffe afgørelser om Helligåndens åbenbaringer. De færreste kan afgøre, i hvilken ånd et budskab formidles, derfor må profetiske evner iflg. *Matth. 7,15-20* vurderes efter deres „frugter“. D.v.s. hvor de fører til Kristus, - f.eks. „omvendelser“ med en efterfølgende positiv ændring i livet, men også til en sjælelig eller fysisk heling, ville det være meget tvivlsomt at affærdige dem som uægte, eller ligefrem „sendt af djævelen“, for de plejer at ske ved nåde - *Joh. 15,5*: "uden mig kan I slet intet gøre". Også hvis der opstår en større kærlighed til Kristus og medmenneskene, er det en positivt tegn. Sammenlign også advarslerne imod at fordømme i *Matth. 7,1*; *Matth. 12,24-30* og *Apostlenes gerninger 5,38-39*. Også moralteologisk og efter verdslige lovgrundlag ville det være forkert, at dømme hvis der tvivl til stede.

Et yderligere forskels-kendetegn kan disse menneskers beskedne optræden være; for kun hvor mennesket bliver „stille“, kan det høre Guds ånd. Teologikundskaber er slet ikke af betydning i denne forbindelse; ofte blev simple mennesker udvalgt, ("Amatørkarismer"). Højtuddannede kan dette kun, når de ikke er indbildske, eller er kørt fast, og på den måde alligevel hører til de „fattige i ånden“, efter *Matth. 5,3*. (f.eks. Sadduzæerne - rationalister og materialister – og farisæerner – såfremt disse for størstedelen var stivnet i religiøs

forståelsesviden , hørte ikke umiddelbar til de „fattige i ånden“.)

- "At I lever jeres liv værdigt som mennesker og efterkommer jeres daglige pligter, men også giver Gud, den almægtige Fader, den behørig plads i jeres liv" (fra Jomfru Marias åbenbaringer til de synske piger i Garabandal og andetsteds.)

- Et kærligt sindelag i Jesu etiske ånd – se f.eks. *Matt. 7,12* – er også et sådant kendemærke. Mennesket får mere kontakt til ånden – der står over forstanden – gennem det med Christus forbundne selv. Dette kan ske så meget mere intenst, som mennesket er i samklang med guddommelige egenskaber såsom kærligheden. Etik betyder dog her ikke pr. automatik en tilpasning til gængse traditionelle forestillinger om fromme mennesker, med hensyn til beklædning, kirkegang osv.

- Hvor en person f.eks. aggressivt, påberåbende sig inspiration fra Kristus, smædeagtigt fælder domme over medkristne på baggrund af en "tillæst indsigt", vil der altså være overvejende sandsynlighed for, at der ikke er tale om en berettiget handling, endsige et ægte budskab fra Kristus eller Helligånden.

- Supplerende spiller friheden for ydre åndelig undertrykkelse en rolle som kendetegn. Helligånden er fri for menneskelig inddeling af tilværelsen, og for at trives har den behov for frihed.. *Apostlernes gerninger 5,29*: "Man skal adlyde Gud fremfor mennesker". Hermed skal der dog ikke sås tvivl om, at åndelig vejledning fremdeles har en mening. Hver generation skal ikke begynde helt forfra.

- Kriterier såsom "overnaturlighed" er ganske vist ofte blevet undersøgt: f.eks. ledsagefænomener i nogle tilfælde den såkaldte "henrykkelse" (ingen blinkerefleks, ændret hjertefrekvens, lavere puls, højere blodtryk – uden tegn på manipulation eller stoffer); eller at personen ikke har kunnet kende til det meddelte på forhånd osv. Dette er imidlertid ikke afgørende, eftersom ånden også kan betjene sig af menneskets "naturlige" egenskaber.

Der findes mange måder, hvordan et budskab fra det åndelige kan optræde. F.eks. det "indre ord fra hjertet" ved fuld bevidsthed – altså ikke at forveksle med skizofrene** eller hypnotiske fænomener. Efter nogen praksis bliver det også klart, at det har en anden karakter end telepatiske fænomener. (Jvf. "Vom Inneren Wort", udvalg af Johannes Tennhardt, m.fl., Lorber-Verlag). Enkeltvis kan også en trancelignende tilstand komme på tale, hvor mennesket træder meget i baggrunden, men hvor det ville være tydeligt at skelne (alt efter hvordan man er på bølghøjde, hhv. bundet til Gud), at det ikke drejer sig om en normal trancetilstand, dvs. en ren bevidsthedsforsnævring, hvor der også kan dukke problematiske inspirationer i retning af spiritisme op, som virker nedbrydende på deltagerne. Endvidere hænder det, at nogen har en inderlig oplevelse som vision, Lys, eller ideer, hvor de kan omsætte det i ord, og også nedskrive det. Det hænder også med direkte skrift, ved fuld bevidsthed, ikke at forveksle med spiritismens automatiske skrift, som sker i en trance. At Helligånden har medvirket til et budskab, gælder ikke kun som at blive tiltalt fra en åndelig kilde, ("..."). Men også en tanke, en samtale mennesker imellem, en stil eller en bog kan endelig stamme fra denne inspirationskilde, fordi den kan påvirke den menneskelige kreativitet som den vil.

Alment om Helligånden, sml. *Joh. 3,8*; *Joh. 14,26* samt hovedteksten fra Kristusveje, *dell 1, Kapitel "Den første pinsehændelse"*.

Ang. profetier om fremtidsvisioner, se hovedteksten af Kristusveje, *del 2, f.eks.kapilet "Håndtering af profetier"*

Her skal også henvises til et par gammeltestamentariske steder om profetiernes karakter – med det forbehold, at forudsætningerne kan have ændret sig (den gamle form af profeti var indtil Jesus tid nærmest faldet i søvn, men blev vækket) *Joel 3,1-2*; *Amos 3,7-8*)

**) I en del tilfælde kan dog også mennesker med ægte inspirative evner periodevis geråde i en tilstand, som ligner kendte psykiske forstyrrelser – for eksempel med en tvungen konstant strøm af indre dialoger og en permanent manglende evne til at håndtere jordiske nødvendigheder. For så vidt muligt at undgå sådanne excesser kan opmærksomheden - ud over ovenstående punkter – rettes mod følgende ydre forhold: tilstrækkelig søvn; tilstrækkeligt indtag af B-vitaminer gennem kosten, dvs. forsigtighed med faste osv. ved manglende erfaring: bevare en klar indstilling til den ønskede kilde, dvs. til Kristus; ikke alt for lange sessioner, som ville give anledning til udsvævelser og "overtræthed";

tilstrækkelige bestræbelser på, ved siden af de mere intensive indre oplevelser, også at komme tilbage til den jordiske nutid igen; selvbevidst bearbejdning af det hørte; sig selv bevidst bearbejdning af det hørte. Hjælpere, åndelige ledsagere, terapeuter o.lign. kan i sådanne tilfælde ofte kun forholde sig konstruktivt, hvis de besidder specifikke erfaringer/kendskab, hvortil hører ikke blot at tage den øjeblikkelige forstyrrede tilstand alvorligt, men også det uforstyrrede grundfænomen.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Hvad skal jeg bruge en kirke eller et fællesskab til?

Det er på den ene side absolut muligt for mennesket at finde en individuel, indre forbindelse til Jesus Kristus eller til Gud. Dette er kernen. Det kan endda ledes af Gud til at foretage de nødvendige gøremål, hvis det iagttager de finere små tegn.

Dog er der et andet niveau for denne forbindelse, som først udfoldes i fællesskab med andre: "Hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, er jeg midt iblandt dem" (Matthäus 18,19-20). Dette lyder simpelt, ordret betragtet. Mere vanskeligt, men absolut muligt er oplevelsen, hvis det sker per distance, f.eks. hvis mennesker laver en aftale til et bestemt tidspunkt. En mystiker kunne opleve et sådant fællesskab helt uden aftale. For de fleste ville dette dog være for stort et krav. Mennesket er ikke født til at være eneboer.

Denne form for fællesbøn kunne f.eks. ende med et regelmæssigt husmøde. Desuden kan det praktiseres i en kirkelig menighed, eller i et andet egnet trosfællesskab. Selv om en eller anden kirketradition fra forskellige trosretninger kan komme til at fremtræde for markeret i den forbindelse, ændrer det ikke ved meningen med mødet.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

De syv segl

Den følgende vision skildrer først de "24 ældste's" tilbedelse af Gud, de "syv ånder foran Guds trone" og de "fire skikkelser"- hvormed div. arkvaliteter og skabelsen er fremstillet. Derefter bliver det berettet, hvordan kun "lammet" - med Kristus attributter – kunne åbne bogen med de syv segl. – *Åbenb. 4 - 8, 1*. Denne vision foregår i "himlen" – i denne sammenhæng Guds rige. Seglenes indhold skildres først på et niveau, hvis kræfter er kendetegnet med symboler – de fire forskellige farvede heste, hhv. ryttere. Ud fra forandringer på dette niveau, som kan sammenlignes med et billedligt drømmeniveau, udgår indirekte virkninger på jordelivet.

Til trods for denne primært på udviklingen af det psykiske niveau rettede karakter af disse afsnit, står der i starten også " jeg vil vise dig, hvad der skal ske efter dette", dvs. efter de syv menigheder. Ud fra dette prøvede R.Steiner og Arthur Schult at antyde syv yderligere " seglkulturer" på jorden, som havde sammenhæng med denne renselse af de vedrørende bevidstheds niveauer. En bog, fremkommet i Mexiko ud fra Kristusinspirationer, " Det sande livs bog" lægger hele historiefølgebog fra "Kains og Abels" tid frem i de syv segl, til fremtidens fuldbyrdelse.

I hvert fald umuliggør denne tekst en klar identificering med nutidens fysiske jord. Hvis man brugte en eftertanke i stil med nogle frikirker, kunne man i de fire første segl finde svage antydninger om de første to verdenskrige, den efterfølgende skræk – balanceakt mellem øst og vest samt sult og sygdom; religionsforfølgelse og kosmiske katastrofer kunne følge op: Meteor, jordskælv, måske polvendning/polforandring, men se kapitlet "De sidste syv plager".

Allerede hændelsen i *Johannes-Evangelium 2* – Brylluppet i Kana og Jesus bortdrivelse af købmænd og vekselerere fra templet – se vores kapitel om dette- minder i deres fælles aggressive form om karakteren af disse afsnit.

Når Jesus forudsagde åndernes adskillelse - i *Kapitel 5 af Johannesevangeliet* – i dem der havde gjort gode ting og dem der havde gjort onde ting, så går den sjælelige skildring mellem det 6. og 7. Segl over i " Forsegling af de udvalgte fra tolv stammer" og "De udvalgtes triumf i himlen".

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

De syv trompeter

Også englenes vision om de syv trompeter foregår i himlen - *Åbenb. 8, 2 - 11, 19*. De opsendte "De helliges bønner" og det til jorden sendte " Ild fra alteret", ligesom trompeterne, benyttet i hovedhøjde, afspejler mest et åndeligt niveau, som det tit er tilfældet med drømme med disse symboler. Her er drømmen udgangspunktet for de forandringer som rækker ned til det jordiske, hvor mange slags skygger hvirvles op.

Til trods for disse primært åndelige, ikke fysiske forhold, er der også her prøvet på at indordne dem tidsmæssigt efter seglene, som en jordisk "trompet – kultur". At finde holdepunkter i tidshistorien er vanskeligt: Det ville ikke være udelukket at se en sammenhæng mellem skovdøden og giftmisbrug og virkningen af den 1. Og. 2. trompet.. Ved den 3. trompet er det bemærkelsesværdigt , at den fakkelt, som faldt på 1/3 del af vandløbene, hedder Vermut = Tschernobyl. Den fjerde trompet kunne fremhæve en stjernekonstellation, som kunne ses i midten af august 1987 i den kosmiske trekant af alle planeter. En del af New-Age – kredsenene mediterede dengang – uden forb. med apokalypsen – men med det apokalyptiske antal mennesker (144000) – på indiansk regnbuekrigere - over en tilsyneladende start, eller station på vej i en ny tidsalder. Den femte trompet – røg fra afgrundens brønd, græshopper af jern, fem måneders kval – kunne efterlade det indtryk, at Golfkriegen (1991) var en ydre manifestation af denne trompets kraft og dennes fortsættelse i den 6.trompet. Den syvende trompet leder ind i "Guds tempel", igen ledsaget af lyn, torden og stemmer, som også kan have en indre mystisk betydning.

Ved den syvende trompet findes også røster, iflg. hvilke "Vorherres og hans Kristus verdensriger" allerede består; på et åndeligt niveau er allerede nogle ting fuldført, som ikke er gennemarbejdet på jordisk niveau. trompeternes kraft er sammenligneligt med "forklaringens" (*Matth. 17, og vores tilsv.kapitel*) samt lærene i deres omgivelser,også bjergprædiken(*Matth. 5-7*) osv..

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

De "syv tordener" og de to profeter

Efter den syvende trompet "talte syv tordener", hvis indhold Johannes skulle forsegle og ikke nedskrive.Derefter "måles templet i himlen". To profeter dræbes og opvækkes *Åbenb. 10 - 11, 14*. Her kan konstateres et slægskab med Lazarus opvækkelse i evangeliet – se vores kap og *Joh. 11*.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Kvinden og dragen

I alle faser af disse hændelser deltager de spirituelt bærende kræfter og de modstræbende kræfter. I teksten er der den ene gang gjort mere ud af den ene, end af den anden. Tegnet i himlen "kvinden iklædt solen, månen under fødderne og på hovedet en krone med syv stjerner" - Åbenbaring 12 - viser uden tvivl "Sophia", himlens, hhv. jordens moder, - se *kapitlet den første pinsehændelse i dette arbejde* - . Hendes antagelige forbindelse til Maria er allerede nævnt. Maria boede op i alderdommen symbolsk i en hule, hvor førhen modergudinden Kybele blev tilbedt, - som om at ville tilføre noget nyt. Hendes "barn" i åbenbaringen, - et barn af et himmelsk væsen må også betragtes som et himmelsk væsen, - som sennere ved hjælp af sit jernscepter, dvs. under løbende formaninger, skal føre mennesker frem til deres oprigtige, individuelle kerne, hentyder til en speciel virkemåde ved den kosmiske Kristus; det kan også oversættes med "jernstav", og er dermed ikke bare et kongesymbol, men et symbol for den "indviende", og kan også have at gøre med de himmelske hærskarer. Mere i kapitlet "De sidste 7 plager" (Vredesskåle).

Her erkendes delvis en forbindelse med karakteren af fodvaskningen og den forudgående salvelse gennem Maria i Bethanien - se vores kapitel "*Kristus og fodvaskningen og ev. Joh. 12, 13.* Også genoptagelsen af motivet om "genfødsel" på et stadig højere stadi af udviklingen er indeholdt i dette.

"Dragen" med sine negative engle er bagsiden. De bliver besejret i kosmos af "Michael og hans engle" og smidt på jorden. Himmel og jord beskytter dem nu mod den store skøge..

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Det syvhovede dyr fra havet

Også de to andre negative kræfter optræder i denne vision, først og fremmest den, der er rettet mod ønsker og letsindighed - Åbenb.. 13, 1-10; *sml vores kapitel "fristelserne" og Joh. 13, 1-10 og Matth. 4, 5-11.* De syv hoveder bliver senere i åbenbaringen tydet som "syv bjerge", hvorpå skøgen Babylon sidder, og bjergene kaldes igen "syv konger". I Åbenbaringerne tydes de ti horn som "ti konger", som er enige og giver deres magt til dyret.

Bl.a. på grund af de "syv" som igen bl.a. kunne minde om syvhøjbyen Rom, findes der kristne frikirker, som ser pavedømmet i "skøgen Babylon". Det synes dog langt ude, og er ikke nok dokumenteret igennem den øvrige symbolik, trods den katolske kirkes historiske problematik. I Åbenb. 18:11-23 fremhæves entydigt en sammenhæng med den globale verdenshandel. (Se kap. "*De sidste syv plager og Babylons fald...*".) Dyrets "billede", jvf. det følgende kap. 14 i Åbenb., kunne have noget at gøre med forkerte billeder (forestillinger) af Jesus. Det kunne også hænge sammen med en sygelig eller kultagtig afhængighed af multimedier.

Dette "dyrs" fundamentale, forføreriske kræfter kan især forvandles af den kraft, som er omtalt i vores kapitel "*fornedrelsen" Joh. 19,1.*

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Det tohornede dyr fra jordens indre

Her har vi denne negative kraft, som er rettet mod materialistiske ønsker - *Åbenbaring. 13, 11-18; sml. vores kapitel "Fristelserne" og Matth. 4, 1-4.*

Sammenhængen mellem menneskets kendetegn v.hj.a. pande og hånd, samt tallet 666 i disse kapitler som forudsætning for køb/salgsevner, genspejles især tydeligt i verdensomfattende hændelser. Udviklingen af PC-verdens muligheder, betalingskort, strekkoder med tre dobbeltstreger som begrænsning = 666 i denne kode, de i Kanada udviklede, hhv. i Malaysia i storforsøg testede apparaturer til persontest v.hj.a. pande og hånd, betegnelsen "La bête" = bæstet, dyret for den gamle EWG i Brüssel, en international bankkode 666, osv. , viser en tendens , som er bevidst eller ubevidst, eller for sjov, i anvendelsen af disse betegnelser.. Det bibelske "dyr fra det indre af jorden" er også identisk med "afguden mammon".

En yderligere, ikke helt overstået tendens til at bekæmpe stedse mere dramatiske forureningsproblemer i verden, først med uvirksom teknisk kosmetik, og dernæst med forblendende, teknokratisk økodiktatur, fremfor at fremme massive forandringsimpulser, som befolkningen bevidst deltager i. Eventuelle manipulationsmekanismer vil opdages gennem deres karakter. Denne process har en sammenhæng med den kraft, der blev omtalt i *Tornekroningen – se vores kapitel og Joh. 2 - 3.*

Også i kapitlerne om dragen og de to dyr, er sammenfald med hændelser i nutiden ikke hele essensen. Det hele foregår, som nævnt, ikke på den fysiske jord. I den efterfølgende nye vision (J.Å.14) om de 144000, optræder flere væsner (engle) efter hinanden, som "høster" to slags menneskegrupper på jorden. Dem der er allieret med dyret skal kastes i "Hans vredes skål" , dvs. bliver overladt til naturlovenes udskejelser. Der skal dog henvises til, at Åbenbaringen ikke anvender en "evig fordømmelse", men at alt til sidst kan finde frem til Gud, og på et højere niveau, at alt er omgivet af Ham. *Sml. J.Å. 22 og kapitler Den nye jord i dette skrift..*

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

De " sidste syv plager og "Babylons endeligt; ...Kristus genkomst"

Dem, der forblev standhaftige, til trods for dyret og dets billede, optræder i den næste vision, på et niveau, som er omskrevet til " et hav af krystal blandet med ild". Fra "templet i himlen" kommer på ny syv engle med "de sidste syv plager", som de af "vredesskåle" hælder på "jorden", på "havet", i "vandstrømmene", på "solen", på "dyrets stol", på "Euphrat" og på "luften" (Å.b. 15,5 - Å.b. 21).

På den ene side ser vi her et endnu højere bevidsthedsniveau i aktivitet; på den anden side kan det bevirke et endnu mere voldsomt oprør af alle jordens elementer, samt det omgivende kosmos: Svulster, gifte, lidelser, ildvåde, mørke, negative "ånder" samt verdensomfattende katastrofer med kontinentsokkel forskydninger, sænkninger og oversvømmelser, meteoredfald, inklusive en tredelt ødelæggelse af den materialistiske befolkning /Babylon) Å.b.:17, - 18-24. En mulighed, hhv. tidsvindue" for en sådan hændelse får vi i det sjette spejl.

Det er muligt, at man her skal regne med større tidsintervaller. Men Jesus afskedsord (*f.eks. Markus 13*) og mange profetier, som opstod efter Johannes apokalypsen, peger alle sammen på en central omvæltning omkring år 2000, hvor alle sporskifter nyindstilles. (se ovenfor:Håndtering af profetier.) Videnskabelige – og andre ikke helt tydede resultater - peger i samme retning. Den massive nedgang af det jordmagnetiske felt, og i nyere tid stigende aktivitet af jordskælv og vulkanske aktivitet, solens "forøgede lys", bortset fra de cykliske aktiviteter, såvel som forløbet af den maksimale solaktivitet i 2000 ..., viser vågne mennesker, at noget usædvanligt er i vente.

Hvis magnetpolerne pludselig flytter sig, eller magnetfeltet opløses, for derefter at opbygges igen i modsat rækkefølge, som det er sket adskillige gange i jordens historie, ville dette føre

til en geologisk omvæltning. Dette ville ikke kun medføre en ny situation for menneskeheden, men ville indlede en ny jordhistorisk æra. Hvis det magnetiske "Van-Allen-bælte" periodevis ville miste sin magnetiske tiltrækning på partikler og "kosmisk støv", så kunne også de profeterede meteornedfald blive en realitet.

Egne erkendelser m.v., tyder på, at den af mange forfattere frygtede omfattende ødelæggelse ikke behøver at ske, hverken i form af en tredje atomverdenskrig, eller ved et komplet økologisk kollaps, eller ved teorien om et polskifte på rotationsakslen eller dets skift i forhold til den kosmiske baggrund. Disse visioners grundlag er ændret meget.

Medens apokalyptiske processer med en guddommelig målretning på den ene side, og manipulationer med naturkræfter af den egoistiske del af menneskene og deres "eliter" sker på den anden side, **må begrænsede nyjusteringer af jorden, givetvis helt i det astronomiske, være uundgåelig; samtidig med ændringer i menneskeheden og deres bevidsthed.**

Ofte forudsagt blev "antikristelige", diktatoriske bestræbelser fra magthaveres side, som ville beholde deres magt, ligesom forkortelsen, hhv. enden på denne gamle tid igennem denne forvandling med indtil 3 dages mørke. Denne ændring kan ikke bare afvises som pjat.

I denne sammenhæng profeteres i **Marienvisionen af Garabandal en "Stor Advarsel", som skånselsløs viser alverdens mennesker i deres indre, hvad de må overvinde i sig selv.** - sml. Joh. 16:8; Å.b. 14:6-20 -, **hvis de vil gå gennem lyset** (sml. Joh. 16:13). **Dette vil være forbundet med et synligt tegn på himlen. Der vil ske et stort (helbredelses) under indenfor et år og et tegn vil blive efterladt i Garabandal. Kun hvis menneskeheden efter dette ikke omvender sig, skal den store "strafferet" komme som "ild fra himlen"** (sidste syv plager; se også Mt. 24:28). (*Franz Speckbacher, "Garabandal" S. 120..., tysk*). De fleste kommentarer i litteraturen ang. Marienåbenbaringerne ud fra en streng katolsk synsvinkel må ikke sløre, at profetierne er tænkt at skulle tilgå hele menneskeheden.) Herefter kunne det være på sin plads at gentænke alt. En brugbar forberedelse kunne være – udover en renselse af sit eget liv -, kunne være at bede Helligånden om en kraftigere (rensende og oplysende) indvirkning.

I nyere tilkendegivelser tales der om en "nulzone" hvorefter de, som er modne til det, dykker ned i et kosmisk – åndeligt kraftfelt på jorden, ofte, ikke helt eksakt, kaldet "Fotonencirkel", og som derefter kan føre et liv med evner som "lyslegemer" på højere niveauer i det fysiske. (se kapitlerne "Opstandelsen" og "Fredsriget".)

Også hjælpeaktioner, som periodemæssig "virkelighedsflugt" af mennesker, der er forberedt af Kristus eller af engle, eller foreløbige evakueringer og andre former for hjælp, kundgjort af positivt stemte overjordiske væsener. Hvorfra den enkelte forventer at få hjælp, må enhver m/k selv vide. **Da der også i kosmos findes lys og skygge er det en god ting, på grund af den komplicerede hændelse, at bede Kristus om hjælp, og bruge den egen differentieringsevne, - fordi denne er en særlig jordisk vej i retning af fællesskab, i sammenhæng med de nye kræfter fra oven.**

Kernetemaet for denne gennemgang er de sidste chancer for at træffe en beslutning, også for det enkelte menneske i dets sjæl, om hvorvidt det fortsat vil tage del i udviklingen hen mod "fredens rige", som Gud har udset til at skulle virkeliggøres på jorden. **Ved slutningen af denne hændelse sker Kristus genkomst.** (*J.O. 19, vgl. J.O. 12, Matt. 24:30; ApG 1:6-8*): Kristus kommer ikke bare tilbage igen som jordmenneske, men som kerne i mere omfattende begivenheder, hvor Guds "himmel" (og "det hinsides") og jorden vil tilnærme sig hinanden; ligesom også ånd (og sjæl) og legeme. Alligevel er Kristi genkomst meget vel også beskrevet som et reelt væsen, altså ikke alene den gennem ham bevirkede ændring i menneskeheden,

som nogle moderne grupperinger formoder det. Denne begivenhed har direkte eller indirekte en betydning for alle mennesker, ikke kun for kristne. Jesu genkomst som vidnesbyrd over sine ved Guds dom anerkendes også i Koranen. Det kan endvidere fra profetier i andre religioner sluttes, at deres profeter vil komme til at spille en rolle igen og hjælpe deres tilhængere videre.

Også for dette trin af åbenbaringen er det ikke på sin plads med straffanker. Det føles mere som en del af et i sig selv logisk koncept, som er rettet mod et yderligere evolutionstrin i jordelivet. At opleve denne fælles passage til det højere niveau, hvor alle tilsidst vil finde den til deres udviklingstrin passende placering, er udfordringen. . **Den, der optager og omsætter de nødvendige fornyende kræfter i sig med et positivt sind, vil bedre opleve det positive i dem, men også igennem medfølelse fornemme verdens lidelser. Den, som ikke vil lukke disse nye kræfter ind, vil opleve det som en voldsom kollision. Det er den egentlige karakter af "dommens dag", hhv. "Den yderste dag" – ifølge apokalyptens mening. Mennesket har en stor handlefrihed, men, som i alle andre af livets hændelser, må det på et tidspunkt træffe en afgørelse, ellers vil ingen afgørelse også regnes for en afgørelse; de "lunkne" er iflg. åbenbaringens kontekst ikke særlig vellidt. (se i "De 7 Kirker" med tilføjelser). Åndernes adskillelse hører også til kernen af apokalyptens hændelser, på vejen til den definitive enhed.**

De "syv plager" – den syvende ender med at en røst fra himlen kundgør " Det er sket" – tilsvarende korsfæstelsens " Det er fuldbragt", se bl.a. Joh. 19, og vores kapitel hertil.

Allerede i dag kan det ved indføling opleves, hvordan jorden lider og skriger om hjælp, ja, forbereder sig på den "svære fødsel". Korsfæstelsen, hhv. "gravstedet" vedrører her hele jorden, og dens virkninger går endnu længere ud. Også her kan det fornemmes, som nævnt i evangeliernes trin, at passagen fra korsfæstelsen over en tilstand mellem liv og død og til en opstandelse fornemmes som en helhed, så også fra dette synspunkt kan "de sidste plagers" trin forløbe uden " verdens –undergangs" katastrofer.

Eftersom Åbenbaringen ikke henviser til en mekanisk fortløbende film, men tværtimod til en mangesidet udviklingsproces (se det indledende kapitel "Johannes' Åbenbaring"), kan det tænkes, at de faktiske ydre begivenheder er videre fremskredne, end mange måtte tro, der måske stirrer sig blinde på den ene eller anden detalje, som (endnu) ikke er indtrådt. På andre områder hersker allerede plager, som der i denne videre forstand slet ikke var lagt op til i Åbenbaringen.

En Tilføjelse: Også de nye bøger af *Wladimir Megre over den vise sibiriske fru Anastasia (Wega-Verlag, Neufelderstr. 1, D-67468 Frankeneck)* indeholder den indre viden om, at de gamle verdenskatastrofe - programmer er til at ændre, og at optimere alt dette med Guds hjælp, og i samråd med Gud, er målet. Men det betyder ikke, at alt kan fortsætte som hidtil.

Spørgsmål:

Ønsker jeg, at Jesus Kristus som profeteret igen træder tydeligt frem og ændrer menneskelivet og verden?

[En bøn](#)

*Scenarier (kun tysk eller engelsk)

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Det (virkelige) "1000 års fredsrige"

Efter gennemgangen af de "syv plagers" periode følger den kosmiske vision af genkomsten af den fra himlen kommende Kristus – kaldet " trofast og sandfærdig" – med sin "hær" af hvidklædte. Dermed er de menneskelige pseudo – Kristus' ser imidlertid ikke ment. Den "falske profet" (med forkerte, ensidige forestillinger af Jesus...) styrtes. Det nu begyndende "1000 års rige" -*Åbb. 20, 1-6* er netop ikke et imperium. Netop den samfundsmæssige "store maskine", de ydre negative kræfter og deres manifestationer bliver bandlyst.

Her finder vi også den åndelige dom. Her er det på sin plads at korrigere en misvisende oversættelse, som er udbredt:

Åbenb. 20:4: "Og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget på grund af Jesu vidnesbyrd og Guds ord, og alle, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke sat mærket på deres pande og hånd: De kom til live og blev konger med Kristus i tusind år." I virkeligheden hedder det her ordret "levede" og ikke "kom til live" (jvf. f.eks. fodnoterne i Elberfeld-biblen). Dette kan ganske vist – i tilfældet med "sjælene ..." - betyde en genindtræden-i-livet, men for dem, "som ikke havde tilbedt dyret", også et fortsat liv på jorden. Det vil sige, af de sidstnævnte skal ingenlunde alle miste livet først.

Dette stade er beslægtet med Kristi opstandelse, i (*Joh. 20-21; og vores tilsvarende kapitel*). Også i selve teksten benævnes det den "første opstandelse".

De negative kræfter er dog ikke helt forsvundet, også menneskets ufuldkommenheder må fremover bearbejdes, hvilket dog på nuværende er meget lettere.

Efter „1000 år“ optræder de negative kræfter frem i dagslyset som noget kompakt, men opløses så totalt. (*Åbb. 20, 7-10*). Se også *næste kapitel*.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Den "nye himmel, den nye jord, og det ny Jerusalem"

Efter „1000-års riget“ følger den „sidste dommedag“ også over de døde: "Bøger åbnedes" – overjordiske optegnelser om alt som skete i livet, - og „en anden bog.... Livets bog“, som var rettesnoren, bedømmelsen af livet eller udviklingen igennem livet som da ligger grundlaget. Først efter den fortærende ild på den på ny forførte hær, og efter at „djævelen kastes i den brændende pøl“ –iflg. *Off. 19, 19 - Off. 20, 3 nu i Off. 20:11-15* – nærmer den nye himmel og den nye jord sig - *Off. 21-22* . De tidsrum, som her er tænkt på står hen i det uvisse.

Kristus motto er "se, jeg gør alting nyt" – uden undtagelse. - *Åbb. 21, 5* – Også denne "nyskabelse" har lighed med den, der blev udfoldet i betydningen uforgængelige værdier, både i det små og i det store. Derfor bliver nutidens gerning også vigtig for den, som forventer nære apokalyptiske hændelser.

I den nye himmel, - i teksten kaldet den nye jord og det ny Jerusalem -, er der antydning af noget i retning af en kosmisk himmelfart (sml. evangeliernes himmelfart, *Luk. 24, Mark. 16, og vores kapitel til emnet*). Hvis tyngdepunktet hos beskriverne hidtil lå på det jordiske, træder nu betydningen af hændelserne for den synlige og usynlige "himmel" i forgrunden. Her er ikke tænkt på Guds himmel hinsides rum og tid, - den forbliver uforandret -, men skabte verdener. Måske kunne det konstateres, at den lille jordplanet i kosmisk målestok ikke bare er et "udviklingsland", men at den har en stor, meget specifik opgave i sin problemløsning. Problematikken på grund af stor menneskelig handlingsfrihed og store materielle forviklinger, kan iflg. Lorbers og andres udsagn ikke genfindes i andre "beboede" verdener; heller ikke de negative kræfter, som iflg. Johannes visioner "blev kastet på jorden", og nu i "svovlpølen". På samme måde som Jesus havde indvirkning på menneskeheden, således ville en passage af hele menneskeheden, hhv. jorden, til Kristus have en fornyet, mere omfattende virkning.

Den derpå opståede og den dertil knyttede hændelse om "nedstigningen af de ny Jerusalem" på denne jord, kan sammenlignes med pinsehændelsen (apostlernes historier), men også dette i en kosmisk målestok. Dette er ikke det geografiske Jerusalem. Jorden står i en udveksling på forskellige niveauer med det omgivende kosmos.

„Der skal ikke mere være forbandelser – andre oversættelser: ingen mørke osv. – og Guds og lammets skal være i den" (Åbb. 22:3). Som en konsekvens betyder det, **at her er også de dødbringende negative kræfter forløst, verdens splittelse er ophævet. Først her fremtræder verden som et bevidst hele**, en tilstand, en 'Gudsnærhed' som vision kan anes, men er en ubeskrivelig tilstand. En svag aftegnning af denne tilstand kunne det være, hvis man **fra et eller andet punkt i sig selv kunne levendegøre alle andre punkter, en oplevelse, som kan hænde "på vejen"; " Alt i det Hele"**. I Gud er den højere enhed af alt allerede tilstede.

Det guddommelige skabelsesmønster, - A'et – og den nye skabelse med alle til Gud knyttede væsener, - O'et – bliver ens, men alligevel består A'et og O'et. "Enden" er altså mere end en begyndelse, selv om begyndelsen allerede indeholder det hele. En gennem hele "overlappings-lighedens" gående tendens i mindre delområder, f.eks. i menneskene er denne retning i hændelsen allerede synlig.

Her skal lige henvises til, at fænomenet "den ny jord" ud fra R.Steiners syn strækker sig over tre på hinanden følgende kæmpemæssige tidsspænd, "Jordinkarnationerne". Uden at ville tage stilling til dette, skal der anføres mht. karakteren af "den nye jord", at dette som fortalt også fremgår af en anden proces, nemlig - sammenligningsvis – en "legemliggørelsesrytme", som den i Hindu-kosmologien beregnes for planeter og for hele kosmos. Bliver den taget alvorligt, går den udover kendte eller formodede former for tilblivelse og fordærv, ind i stadig højere oktaver, hhv. spiraler.

Selv overfor de i dag muliggjorte opdagelser, blegner nogle teologers mening helt, om kun at opfatte apokalypsen som advarende lignelser uden realitetskarakter.

Jesus lignelser i evangeliernes udsprang afs menneskenes liv , for at anskueliggøre synspunkter. Senere, endnu mens Han levede på jorden forklarede Jesus diciplene, at han fremover ikke mere taler i lignelser, men tiltaler dem direkte. Åbenbaringen udspringer ikke af det menneskelige liv; overalt, selv hvor det kun er antydningvist, drejer det sig om direkte "tilsvarende" hændelser, dvs. på det pågældende bevidsthedsniveau er hændelsen noget virkeligt eksisterende, som i den nutidige åndsforskning , f.eks. af R.Steiner. **Apokalypsen formaner dog også; f.eks. at gå fra en "teo- logi" over til en "teo – praksis"; at fornemme hvad der ligger i luften, og "på ethvert tidspunkt at lade Gud komme til syne". Gud handler også gennem mennesker – hvilket dog intet har at gøre med vilkårlig menneskelig handlen: mennesket skal ikke spille Gud eller apokalypse. Menneskets udvikling kan stadig mere ses i en sammenhæng med Guds overordnede plan - skabelsesprogrammet.**

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Slutkapitel: Det kristelige

Det egentlig kristelige er Jesus Kristus selv, og dermed selv i det indre at søge forbindelse med den nærværende Kristus – " søg, og I skal finde". At tage dialogen med ham alvorligt, samt omsætte de modtagne impulser, kan vise sig som den mest direkte vej for at forstå ham. Vi håber, at disse artikler vil opmuntre til dette.

En anden vej, dog forenelig med den nævnte "direkte" vej er den, at fornemme disse specifikke egenskaber som Jesus Kristus gav os, og hen ad vejen integrere dem i sit eget liv. Til dette håber vi, at de ny udarbejdede passager med fed skrift må hjælpe til med.

Disse forskelligartede holdepunkter, som kunne udvides, har det tilfælles, at Kristus åbenbart står på den anden side af denne verdens modsætningspar (dikotomi). Han blander heller ikke bare de to sider, men de af Ham nærlagte indstillinger er altid en "tredje vej", som fra et andet niveau er i stand til at gribe det frugtbare, ikke afsporede, mens det forhærdede blødgøres. *Se hertil tavlen ved slutningen.*

De enkelte holdepunkter medfører også konsekvenser for de nutidige samfundsmæssige diskussioner, om tiltag af ældre eller nyere slags. Mange af disse grupper udtrykker i det mindste på et punkt og med et mål noget essentielt, som andre grupper ikke tager hensyn til, fordi de er blevet hængende i de forældede venstre-højre modsætninger. Stridigheder mellem gammelt og nyt vil – i en overskuelig tid - ikke forsvinde; Men i stedet for stivnede grænser med pseudomodsætninger ville der træde en dialog; og de respektive diskussionsemner ville komme til de rette steder; f.eks. kan man tjene Gud eller forgude penge. Yderligere ville til hinanden passende mennesker finde sammen, som ikke igen – ville ende med ensidige påstande. De ikke passende ville grupperes på ny.

Også alle andre betragtninger i disse artikler kan få praktisk betydning udover studier, alt efter den individuelle intensitet og udvikling; også selvom mange gennemgående synspunkter er spredt over det hele, og ikke er gentaget i hvert kapitel.

Denne form for undersøgelser går altså længere end mange af de teologiske – og andre retninger gør det; disse "benytter" Jesus altid til deres velmente, men ensidige synspunkter, de fremhæver de steder som passer i deres kram og bortforklarer de andre, eller udlægger dem anderledes end Jesus, eller ignorerer dem. Allerede evangeliernes forfattere i de første århundreder erkendte delvis, at Jesus mange sider bedre kunne skildres, hvis der var forskellige kilder. De var ikke så dumme, at de ikke bemærkede forskellene i anskuelserne. Derimod så nogle teologer det som en stor opdagelse, da de fandt ud af, at de kunne finde forskellige synspunkter fra forskellige kilder i de overleverede evangelier, f.eks. en såkaldt "Kilde Q"; straks koblet til det overilede spørgsmål og dets afgørelse, hvem af kilderne der kunne have ret. Man kan nu se, at alle faktisk kan have ret på deres måde, bortset fra deres ensidigheder. Dette kunne give "Økumenen" nye impulser.

Mennesker, som har en anden religiøs eller verdensanskuelig baggrund, men er interesseret i en kristelig, og ikke forhærdet eller forfladiget tilnærmelse, eller i hvert fald kan se noget meningsfyldt i det, kan sikkert lære noget af det, ligesom forfatteren af dette kapitel lærte de mest forskellige retninger at kende, og at sætte pris på. Mange repræsentanter for andre trosretninger anerkender i dag stadig flere af Jesus Kristus vanskeligt forklarlige sider; det gør f.eks. mange historisk – kritiske kristne teologer. Dette må give dem noget at tænke på.

Udover det kan **Kristus ikke forpagtes af kristendommens religionsfællesskaber**. Hans fremtræden kan give mennesker kraften til fællesskabet i mangfoldigheden: Kærlighed og en dybtalvorlig vilje til at forstå., og en harmoniserende kraft. Denne udjævner imidlertid ikke alle forskelle, men beholder det forenelige kærligt sammen, og gør virkelig uforenelige ting synlige. Denne kraft fra Kristus, som bidrager til konvergens af forskellige meningsretninger, har kristne ofte holdt tilbage fra verden. Også med hensyn til jordens redning er det tid til en nytænkning hos de kristne på deres egentlige opgave – forudsat, at de virkelig føler sig som kristne.

Tavle: En kristen holdning - "I verden", men "ikke bort fra verden"*, en "tredje vej"

Den, der - med Jesus som **målestok** og hjælp - søger at gøre fremskridt, hvad enten det drejer sig om egne ufuldkommenheder eller - i større målestok - m.h.t. egenskaber med mere fremtidsperspektiv (jvf. siderne "...helbredelse", "...etik", og "...bearbejdelse..."), vil i begyndelsen nok have et mere - sandfærdigt forhold til sig selv, og først med afsæt heri drage andre ind i overvejelserne, (i stedet for straks at projicere alt over på andre), jvf. *Matt 5,3 "Salige er de fattige i ånden"*;

- stå ved samvittighedens stemme, og alligevel også "komme ud af sig selv", (i stedet for blot at fortrænge alt), jvf. *Matt 5,5 og 5,9 ...*;
- blive opmærksom på, at han/hun i sjælelig betydning også er til for andre, selv om eget ve og vel kan være forudsætningen for at kunne hjælpe andre (jvf. *Matt 5,7*);
- søge Guds levende ånd, også selv om ydre former måtte give mening, (i stedet for at stivne i rene former), jvf. *Matt 6,5-8... og Joh 4,21-24*;
- være (religiøs) og forholde sig i overensstemmelse hermed, (i stedet for kun at virke sådan), jvf. *Matt 5,8*;
- turde at leve efter de nye erkendelser, også selv om hensyntagen måtte være nødvendig i omgangen med andre (i stedet for altid kun at tage hensyn til, hvad der tæller i denne verden), jvf. *Matt 5,15*;
- trods nye erkendelser at se sig selv i en beskeden, tjenende rolle, (i stedet for at blive indbildsk), jvf. *Matt 5,19 og Luk 9,48...*

Den, som ikke længere står i vejen for sig selv ved at bevæge sig i en sådan mere kærlig og klogere retning, vil opdage, at kristendom ikke bare er en måde at leve på, men er en virkelig spirituel vej. På denne vej kan m/k også opleve Jesus som **kompas**, som gør det muligt at finde en ny ligevægt overfor alle de fristende afveje :

Tavle

Hverken gå op i det ydre Men være aktiv i det ydre	- eller fortabe sig i det indre - og stabil i det indre
Fremfor kun at tænke Betragte indhold, problemer, uklarheder	- eller bare meditativ tomhed - i bevidst meditativ ro
At „ane den ydre Gud" i himlen	- og lade Ham tage form i sit indre
At se spor af den uforanderlige skaber	- i det pulveriserende (frie) liv
Granske lovmæssigheder i den ydre verden	- og at kunne ane skabelsens ordening i baggrunden af denne
Hverken lade drifter udfolde sig frit men integrere drifter	- eller fortrænge dem helt, - og forvandle dem
Udnytte tid, rum, omstændigheder, søge samklang	- til trods for uafhængigheden af dem
Være aktiv i det ydre	- og bede indvendig (<i>Benediktiner-regel: "ora et labora"</i>)
At ville forstå det aktive bidrag fra andre (aktiv tolerance)	- og at udfolde sig fra ens egen trobasis

Rational-analytisk	- og "mytisk"- at tage den syntetiske hjernehalvdel, hhv. broen mellem hjernehaldelene alvorlig
At kende den subjektive iagttagelse	- og dog søge den differencerede sandhed bag ved de subjektive anskuelser
At lære af (konstruktive) traditioner	- og i sig selv opvække den åndelige levemåde (lade sig opvække til)
Gøre indledende øvelser	- og modtage nåden (<i>kristen mystik, .</i>)
Tage en personlig samtale med Gud	- og med hans styrke
Elske sine næste	- som sig selv
Beholde sin sunde fornuft	- og skue længere ud end denne
Hverken flyde ud i altet Men være i det hele	- eller forhærde sit ego - som en bevidst celle
Passe på sin krop og materien som instrument	- og gro sjæleligt og åndeligt
Modtage ansvar og fylde	- efter den "smalle port"
Kæmpe for rigtige beslutninger i den jordiske tilværelse	- og på et højere plan at famle efter (at ane) Guds plan med os
Give erkendelser videre	- og at indstille sig på , hvad der er passende
Forandre omgangskredsen på samme måde	- som ens indre har forbedret sig
Fornemme verdens lidelser	- og glæde sig over Guds føring
Deltage i åndelige fællesskaber	- og som enkeltmenneske at stræbe efter Gud
Have respekt for den etniske mangfoldighed	- og at lade den fællesmenneskelige kerne trives i alle

...sådan viser Kristusvejen sig som en tredje vej, på den anden side af alverdens tilsyneladende modsætninger - en vej, der fører til et fuldstændigt liv og til virkelig åndelig frihed i Gud. Se i den forbindelse også de fremhævede passager i hovedteksten, og f.eks. *Joh. 17*, og "*Apokryphe Evangelien aus Naq Hammadi*": *Thomasevangelium 22*. **Dette er ikke ubeslutsomhed - som ville holde modsætningerne fast som problem, og derfor heller ikke en "meningsløs tærskelanghalm"**. (Det ville stadigvæk mange gange være bedre end ubeslutsomhed enten at holde sig helt væk fra et tema eller at beslutte sig for en af delene - velvidende, at en anden lige så vel kan beslutte sig for det andet.) **I stedet for drejer det sig, når man tænker den tredje vej, om at søge et overordnet standpunkt hinsides de to modsætninger, der muliggør nye, frie konstateringer (postulater, affirmationer, teser, beslutninger) - og på den måde løser det pågældende problem. Den, som behersker livets balancegang, kan nu med større gevinst fordybe sig endnu mere i Jesu videre skridt i evangelierne, inkl. passionshistorien og Apostlenes Gerninger (pinse). Denne menneskets evne til stadig mere at nærme sig det Guds "sande lys", der ligger bag den verdslige verden - *Joh. 1:9* - er både udgangspunktet og målet for denne balancegang. (Se vores hovedtekst, del 1).**

Der findes en forbindelse mellem det, som er antydnet i evangelierne, og det, som i større målestok kommer til udtryk i Johannesåbenbaring, se i vores hovedtekst, del 2).

Dette er 3. del: 15 kapitler til forskellige emner og livsspørgsmål

En bøn for fred, for livet og for jorden

Det er opbygget på den måde, at der i det første afsnit fremkommer den for en inderlig bøn nødvendige indstilling, uden nærmere forklaring Det kan ændres, så det modsvarer ens egne følelser. I stedet for det tredje afsnit kan det også være andre anliggender, der lægges over til Gud. Det er bedst at sige sin bøn langsomt og med indlevelseskraft:

Gud, min oprindelse, min hjælp og mit håb!
Sammen med Jesus Kristus takker jeg dig
for alt det, der kommer fra dig;

tilgiv mig det, der har fjernet mig fra dig:
jeg beder om, at jeg i denne stilhed,
gennem din ånd må blive skabende.

Vejled mig, så jeg ikke skader
andre på deres vej til dig;
led mig, så jeg kan hjælpe andre i din ånd;
skærm mig på min vej*.

Inspirer menneskene, så de overlader afgørelsen om liv og død i dine hænder **;
Hjælp dem, som arbejder for din skabelse***;
Før denne verden til et gennembrud til din lovede nye tid ****

*) Her kan andre inddrages.

**) *her kan enkeltheder medtages, eller påfølgende bearbejdes igennem en meditativ betragtning; 'at gøre en ende på modspillet vold og antivold.', 'at fratage volden et af dens grundlag gennem problemløsninger', 'kun at foretage de forholdsregler, som sikrer fredelige borgere m/k deres menneskerettigheder 'at føre en fredelig dialog mellem de velmenende tilhængere af forskellige religioner', Matthäus 5:9; 26:52. ["Churches' declarations", på engelsk.](#)*

Religionens hellige skrifter understregede oprindeligt menneskets kamp med dets egne skyggesider – såvel biblen, som også koranen,, Zend Avesta'en eller Bhagavadgita'en, ... og ikke eksterne krige. Dette blev senere tit overset eller misforstået. I dag findes der bestræbelser, for at stille de opnåede etiske fællesbeslutninger religionerne imellem overfor værdidestruktionen i denne egoistiske civilisation. De forskellige religioner beholder deres særpræg.

***) Den plagede natur skriger om hjælp. Det burde være på tide at bede Gud, hhv. Jesus Kristus om beskyttelse imod de oprørte naturkræfter. Dette må dog ikke være en erstatning for menneskenes væremåde overfor skabelsen.

****) Lukas 11:2; 21:31. Åbenbaringen 11:16; ... se også Fadervor, Matthäus 6, 7-15.

Se også Markus 12:30 " ... du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke", jvf. 5. Mosebog 6,4.5. Med til bønnen hører en dybfølt tro

på virkeliggørelsen efter Guds vilje og følelsen af taknemlighed. *Joh. 16:23* "Hvis I beder Faderen om noget, skal han give jer det i mit navn" indeholdt oprindeligt også "... lad svaret omgive jer" (jvf. Neil Douglas-Klotz: *Prayers of the Cosmos. Meditations on the Aramaic Words of Jesus.*). Bøn, samt et liv og handlemåde i samme ånd, hører sammen. Begge dele understøtter hinanden gensidigt. (De her givne delvist nye impulser udgør ikke nogen modsætning til den florerende bønsspraksis i kirkerne osv.) Gud kan uddele den kærlighed, der gives ham, i enhver kirke.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

De etiske værdiers grundlag

Jesus Kristus lagde vægt på, at det enkelte menneske i sit liv havde en målestok for en etisk, moralsk væremåde, fremfor at det kun var trykket af lovmæssige normer eller skikke som var bestemmende. Denne indre norm opstår ikke gennem en ydre „indtæring“, men gennem et liv, hvor „kærligheden til Gud og til sin næste, som sig selv“ kan udfolde sig. "Elsk hinanden" (*Joh.13,34*) er kraften, som muliggør en handlemåde i overensstemmelse med den virkelige samvittighed. Kærligheden til Gud lader os fornemme Hans virkelige mål. Hvor enkelte, par, grupper osv. Omfattes af denne universielle kærlighed, bliver forskellen synlig. Jo mere dette udfylder alle, des mindre vigtige bliver ydre, detaljerede direktiver.

Derved er indholdet i de ældre ti bud ikke forældet, men bekræftet. Ikke i det grundlæggende, men i detaljer er de underkastet de kulturelle forvandlinger. Dette attesteres af Moses beretning, som først fik formidlet en form for højere etik, men som af hensyn til den umodne befolkning videregav en mere simpel version. Disse etiske grundsætninger er de samme i kristendommen, jødedommen, i islam næsten de samme samt i praktisk talt alle andre religioner er der noget beslægtet, som det viste sig i „Verdensreligionernes parlaments deklARATION verdensetos“(se vores link-side). Selv en etik, der forstår sig som "ikke-religiøs" eller humanistisk, har relationer til værdier fra religiøse kulturer. I etikens kerne drejer det sig om, at behandle andre så humant, som man selv gerne vil behandles; altså ikke skade andre, nærmere hjælpe dem. Dette er væsentligt for ens skæbne, for "hvad I sår, skal I høste" (*Gal 6,7; 2 Kor 9,6*). Det er som et mindstekrav nødvendigt for at overleve i et samfund, der til stadighed er under udvikling. Det er i sidste ende også hovedkriteriet for at deltage i denne nye tid, hvor det i **Fadervor bøn** hedder „komme dit rige" (*Matthäus 6*), og hvor der i bjergprædiken står, „ de sagtmodige skal arve jorden". I videre forstand fremkommer heraf synspunkter, som er livsvigtige for den menneskelige eksistens på forskellige niveauer. Det er forkert, når bjergprædikens etik i dag af nogle kristne kredse betegnes som uanvendelig „sindsetik". Umiddelbar giver den godtnok ikke nogen handlingsvejledning til f.eks. alle politiske afgørelser; og dog kunne den i den sidste ende være en god rettesnor her. Der hvor menneskelig overvejelse „ansvarsetik" fører til samfundsmæssige divergerende afgørelser, end den enkeltes „sindsetik" i sit privatliv forventer, må man ikke uden videre forvente, at Jesus ville træffe afgørelser på samme måde.

Individet er ansvarligt for sin del af hændelsen, og må ikke modregne denne del med andres fejltagelser. Det er ikke altid, at skylden kan placeres så konkret, som det ofte er tilfældet i retssager. Også gruppepres, eller den positive eller negative skoling, den repræsenterer, kan ofte være en del medansvarlig. De havde derfor brug for et etik-kodeks (som nogle brancher allerede har). Udover den individuelle etik, ville ifølge dette desuden være brug for en „strukturel samfundsetik". Love, med deres indbefattede vilkårligheder kan ikke alene erstatte dette.

Tavle

<u>Mosaiske påbud (2. Mose =Exodus 20)</u>	<u>Etik i koranen</u>	<u>"Verdensetos"</u>
1. Jeg er Herren, din Gud....Du må ikke have andre Guder end mig. (Du må ikke danne dig et andet Gudebillede....) 2. Du må ikke misbruge Herren, din Guds navn (for Herren vil ikke lade den ustraffet, der misbruger Hans navn.)	Sæt ikke nogen anden gud sammen med Gud ... (sura 17,22*)	(Enigheden om et "Verdensetos" omfattede ikke de forskellige religioners Gudsbegreber. Alle var kun enige om, at de anerkendte en „sidste virkelighed" – d.v.s. noget hinsides den materielle virkelighed.
3. Du skal helligholde søndagen/sabbatten....	...Når der kaldes til bønnen om fredagen, så bestræb jer på at ihukomme Gud, og lad forretningerne ligge ... (sura 62,9*)	
4. Du skal ære din fader og moder, (for at leve længe i det land, som Herren din Gud gav dig.)	I...skal være gode mod jeres forældre..., må du ikke vrisse ad dem ...; og giv slægtningene, hvad der tilkommer dem ... (sura 17,23-26*).	
5. Du må ikke dræbe/ slå ihjel	I må ikke tage et menneskes liv...For det har Gud erklæret forbudt... (sura 17,33 og 5,32*).	Forpligtelse overfor en ikke-voldelig kultur, med respekt for alt levende...
6. Du må ikke begå ægteskabsbrud **	I må ikke nærme jer utugt! (sura 17,32)	Forpligtelse overfor en kultur med ligeberettigelse mellem m/k, samt parforholdet mellem mand og kone, (mod destruktiv brug af seksualitet...)
7. Du må ikke stjæle. 9. Du må ikke begære din næstes hus. 10.Du må ikke begære din næstes hustru, tyende, kvæg, æsel eller hvad din næste ejer.	En tyv, mand eller kvinde, skal I hugge hænderne af Hvis nogen omvender sig efter at have handlet uret og forbedrer sig, vil Gud tilgive ham ... (sura 5,38-41*)	Forpligtelse overfor en solidarisk kultur og en retfærdig samfundsordning ...
8. Du må ikke afgive falsk vidnesbyrd om din næste,/ du må ikke lyve	I skal varetage retfærdigheden som vidner foran Gud, selv om I går mod jer selv, mod forældre eller mod jeres slægtninge... sura 4,135* (vedr.. falskhed, se sura 2,188*)	Forpligtelse overfor en kultur med et liv med tolerance og sandhed....

*) Til dette blev der fra de forskellige religioner knyttet mange forskellige detaljer. Dette kunne vække mistanken, at de samme enkeltheder ikke længere er rigtigt for alle. Ligeledes blev der i fortiden ikke skelnet så meget mellem religiøse principper og detaljerede verdslige love, - set med nutidens øjne. Men det betyder ikke at det ville være ønskeligt, om troen og lovene stadig viste større modsætninger.

Allerede efter syndfloden – altså før de ovennævnte 10 bud – eksisterede der ifølge den bibelske overlevering nogle grundlæggende etiske krav til den samlede nye menneskehed med hensyn til dennes opretholdelse, altså ud over de senere israelitter:
- At agte livet, ikke at slå ihjel ("for Gud har skabt mennesket i hans billede": Gen. 9:6) og

ikke at spise kødet fra endnu levende dyr. Inden for den rabbiniske jødedom blev der senere afledt 7 "**noahske bud**" for ikke-jøder, hvoraf der fandtes forskellige varianter:

- forbudet mod at slå ihjel;
- forbudet mod at udøve grusomhed mod dyr;
- forbudet mod at stjæle;
- forbudet mod at begå ægteskabsbrud / bedrive hor;
- forbudet mod afgudsdyrkelse (dvs. ikke-jøder skulle ifølge dette ganske vist ikke dyrke Gud ligesom jøderne, men de skulle heller ikke tilbede konkurrerende guder);
- forbudet mod gudsbespottelse;
- påbudet om en retsorden med domstole.

Det kan være til hjælp, at notere de egne konstaterede negative og positive egenskaber som i en tabel, og at følge udviklingen nøje. Der findes flere muligheder at arbejde med dette:

1. Det direkte arbejde med egne problematiske egenskaber ud fra de daglige begivenheder. Gode forsæt o.s.v. Dette er også vigtigt for Jesus: "Først se bjælken i sit eget øje" Også i ~~koranen~~ Islam gælder arbejdet med sig selv som den „store Jihad", den „store hellige krig", dvs. som noget skelsættende, mere vigtigt end uvedkommende skænderier.
2. Den direkte udsoning, og 3. At tilgive hinanden, såfremt muligt. Ellers overlade problemerne til Gud i bøn, og tilgive dybfølt. Også dette lagde Jesus stor vægt på, også han taler om at gøre op „på krone og øre"(Lk 12,59, *men se 5..*)
4. Hvor andet ikke er muligt, findes det alternativ at gøre gode gerninger for andre end dem der led skade. Meget vil Gud tilgive, hvis der udføres et arbejde for almenhedens vel. (Her findes også en flydende overgang mellem at arbejde med de skete ting, og i frit velgørhedsarbejde, og så er det relativt, „hvem der sår og hvem der høster", sml. f.eks. Joh. 4,37.) Tilsvarende gælder Mt 7,20-21: "...på deres frugter skal I kende dem. Ikke enhver der kalder mig Herre skal komme ind i Guds rige. Det skal den, der gør min himmelske Faders vilje."
5. "Bed til Gud i mit navn", her om tilgivelse og nåde i livets videre udvikling. Dette er den sande hjælp, som ikke kan opnås ved humanistisk etik. Skæbnen behøver så ikke at afvikles mekanisk, men mennesket oplever det som det er ledet af Gud, alt bliver bearbejdet og videreudvikles, sådan som det ud fra en højere visdom er bedst for den enkelte og hans omgangskreds.

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Tilføjelse: en kort berigtigelse til det moderne „alt om Jesus – afslørings historier"

I Websidens tekst blev nogle af de mest graverende ensidigheder fra nogle teologiske sider korrigeret indirekte – ved hjælp af nye opdagelser og metoder. Her skal der yderligere gøres opmærksom på nogle forvirrende buketter af moderne "Sensationsforfattere". Vi vil ikke yderligere fremme disse bestsellers publicity, men det følgende er tiltænkt dem, som kender denne litteratur, og føler sig irriteret over den.

Med henvisning til skriftrullerne fra Qumran, blev det af disse forfattere påstået, at de fleste af det Nye Testaments skildringer om Jesus er et falsum. Jesus og diciplerne m.fl. skulle i virkelighed have været simple militante oprørere imod det romerske regime. *

For at opnå større troværdighed bliver denne tydning indhyllet i en slags sammensværgelsesteori: De i 1947-1956 opdagede skriftruller af Qumrans menighed skulle for 75 % vedkommende været hemmeligholdt, hvorunder især lærde fra den katolske kirke skulle have haft kontrollen med dem. Allerede dette er simpelthen forkert - , hvilket her skal fastslås, selv om denne Webisode ikke skal retfærdiggøre nogen kirke, og slet ikke kan

acceptere en hemmeligholdelse af kristlige skriftstykker. Ydermere bestod det lærde team af katolske, protestantiske, anglikanske, jødiske og selv ateistiske lærde. På grund af mangfoldigheden af meninger angående de mange små beskadigede papirlapper varede det godt nok længe, inden alt var offentliggjort. Da imidlertid den engelske udgave af de pågældende "lukkede sager" forelå, var 80% af Qumran-teksterne offentliggjort. 1992, et år før udgivelsen af en af de sensationsprægede paperbacks, som fremdeles på bagsiden påstod, at der forelå 75 % uoffentliggjort tekst, var imidlertid den resterende tekst også offentliggjort, såvidt det kan spores.

For at tyde indholdet var det påkrævet for autorerne at opstille en hel række vovede teorier, for ved at sammenholde dem at nå frem til ovennævnte resultat. Disse skrifter er ikke fra før Kristus, men fra en samtid med Jesus.***) Skrifterne er imidlertid øjensynlig fra forskellige tidsafsnit, og i udsagn ikke i overensstemmelse. Qumran-menigheden eksisterede over en længere tid. Den kan hverken sikkert sidestilles med Essenerne, eller med de militante Zeloter, som senere havde fæstningen Massada i nogen afstand derfra. Qumran kunne sammenlignes med en nutidig øko-landsby. De har haft kontakter til alle sider, fra Essenerne havde de vistnok taget nogle skikke i en noget anden form, fra Jerusalem's tempels skriftlærde fik de betroet optegnelser om tempelskatten- som viser, at de som ikkedeltagere under skærmydslerne med romerne blev vurderet som et sikkert opbevaringssted, og også til enkelte Zeloter kan der har været kontakter.

Autorerne påstår ligeledes, at Essenerne ikke var munke, som levede som asketer, men at de var militante modstandskæmpere. Alt det der er overleveret om Essenerne tyder imidlertid på en pacifistisk, vegetarisk, strengtroende jødisk – esoterisk retning, som på grund af deres ligefrem zaratustrisk virkende renhedsforskrifter søgte en afsondring fra resten af verden, nærmest mere end nutidige munke. I den omtalte bedømmelse af Essenerne som militante, blev Essenerne og Zeloter blandet sammen, uden at der kan findes tilstrækkeligt belæg for det.

Johannes Døberen, Jesus, og Jakobus, (halv-)broder til Jesus, skulle have haft de samme militante motiver "som Essenerne". Også denne bedømmelse, - ovenikøbet præsenteret i sammenhæng med det foregående som et faktum – er ikke beviseligt v.hj. af Qumranskrifterne. Jesus, Jakobus og Johannes kan ikke på nogen måde identificeres som sådan disse steder. Så måtte man identificere "læreren af Retfærdigheden", åbenbar en ledende person i menigheden, med Jakob, hvilket er en ubeviselig teori. Ligeledes at denne "lærer af retfærdigheden" skulle have været en radikal Zelot er ikke bevist og meget usandsynligt. Det kan være, at menigheden anerkendte ham som en højere – gejstlig- autoritet overfor tempelpræsterne, som befandt sig i en opløsningsfase. Også det, som er overleveret om personen Jakob selv, passer ikke til dette militante billede. Jakobus – ikke disciplen Jakobus, men den nævnte broder til Jesus, som efter korsfæstelsen var leder af den kristne urmenighed i Jerusalem, var efter al sandsynlighed en udpræget tolerant og udglattende karakter. Han måtte så at sige sætte sig mellem Petrus og Paulus, og mægle mellem de stridende disciple for at holde menigheden sammen.

For endvidere at kunne påstå, at Paulus skulle have været en romersk agent som havde forfalsket det hele, måtte en yderligere kunstig konstruktion stables på benene, nemlig at romerne havde iscenesat hans anholdelse. (I vores tekst "Kristusveje..." vil ,sammen med meget andet, personen Paulus blive yderligere belyst, bl.a. med hensyn til at uanset hvordan man ser på disse problemer, f.eks. til hans holdning til kvinder, - så er hans visionære oplevelser og – erkendelser autentiske, hvis man i det hele taget gør sig ulejlighed indgående at sætte sig ind i disse mystiske oplevelser på en dybgående og praktisk måde, hvilket sensationsautorerne åbenbart ikke har gjort.)

Qumran – rullerne er simpelthen nogle blandt mange andre skrifter fra den daværende tid, som ligesom mosaiksten på mosaiksten giver oplysning om nogle af de daværende skikke.

Nogle andre skrifter fra disse århundreder er længe kendt som apokryferne, andre er først opdaget fornylig (f.eks. fundene fra Naq Hammadi, som fortæller noget om troen blandt de kristne i Egypten.) Det er imidlertid sikkert, at folk i Qumran troede på Gud, og at mange af deres indstillinger og skikke var beslægtet med Jesus lære, den som står i Biblen, og ikke den militante lære af den Jesus, som sensationsautorerne prøver at fremmane. Det er muligt, at Johannes Døberen oprindeligt stammede fra Essenernes, evt. Qumranernes strengtroende grupper, eller i hvert fald var en almen velset gæst. Ligeledes er det tænkeligt, at Jesus mødte disse mennesker. (På vores Website "Kristusveje" begrundes det, hvorfor han mødte mange forskellige kredse, men at han ikke automatisk kom fra den skole, hvis elever han mødte.)

2. Flere forfattere tilsluttede sig de nævnte spekulationer om Jesus, med mange detaljer om den jødiske historie, men uden at de pågældende modsigelser lod sig ophæve. Idet en del af denne litteratur også reducerer Jesu opstandelse til et historisk opstandelsesritual hos de sene ægyptere og evt. essenerne og herpå støttende traditioner, forholdes læserne deri netop det fornyende, som Jesus har hidbragt i denne sammenhæng. Det ville dog på ingen måde være et tab for de der skildrede sammenhænge mellem historiske grupperinger, såsom essenerne og tempelriddere, hvis man så bort fra dette anti-opstandelses-dogma. Den del af Jesu fuldbredelse, som kun lader sig begribe mystisk, overgik allerede i den tidlige kristendom nogle jøde-kristne og gnostiske samfunds forståelse, hvorfor det er nytteløst med afsæt i deres opfattelse at ville påvise, at alt det, de havde forstået, allerede havde været. Andre havde forstået andre dele af sandheden, hvilket såvel de mange tidlige kristne viser, som troede på en mere omfattende betydning af opstandelsen, som også dem, der benyttede stridsskriftet fra Filipsevangeliet desangående. Paulus, som ofte fremstår som den store bussemand, var på ingen måde den eneste kilde til de traditioner, som holdt fast i den såvel spirituelt som materielt forvandlende opstandelse. Mennesker, som møder den gennem kirkehistorien bredt anerkendte kristne tradition med blot en vis agtelse, kommer faktisk sandheden nærmere, end de, der letsindigt bortforklarer alt det, der ikke passer ind i konceptet.

Hvor sådanne aktiviteter udarter til en stadig besudling af Jesus Kristus, kan det også have følger rent åndeligt, som gør det til mere end et blot menneskeligt anliggende.

3. Der er også blevet spekuleret i flere angivelige "grave med Jesu dødelige rester", flere i Israel og andre steder. I et område som det nære Østen, hvor gravrøvere i det skjulte udøver deres gerning - en af de fundne knoglebeholdere i en grav er f.eks. pludselig "forsvundet" - og hvor tusinder af sådanne beholdere er opbevaret på museer, og hvor knogler er blevet fjernet og videregivet til genbegravelse, osv., er det næsten umuligt at indhente nogen pålidelige oplysninger om personerne. Hyppigt indskrevne navne beviser i den forbindelse ingenting. Og pr. sandsynlighedsberegning lader navnemæssige ligheder i forskellige familier sig ikke udelukke.

En historisk helhedsforskning ville ikke gå ud fra den forudsætning, at opstandelsen i overleveret forstand ikke kunne have fundet sted. Ligeledes ville det ligge nutidens vidensniveau nærmere, ikke at forstå profeti, der kan henføres til Jesus, som udelukkende en kilde med udspring i Jesu subjektive forhåbninger for 2000 år siden, men derimod tage i betragtning, at profetien kan henvise til noget helt reelt – hvor en endelig udgrundelse må vente indtil profetiens eventuelle opfyldelse.

Supplerende information (på engelsk): <http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

* 4. Der findes yderligere en række andre spekulationer om Jesus, som alle kom til forskellige slutninger. F.eks. tesen om, at Jesus skulle have været en tilhænger af den kyniske filosofiske skole i Grækenland... Andre ville endda sidestille Jesus med Moses eller en ægyptisk farao, eller med Julius Cæsar, eller med en militant byzantinsk kejser.

** Det er påfaldende, at det i den slags bøger ikke bliver nævnt den kendsgerning, at der i Qumran også blev fundet evangelietekster fra det 1. Århundrede, som sammenlignet med nutidige evangelietekster viser mange påfaldende ligheder.

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Naturvidenskab og Gudstro

For at retfærdiggøre naturvidenskabelige bidrag.

At der findes mennesker, som har behov for støtte i trospørgsmål i form af ydre iagttagelser, tælling, måling, og vejning, erkender Jesus i tilfældet Thomas, som blandt disciplene kan betragtes som en „naturvidenskabsmandstype“, og som derfor netop i dag kan være forbilledet for mange. Da han fik lejlighed til at afprøve, om det virkelig var Jesus Kristus der stod foran ham, sagde Jesus: „ vær ikke vantro, men troende“. Dvs. den nu indhøstede erfaring skal Thomas gennem ærligt og dybtgående eftertanke omsætte således, at roden til hans tvivl forsvinder, at der „ går et lys op for ham“: - at Jesus overhovedet bagefter skal sige det, betyder også, at Thomas ikke var nogen skeptiker, som nu ved den ydre realitet blev kastet til gulvet og under trusler om straf blev „tvunget til at tro“; men at Thomas havde bevaret sin skepsis også ved fremkomsten af nye overbevisninger fra sit indre. Alligevel skulle han komme til at sanse, at der findes andre muligheder for en overbevisning end den ydre betragtning. Jesus vidste, hvad der kunne tilmåles Thomas. Han ville ikke tvinge nogen, hvad der kunne have lignet en domstol, og der kan heller ikke findes en antydning af mening med at provokere én, der ikke var moden, til at træffe en afgørelse om at skubbe vedkommende fra sig.

En videnskab, Empirien = at samlede erfaringer bliver nedtonet hvis noget ikke passer ind i billedet, er ikke betegnelsen som videnskab værdig. Sande genier som Einstein brugte ikke denne form for forvaltning af viden, men satte forskningen ind der, hvor der forelå noget uopklaret. Også denne søgen kan være én af vejene til Gud, så længe motiverne er ærlige og videnskaben ikke infiltreres af økonomiske eller andre problematiske interesser.

Imidlertid er det manuelle, naturvidenskabelige arbejde med at iagttage, opstille hypoteser og endelig teorier og deres beviser, ikke fyldestgørende i forbindelse med åndsvidenskabelige- og trospørgsmål. Der er ikke altid et væsen til stede, som viser os en utvivlsom og muligvis reproducerbar højere virkelighed,(som ved Jesus disciple), eller som for os åbner erkendelsen af samme(som nævnt i Joh.1, 51). På trods af dette er der mange tegn på at der findes lag i det menneskelige væsen og også derudover, som ikke kommer fra det fysiske spekter af kræfter og materie, men kun viser sig i deres virkemåder: Livsskræfter, sjælelige rørelser, tænkning, bevidsthed.....(nogle eksempler kan findes i hovedteksten af Kristusveje net). Ofte afsløres gamle „førvidenskabelige“ overleveringer fra de mest forskellige kulturer sig som en ældre form for erfaring og „videnskabelighed“... Det er også muligt at anvende specielle fremgangsmåder i dag for iagttagelser og tydning af disse områder, som eksemplet med Goethes naturvidenskabelige betragtninger, og de derpå beroende erkendelsesteoretiske arbejder af Rudolf Steiner viser. Også nyere videnskabelige flige af kvanteteorien, samt de videnskabsmænd som er ved at udarbejde en ny biologi, en ny geo- og astrofysik og slutteligt også et nyt videnskabeligt „paradigma“(verdensbillede), peger i denne retning; men ofte uden at finde en passende ny metodik til det nye indhold, som Steiner gjorde.

Derfor er resultatet indtil videre, at de hidtidige videnskabelige resultater a.) kun viser en flig af virkeligheden;

b.) at naturvidenskabens fundament er mere og mere relative: Materie viser sig som fortættet energi eller endda som fortættet ånd; energiformer kan komme op på hastigheder over lysets og til det uendelige (tachyoner); derved "forynges" de, tiden bliver endnu mere relativ som relativitetsteorien; de kan forsvinde ud af vores rum, og dukke op igen fra en slags hinsides/transcendens – således at også rummet er mindre absolut, som det allerede fremgik af rummets „krumning“. Tilbage bliver den ikke fattelige „information“ fra Cyberteknik, som er materie- og energiløs, og derfor slet ikke kan beskrives med til rådighed stående midler. Her kunne der blive tale om „bevidsthed“.

c.) Nu ville et sammenbrud af det gamle verdensbillede strengt taget ikke være noget „Gudsbevis“, men højst en forberedelse. For mange er dette nok, idet de kun var blokeret af det gamle materialistiske verdensbillede, og som nu kan gå mere på direkte trin mod Gud. Men se, det fører længere endnu: hvad er nu denne „information“ eller de andre ufattelige forløb i verdensrummet? Hvad/hvem skaffer hele tiden ny materie og energi, -og opløser den igen? Hvad/hvem er det, som her – og også i livet – regulerer og lader os overskride grænser mellem liv og død, og ligeledes mellem en vågen tilstand og søvn? Hvad/hvem er det, som kommer til udtryk, når der hele tiden gribes ind i universets tid -og rumforhold? Er mennesket, som i sin bevidsthed „udefra“ kan opleve energi, tid og rum virkelig en mini „kopi“ af én, som kan disse ting i stort format (sml. Genesis 1,26) ?

d.) Hertil kommer, at kaos eller tilfældighed som svar, faktisk falder bort. For denne verden, disse levende væsener, og denne verden af smådele, og også livets forløb viser en sådan overmåde høj orden i kaos'et, i målrettethed og mening med det hele, som i et samlet kunstværk; desuden mangler der mellemlid, som ville være påkrævet til en tilfældig evolution, o.s.v.. Allerede igennem disse opdagelser ses det, at det er blevet vanskeligere ikke at tro, som at tro – på en central urintelligens, som sætter starten og målet for et „skabelsesprogram“, og som afstikker vejen med skiftende lovmæssigheder. På den måde er det blevet muligt, via forstanden at komme til et resultat, som bevidstheden hos de gamle mytiske folkeslag i 800 f.Kristus, som med deres „mytiske, højre hjernehalvdel“ så Gud i arbejde. (Andre folks „Guder“ var oprindeligt kun betegnelser for egenskaber hos den ene Gud; først da denne visdom blegnede, blev de anset for selvstændige „Guder“ og ofte forvekslet med eksisterende, veludviklede menneskelige væsener.) *På lignende måder fik ikketroende videnskabsmænd deres tro på „Gud“, som Max Thürkau, Georg Todoroff og mange flere..*

e.) Tro, som en opstået, dyb overbevisning, er andet end en intellektuel tro på noget.

f.) Til dette må også henregnes de mennesker, der som mystikere, men også normalt troende m.v., bevidner skiftende erkendelser med Gud og Kristus; og som gennem denne kontakt opnår realistiske erkendelser med den kreative guddommelige ånd i sig selv. Disse veje kan også senere føre til en forarbejdning og erkendelse af naturen af disse forhold. Og her tager hovedteksten af "*" fat.

Inden for den katolske kirke findes encyklika "Fides et Ratio" (tro og forstand/ fornuft) fra 1998, og pave Benedikt XVI tog temaet op i sin Regensburg-tale i 2006: Tro uden fornuft og fornuft uden tro er hver især intet værd, fordi de adskilt ikke rummer det hele menneske. Michael Springer argumenterer heroverfor i "Spektrum der Wissenschaft" fra januar 2007, at ethvert hul i menneskets viden ikke nødvendigvis pr. automatik viser hen til noget uforklarligt eller Gud – hvilket er os ret uvæsentligt; det drejer sig om helt konkrete konklusioner, jvf. ovenfor. Han indrømmer dog, at troen på, at videnskaben en dag vil kunne finde svarene på alt, på sin side netop også blot er et udtryk for "tro". Sagen er her, at man har måttet gøre sig store anstrengelser for for den enkelte videnskabsmand at holde muligheden åben over for ikke at skulle tro på Gud (hvilket ikke behøver at være ateistisk, det kan lige så vel være agnostisk, dvs. manglende tro uden dog at frasige sig muligheden af Guds eksistens.) Også en anden ny opfattelse, som kun anerkendte gudstroen som et grundlæggende bidrag til den etiske opretholdelse af den materielle kultur, imødekommer i sig selv ikke ovenstående synspunkter.

Bevidsthed, hjerneforskning og den fri vilje.

Lang tid før den moderne videnskab eksisterede, har opvakte mennesker fra alle kulturer og tider*) i deres bestræbelse på at træffe beslutninger samlet en omfattende erfaringsbagage angående oprindelsen til deres forskellige sindsbevægelser. Spirituelle og religiøse udviklingsveje er et vidnesbyrd om menneskets evne til også i denne kamp om etiske afgørelser reelt at videreudvikle sig i stedet for at betragte alt som fastlagt på forhånd. Alligevel har der også på det religiøse område været dem, der var tilbøjelige til fatalisme – altså at tro på en mere eller mindre grad af forudbestemthed (prædestination) af skæbneforløbet.

Også nutidens evne til at tænke er oftest kun delvist bevidst. Hvis man vil være og forblive bevidst om de følelser, der indvirker herpå, må man almindeligvis agte på det indgående over lang tid for at udvikle en øget sensibilitet herfor. Mere ubevidst forløber impulserne for viljen, og det kræver endnu mere anstrengelse at være sig disse bevidst for slet ikke at tale om at forme dem helt frit. Denne viljens ubevidsthed kendte f.eks. allerede Rudolf Steiner til, uafhængigt af den moderne hjerneforskning. Han vidste imidlertid også, hvad der fra naturvidenskabelig side endnu ikke er udforsket, nemlig at denne egenkontrol også af viljen faktisk kan optrænes. Mange kristne oplever meget konkret, at endda mere er muligt, nemlig i stadig højere grad at "overgive" den menneskelige vilje "til Gud". Dette kan tilmed i en vis grad ske på hvert trin af ens egen udvikling, dvs. også så længe mennesket ikke gennemskuer sit indre særligt dybt. Der er således en instans i spil, som understøttende ledsager udviklingsvejen. Denne vej fører før eller senere afgjort til et liv i stadig større bevidsthed. (Denne praksis har intet at gøre med de krav om lydighed, en kirke stiller til sine medlemmer.)

På den baggrund tillader de resultater, som nogle af tidens neurologer er nået frem til, at der drages andre konklusioner, end de der er blevet fremstillet i nogle videnskabelige tidsskrifter. Neurologerne foretog målinger under eksperimentelle håndbevægelser og fandt ud af, at paratheden til bevægelse i nervesystemet allerede fremkom, mens den bevidste intention om at ville bevæge hånden subjektivt opstod. Efterfølgende troede personen, at handlingen var påbegyndt – men denne begyndte virkeligheden først 1/100 millisekunder senere.**)) Dette bekræfter i første omgang, at – som ovenfor nævnt – menneskets bevidste tænkning normalt ikke udgør det eneste grundlag for dets handling, men at kompleksiteten i menneskets væsen indgår i dets beslutninger. Det konstaterede "parathedspotentiale" betyder dog på ingen måde, at mennesket er bestemt til ved enhver ubevidst viljesimpuls at følge denne automatisk. Det ville være en omvendt fejlslutning. Den "frie vilje" er altså på ingen måde modbevist, som nogen mente. Imidlertid ville det med afsæt i de anførte erfaringer (årtusinders "feltforskning") være korrekt at antage, at det rene intellekt langt fra er tilstrækkeligt for at udøve "den frie vilje". Tænkning og gode hensigter kan kun være et første skridt til en ansvarlig egenrolle; dertil må også komme, at man kritisk beskæftiger sig med hidtil ubevidste følelser og vanemæssige, ubevidste viljesimpulser. Det "neurale parathedspotentiale" bliver så hurtigere bevidst som sådant. Det er altså meget vel muligt at tilstræbe et mere ansvarligt liv.

Endvidere skal det tages i betragtning, at der, når f.eks. nerveendernes elektriske potentiale måles, kun ud fra et klassisk naturvidenskabeligt synspunkt ville kunne tales om "årsager". Åndsvidenskabeligt betraget er det meget vel muligt heri at se en "virkning", nemlig klaveret, som det sjæleligt-åndelige væsen og dets vilje spiller på. Det kan der ikke træffes afgørelse om på et rent naturvidenskabeligt, biologisk niveau. Ligeledes kan der ud fra biologien ikke siges noget om, hvorvidt og hvorledes Guds virke er til stede i denne

komplicerede menneskelige organisme***). Biologien kan dog sagtens fra sit eget udgangspunkt tilnærme sig sådanne temaer. Man kunne f.eks. prøve at foretage målinger af, hvad der i mennesket kan forløbe anderledes, når en person med en bøn f.eks. går op imod en uønsket viljesimpuls****). Blot kan man ikke herved alene vurdere, hvad bøn "er" for de troende.

*) Se dog forskellene i de arkaiske, magiske, mytiske og intellektuelle... udviklingstrin af den menneskelige bevidsthed – således som de er skildret i vore generelle synspunkter om naturreligionerne & "religion som en genskabelse af menneskets forbindelse med Gud...". Kilderne til menneskelige følelser blev i bestemte tider sanset kraftigere uden for mennesket og til andre tider kraftigere i menneskets indre. De muligheder for bevidsthedsudvikling, der findes i dag, udfoldes i vor hovedtekst del 1 med udgangspunkt i de skridt, Jesus tog. Mennesket kan i dag bevidst – i modsætning til en tidligere, mere instinktliggende måde – f.eks. lære, hvordan det igen bedre kan erkende sammenhænge med sit nærmiljø, sin omverden samt jorden. Således opstår der også for samfundet generelle etiske og religionsfilosofiske synspunkter, der rækker ud over de sociale og økologiske erkendelser.

**) F.eks. i "Spektrum der Wissenschaft", april 2005.

***) Se også vor side "Naturvidenskab og gudstro".

****) Se også vor fremstilling angående "bearbejdning af det daglige liv".

[Tilbage til fortegnelsen for denne side.](#)

Oplysninger om: Jesus Kristus og Ernæringsspørgsmål

Forhistorien: I første Mosebog (*Genesis*), 29, hedder det: Så sagde Gud: „Jeg overdrager jer alle planter som bærer frø, og alle træer med frøagtige frugter. De skal tjene til jeres føde." Dette måtte betyde, at menneskene har tygge- og fordøjelsesorganer, som i første linie svarer til en frugivor (frugtspiser)- og ikke som tænkt til et altædende væsen, når der tænkes i store linier på rovdyr, altædende dyr og græsædende dyr – Efter syndfloden (iflg. arkæologiske fund i det nære Asien) derimod *Genesis* 9,3 blev der sagt til Noah: "Alt levende skal tjene til jeres føde; ...kun kød, som indeholder blod må I ikke spise." Hertil har dette her kun forbindelse til tiden før de nutidige folkeslag, og vedrørte ikke – såfremt overleveringen er sket korrekt – kun det senere jødiske folk.

Dette blev bekræftet efter udflytningen fra Egypten i 5. mosebog (*Deuteronomium*), 14,3-21 og der fulgte flere detaljer. Tilsyneladende drejede det sig siden syndflodens følger om i princippet at tillade alt, og kun undgå de ernæringsmæssigt mest uegnede emner.** Her kunne der i nogle tilfælde drages moderne, ernæringsvidenskabelige slutninger. Der var dog fremdeles steder, hvor der blev gjort opmærksom på den vegetabiliske ernæring, uden at det dog blev påbudt alle, se *Daniel* 1,8.

Ofte syntes der at være en sammenhæng mellem de dengang mere udbredte – i dag næppe gennemførbare – påbud om dyreofringer og fortæringen af offerkødet. Allerede *profeten Hosea* (6.6) overbragte budskabet: "Jeg vil have kærlighed, ikke slagteoffer, Guderkendelse, ikke brandofre". Idet han tog dette op, sagde Jesus: "Derfor må I lære hvad det vil sige: „Jeg vil barmhjertighed, ikke ofre", (*Matth. 9,13 und 12,7*). Om Lukas 22,11, hvor Jesus spørger, hvor Han kan spise lammekød – som slet ikke dukker op under nadveren -, findes der førkristelige apokryfe skrifter (som omkr. 400 f.Kr. ikke blev indlemmet i den bibelske kanon), som f.eks. "*Ebionäerevangeliet*". Der læser man: "Forlanger jeg måske at spise lammekød sammen med jer til Passahfesten?". Det aramæiske sprog plejer at anvende nogle færre ord til sådanne sætninger, og muliggjorde derfor flere læsemåder når tonefaldet ikke længere var nærværende. Dette medførte forskellige oversættelser, som var fortrinligt egnet til gensidige bebrejdelser. (De jødekristne samfund - som praktisk taget er forsvundet,

da de senere blev islamiseret – var en ægte og vigtig del af den tidlige kristenhed, også selv om de i en række spørgsmål, som i eksemplet ovenfor, adskilte sig fra de øvrige kirker, der var under udvikling.)

Apostlenes gerninger 15,19 beretter om et udsagn af menighedslederen Jakobus i urmenigheden, om at de (af Paulus frelste) „hedninger, som vender sig mod Gud, ikke må pålægges afgifter (uvante). Man skal anvise dem at undgå forureninger med afguder (offerkød), samt utugt og hverken spise noget der blev kvalt, eller spise blod.“ Derimod påpeger den tidlige kirkehistoriker Eusebius i apokryfer og apostelakter (se ovenfor) at Jesus, Johannes, Petrus, Jakobus osv. Ikke spiste kød.

Matth. 15, 11-20 / Mk. 7, 17-21 viser imidlertid, at Jesus lagde mere vægt på det „ som kom ud af munden, end det der kom ind i munden“, skønt dette vedrørte et spørgsmål fra farisæeren om håndvaskning inden man spiser. Det er samme værdinorm, som viser sig i sætningen „om at se bjælken i sit eget øje, fremfor at pege på splinten i sin næstes øje“. D.v.s. det drejer sig om at starte med sig selv, fremfor frygten for ydre indblanding. Der er derimod intet påbud om at skulle spise kød.

Iflg. *Luk. 10,8* anbefalede Jesus disciplene under deres vandringer at spise det, som blev dem tilbudt af deres værter. Dermed er det ikke automatisk sagt, at det kan være fuldstændigt ligegyldigt. I det arabiske område kan det den dag i dag medføre de mest uberegnelige reaktioner, hvis en eller anden afviser en velment spise eller drik, og ikke gør dette på en meget snild måde. Desuden var disciplene blevet forsynet med den egenskab, at selv meget skadelige stoffer ikke kunne skade dem. (*Markus 16, 18.*) Det er derfor uden mening, at trække sådanne bibelord ud af sammenhængen, og bruge det alment uden begrænsning.

I endnu højere grad end de bibelske ernæringsbud er den religiøse faste begrundet i renselsen af kroppen, hvorved åbenheden over for dybere sjælsforankrede, åndelige erfaringer øges. Dette var ganske vist navnlig i den katolske kirke et fænomen – på fredage med relation til langfredag, og i fasteperioden mellem "fastelavn" og påske. Men også uden for den katolske kirke har fasten – efter at det i lang tid ikke rigtig blev taget alvorligt – igen indtaget en større betydning. Ud over det rent ernæringsmæssige praktiseres også på anden vis evnen til frivilligt at lide afsavn. Der tænkes her også på, at mange mennesker i verden sulter. Hvor dybt det kan stikke, viser det manglende næringsindtag, der er iagttaget helt tilbage fra middelalderens mystikere og op til vor tid - "inedia" – streng faste over flere uger. Dette forekommer både på en kristen og en ikke-kristen baggrund – i dag af mange kaldet "lysnæring" – og antyder, at ånden meget bedre er i stand til at beherske materien, end dette hidtil er blevet forstået af videnskaben. Det forudsætter, at den pågældende ved sig "ført" af Gud eller støttes af en sagkyndig person for at imødegå farer. (Dette skal ikke forstås som en anbefaling til at følge denne vej.)

Kroppen er et værktøj, og sådan et kræver en ansvarsfuld håndtering.

I øvrigt er også dyr, biblisk betragtet, levende væsner skabt af Gud, medskabninger; altså ikke en „ting“, man kan behandle efter forgodtbefindende, således som det til dels er tilfældet i dag (dog begrænset ved dyreværnslove).

Afgørelsen om hvilken ernæring der er det rigtige for m/k, må enhver selv træffe i den sidste ende.

Den der søger informationer om nutidige, vegetariske ernæringsformer, finder dette her: <http://www.ivu.org> (Denne Webside "Kristusveje" er ikke ansvarlig for andres Websider, og støtter ikke automatisk deres vekslende indhold.) Sundhedsmæssige, etiske, økologiske og også andre grunde, der følger af en udvikling i bevidstheden, har ført til en øget udbredelse af sunde fødevarer i forlængelse af mere end 100 års bestræbelser, godt understøttet af bl.a. sundhedseksperter (fuldkornsprodukter, så vidt muligt fra økologiske jordbrug, indtag af frisk frugt og grønt, naturrene olier ...)

***) Sådanne forskrifter følges også i dag f.eks. blandt ortodokse jøder i forhold til "koshere" fødevarer: Eksempelvis ingen svinekød, ingen blod, hvoraf følger særlige slagtemetoder for andre dyr. Ligeledes undgår man i islam gennem "halal" - ernæring i særlig grad svinekød.

Jesus Kristus og Helbredelse – også i dag

Jesus med hans disciple og andre ledsagere opfattedes dengang af mange som en bevægelse med det formål at gøre krop og sjæl raske. Da dette i dag ikke længere er en selvfølge, må der arbejdes på det.

Viljen til at blive rask

Jesus stillede et uforberedt menneske et vigtigt spørgsmål: "Vil du blive rask?" (*Joh. 5,6*). Jesus taler til sjælen. Den syge fortæller om de ydre hindringer for en helbredelse. Men spørgsmålet bevirker, at han må blive sig bevidst, om han **virkelig vil** blive rask. Dette er den første forudsætning for en korrekt forstået helbredelse. Sålænge underbevidstheden af en eller anden årsag blokerer vejen til helbredelse og hjælp, vil et tilbud om hjælp være problemfyldt at modtage. I så fald kunne en ydet medicinsk førstehjælp tages i brug, eller man kunne behandle et symptom. Men helbredelse (healing) er noget videregående, som kun fungerer hvis den syge selv medvirker, altså samtidig anvender sine „selvhelingskræfter“.

I dette område virker ikke bare dem, der tilhører en healingsgruppe eller „kloge m/k'er“, men også seriøse healere, samt mennesker som fremmer helbredelser gennem tro, eller forbøn.

Troens kraft

Matth. 9,22 : Jesus klæder berøres af en helbredssøgende, - og hun bliver rask. Da sagde Jesus: **"Din tro har hjulpet dig"**. Den der har troserfaring, forstår noget helt konkret ved forbindelsen til Gud, hvilket muliggør helbredelsesprocessen. Dog viser den såkaldte placebo-effekt (hvor der f.eks. gives sukker i stedet for medikamentet) noget om menneskets kraft i overbevisningen. Dog sker der her ikke en sådan dybgående ændring af sygdomsprocesser, som det kan ske ved troshelbredelser. Jesus er indbegrebet af et i videste forstand sundt menneske, både hvad angår krop, sjæl og ånd.

Uddrag fra kapitlet „ Spørgsmålet om miraklerne“, hovedteksten):* Jesus Kristus henviser ikke bare – som mangen en nutidig helbreder – til den „kosmiske energi“, som de føler sig gennemstrømmet af, men han henviser til troen, troen på en helbredelsesmulighed gennem Ham, men i sidste ende gennem Gud ved den synlige person Jesus.

Også i dag sker der helbredelser, som i lighed med discipulenes helbredelser skete gennem bøn, med henblik på det med Kristus forbundne inderste af mennesket, som vil helbredelsen og fuldkommenheden af mennesket, som endda iflg. Jesus kan gøre „større ting“ end Han selv. (*Joh. 14,12-13*).

Selve den åndelige helbredelse, og det dertil knyttede sjælelige – åndelige fremskridt forbliver dog en nåde, som ikke kan fremtvinges, uanset menneskets forsøg på det. Helbredelser var ofte „tegn“, handlinger i det små, som stod for mere fundamentale ting. Ved den blindfødtes helbredelse på en sabbat sagde Jesus, at det ikke drejede sig om at se synder på grund af sygdommen, „men at det handler om, at Guds gerning skal åbenbares hos ham.“ Sml. *Joh. 5, 6-9; Joh. 6; Joh. 9, 3 u.a.*

I dag er det på grund af mange opdagelser og grænsevidenskabelige erkendelser slet ikke utænkeligt, at Jesus virkelig kunne øve indflydelse på naturkræfterne. At konstatere dette, kan for nutidsmenneskets stude, og for en helheds, hhv. kristelig helbredelse, være af stor betydning.

Håndspålæggelsen

Tit, men ikke altid brugte Jesus og discipulene håndspålæggelsen i forb. med helbredelse. Denne praksis kan en sjældnen gang stadig ses i dag. Personen, som lægger hånden på hovedet eller skuldrene af den syge, beder samtidig en bøn, måske ledsaget af menigheden.

Det understøtter indfølingen og bevidstheden om at være et redskab for Guds hjælp. Det kan opfattes symbolsk. Men på grund af erkendelserne fra moderne åndshelbredelsesforetagender – under deltagelse af mange kristne - ved vi, at det er en realitet. I den tidlige kristendom talte man om „Pneuma“, livsåndedræt eller Helligånd*), som blev formidlet. Denne praksis anvendtes også ved forbøn for helbredelse samt ved velsignelser, dels forbundet med andre gøremål. Se f.eks.. *Matth. 19,13; Mk.8,23; Mk. 10,16 (Velsignelse af børn); Luk.4,40-41 (Helbredelse og åndsuddrivelse); Luk.24,50 (Velsignelse af disciplene); Apostlenes gerninger 6,6 og 19,12 samt 28,8.* En helbredelses forbøn er imidlertid ikke anvist på en håndspålæggelse. Det kan også gennemføres på lang afstand, men er nok mere vanskeligt.

Sjælelige lidelser

Helbredelsen af psyken, livskraften eller legemet, hænger tæt sammen. En god „sjælesorg“ eller en sund livssførelse kan have indflydelse på psykosomatiske lidelser, - hvis vejledningen følges, fremfor at fortsætte med de samme fejl.

Uddrag af kapitlet om "Den hellige iver og emotioner" fra hovedteksten.)* Jesus levede i en konstant „positiv skælven overfor Gud“ og medfølelse for menneskene... Hos normale mennesker er næsten alle motioner blandet med pirringsmekanismer i underbevidstheden – som er forskellige biografisk set og af forskellig styrke, men ligner hinanden i grundstrukturen. Men, at skelne sådanne mekanismer ud fra egne reaktioner, **at analysere dem** fremfor at fortrænge dem, og på den måde at kunne bekæmpe dem, hhv. **overgive dem til Gud**, det er en lang læreprocess.

Det nytter som regel kun lidt, på sædvanlig måde at ville bearbejde et helt problemkompleks. Det ville være mere effektivt, at finde nogle bestemte kategorier af disse problemer, og derefter skelne, om det drejer sig om „bjælken i ens eget øje“ eller om „splinten i den andens øje“ (*Matth.7, 1-5*) og hvem der er ansvarlig. Mange kristne læreanstalter ville hælde mest til at benytte den første metode, fordi det er vanskeligere, og det først skal læres med at se på egne problematiske hændelser, og fordi disse ofte løser sig selv. I den psykologiske praksis vil det ofte være den anden metode som ville blive foretrukket. Ved slutningen vil man opdage, at begge metoder alligevel har været med i processen.

En anvendelig metode til ovennævnte kan være følgende:

- at se på, og intens studere den negative følelse man finder (angst, had, vrede, ligegyldighed, overlegenhed, overdreven tvivl,...)

- fremfor at gruble over denne følelse, skal man vente en rum tid, for at blive klar over hvad det handler om. Derefter

- overgive det fundne, ligefrem fysisk mærkbare problem i bøn til Gud.**)

- vente, indtil en mærkbar lettelse indfinder sig. Dette kan efter nogen meditativ ***) træning føles som en ovenud fraflydende flod, og indimellem som en fra oven tilflydende strøm af nye kræfter. En anden mulighed er det at „udånde“ de negative følelser med den holdning, at det overgives til Gud, og ved indåndingen være åben for at modtage det positive fra Guds nåde (*en lignende metode som de kristne munkes ustandselige bøn på bjerget Athos, som er nævnt i vores kapitel „Stilheden i ørkenen“, i vores hovedtekst.*)

Mentale Problemer

Uddrag af kapitlet (Forklaringen) fra hovedteksten.* Der findes „positiv tænkning“ og positive „affirmationer“ (bekræftelser). Disse kunne, hvis ikke de praktiseres egoistisk eller med storhedsvanvid, sætte tankeprocessen i en tilstand, som kunne være beslægtet med det, som kommer fra Gud; det kunne åbne døren. I litteraturen overses disse forholdsregler imidlertid ofte, og derfor kan det ende i selvbedrag.

"Skæbneproblemer"

Fra den moderne helbredelse af sindssygdomme findes der tilfælde, hvor en helbredelse (endnu) ikke er mulig, hhv. ikke er „lovlig“. Det ligner noget fra et niveau af „programmerne“. Det kan være et tilfælde, hvor den syge fremdeles „vil“ eller skal lære noget af sygdommen. Men også her er en løsning sammen med Gud tænkelig. Se her også afsnittet foroven om „Viljen til at blive rask“.

Retslige spørgsmål

En ren kristen helbredelse gennem bøn, inklusive håndspålæggelse er sikret gennem den grundlovsfæstede frihed til religionsudøvelse (f.eks. i Tyskland). Den der imidlertid udøver dette udenfor hjemmets eller kirkens private kredse og tilbyder det som en tjenesteydelse, burde først undersøge det lovmæssige i dette. Hvis der under sådanne seancer sker ting, som af andre kan udlægges som at stille diagnoser eller som direkte terapi – selv om det sker gratis eller ved frivillige bidrag – skulle i Tyskland kunne forevise en naturlægeeksamen, eller være ordineret som læge (Åndelige helbredere f.eks., hvis praksis ofte afviger fra den oprindelige klassiske urkristne healing, samtidig med at der dog er lighedspunkter, kan ofte føle sig frem til sygdommene o.s.v.) Selv om det kunne være ønskværdigt, at lovgiverne på ubureaukratisk måde kunne håndtere disse aktiviteter, anbefaler „Hovedforbundet for åndelig Helbredelse“ ****) at der under de nuværende forhold aflægges en naturlæge prøve. Teoretisk er en simpel udgave af denne tilladt, såfremt der kun ydes psykologisk rådgivning eller åndelig healing. Om denne simple form kan begrænses i praksis, er et andet spørgsmål.

I England f.eks., er „åndeligere healere“ akcepteret i al almindelighed, og er tilladt af sygeforsikringerne.

Uafhængigt af juridiske spørgsmål bør den, der søger helbredelse, gøre sig sine egne bestræbelser, såsom en sund kost/diæt eller sygegymnastik, og - så vidt muligt – tilstrækkeligt med søvn; og bøn. *****

*) Hovedteksten behandler dette og andre synspunkter ud fra en større synsvinkel, - nemlig om mulighederne for den menneskelige udvikling set som et hele; altså udover „helbredelse“ i en mere snæver betydning .

**) For at finde den bedste indre holdning ved bønnen, se også vores side "*En bøn for friheden...*"

***) Se siden "*Kristen meditation*"

****) World Federation of Healing – mange grupper på verdensplan. <http://www.wfh.org.uk>
Blandt de forskellige foreninger er vi ikke bekendt med én, som kun består af kristne helbredere. Dette er forståeligt, så længe denne kristne overlevering var begravet. I dag bliver det langsomt til noget værdifuldt enestående. Dog findes der simple, effektive former for forbøn for helbredelse iblandt de evangeliske frikirker, som Baptister og i Pinsekirken; men også på nogle katolske valfartssteder, f.eks. Lourdes sker der ekceptionelle helbredelser gennem bøn og tro.
(Vores Website er ikke ansvarlig for andres Websites, og understøtter ikke automatisk deres skiftende indhold.

*****) (...) Den viden, vi har i dag, om reguleringssystemer i mennesket, der er blevet dokumenteret gentagne gange - og som rækker ud over ensidige molekylærbiologiske betragtninger - er grundlæggende for forståelsen af bestræbelserne inden for naturlægekunst og åndelig helbredelse. En større inddragelse af disse bestræbelser overalt ville kunne lette samarbejdet mellem forskellige medicinske retninger.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Vedrørende den kristne velsignelse.

Som troende kristen kan du velsigne alt og alle, såfremt du føler, at det er i overensstemmelse med troen og at du er i samklang med Gud. Der findes ikke kun den anvendte velsignelse fra præst eller pater, fra *4.Mose (Numeri) 6:23 - 7:1*.

Du kan også uddele velsignelse som menigmand. Du behøver ikke nogen formel eller at tale højt. Kun den rette indre holdning er påkrævet. Meningen er denne: "Herrens velsignelse være med Jer, som han ønsker det. Gud vil ikke misfortolke din velsignelse. Denne skik er sjældent brugt, men kunne være til stor hjælp.

Der findes mange bibelsteder om emnet velsignelse. Her nogle typiske aspekter til velsignelsen: *Sakarja 8:13; Apostelhistorie. 3:26; Efeser 1:3; 1 Petrus 3:9-12; Hebræer 6:7*. Nogle flere bibelsteder: *Matthæus 5,44 hhv.. Lukas 6:28; Rømer 12:14; 1. Mose (Genesis) 9:1; 5. Mose (Deuteronomium) 11:26; Psalmen 115:13; Ordsprog 11:25*.

*) Det er indlysende, at hvor man forsøger at velsigne våben, vil englenerne få problemer med disse "velsignelser".

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Beklagelser som en mulig part af den kristne praksis.

Mange kristne kredse, ikke mindst de strengt troende, giver det ensidige indtryk, at kristne gør bedst i at finde sig i deres skæbne og afholde sig fra kritik af den øvrige verden: De kan bede om forbedringer eller prøve at gøre andet. Men at de overfor Gud kan komme med bitre beklagelser - se *Klagesange* i det gamle testamente – forekommer kun sjældent undtagen i litterær form ("Don Camillo og Peppone"), det doceres kun sjældent officielt i kirken. Det kan nok nærmere forkomme i den private bøn.. Hvis man vil sammenligne den jødiske skik med hændelser ved klagemuren i Jerusalem med ovennævnte, - uden at ville anbefale kristne at gøre sådan noget – så må det understreges, at det her kan handle om en trosbestanddel af stor vigtighed.

Især når de specifikt kristne værdier og tilsagn, sml. teksten i bjergprædiken *Mt. 5:5 "De enfoldige skal arve jorderiget"* stilles overfor den i verden fremdeles herskende udviklingstendens, kunne tanken opstå, at kristne ikke kan omgå den slags tilsagn. Tilsagn er ikke ubetinget ensbetydende med tilgivelse, som også findes – eller ej. Det er derimod løfter. Hvornår de indfries, kan afhænge af menneskenes modenhed, hhv. af at de kan modtages gennem bøn.
("Himmeriget ødelægges". *Mt. 11:12*.)

Det lå ikke længere åbent, hvem og hvad der klagedes over. Over andre mennesker? Eller de – af nogle teologer bortforklarede . djævelske magter, som kan have deltaget i forførelsen af menneskeheden? Alle må bære deres del af ansvaret. Der anes dog tit det omsvøb „dette var lovligt" (ofte fulgt af det menneskelige „fordi"...") Men er denne „regi" som kan give lov til noget eller ej og på den måde udmønter Herrens spilleregler det Allerhøjeste? Det ville være for billigt, at gøre Gud ansvarlig for verdens onder eller for hver „tilladelse" der udstedes. I de første århundreder skrev de – i nogle kirker fremdeles – højt ansete kirkefædre om de overleverede englehierakier, som står melle Gud og menneskene. Gnostikerne omtalte også nogle såkaldte "Archonter" ofte med problematiske egenskaber. Også andre kulturer har opsnappet sådanne overleveringer : F.eks. den tibetanske dødsrulle er fyldt med anvisninger, hvordan slige afdøde væsener skal behandles, Netop ting, som går udover menneskenes småborgerlige kritik kunne en skønne dag vise, at vi her har at gøre med en

ikke helt fejlfri „regi" lige under den „Allerhøjeste" men også under Kristus: men sammenlignet med mennesker, eller endda direkte negative kræfter rangerer højt. Denne synsvinkel er også et bidrag til det klassiske filosofiske spørgsmål om "teodicé", om forholdet mellem Gud og verdens lidelse (problematikken om "Guds retfærdighed").

Konklusion: Vi har mulighed for at beklage os til Gud, for han er den rette samtalepartner, men der er ingen mening i at beklage sig over Gud. Disse beklagelser kan omfatte at lægge voldsomme menneskelige følelser over til Gud, selv om disse følelser drejer sig om overgået uret fremfor sorg. (Mt. 5:6). Når disse følelser helt overlades til Gud, drejer det sig faktisk om en intensiv bøn. Kærligheden og respekten for Gud er tæt forbundet hermed og beskytter mod at falde i ren negativitet, hvilket ikke ville føre mod Gud, men til andre steder.

At lade følelserne falde til ro er en anden vej, så det på den måde er muligt at fremkomme med en klassisk, ren bøn, hvor tingene frembringes for Gud med tak og bøn. Det er nok den mest passende holdning overfor Gud at fremføre bønnen på denne måde. Imidlertid er det tilladt at beklage sig, såfremt det skønnes nødvendigt og er ærligt (autentisk) ment.

[Tilbage til fortegnelsen for denne side.](#)

En vej til at takle hændelserne i livet på kristen vis.

- Den som – med Jesus som **målestok og hjælp** – søger fremskridt bort fra egne svagheder frem til mere fremadrettede egenskaber, (sml. siden "...Etik": ikke skade, men hjælpe...), må allerførst **blive bevidst om de egne karakterbrist, begåede fejl og fejltagelser, frem for straks at skubbe alle misstemninger, problemer og skader over på andre** (sml.. Mt 7:1 *Døm ikke, for ikke at blive dømt. 2 For den målestok I dømmes efter, og det mål I måler med skal også anvendes på Jer . 3 Du ser splinten i din broders øjne, men ser ikke bjælken i dit eget øje?*).

Sådanne problemstillinger må, så snart det er muligt og med så megen indre ro som muligt (sml. Vort kapitel af hovedteksten „Stilheden i ørkenen") og så samvittighedsfuld som muligt, - som ved fremstilling af et færdigt „produkt", enten inde i sig selv, eller noteret på papir, gennemtrekkes efter indre forbedringer og gennemtrekkes efter forbedringsmuligheder samt under iagttagelse af resultater. Dvs. en egen indsats er påkrævet: **Det kan her dreje sig om bønner i disse anliggender, og alt efter tro kan hjælpen komme. Men resultaterne vil dog også afhænge af indsatsen, og følges op med ændringer i tænkemåder og justeringer, med mere bevågenhed på negative følelser og endelig også gå hånd i hånd med holdingsændringer.** Det hele bliver enklere, jo flere enkelte ting den iagttagende opdager ved sig selv, og derefter enkeltvis overgiver til Gud i en bøn... (Sml. Kapitlet "Den hellige iver, og synspunkter til emotioner")

Netop dybt indgroede livsvaner er meget vanskelige at ændre, fordi de er forankret i personens ubevidste lag. Der for er det nødvendigt med en hel del erfaring og kendskab til de ubevidste årsager (alligevel kan det lykkes, som hos rygeren, der pludselig stopper fra det ene minut til det næste gennem en fast beslutning). Sml. kapitlet „Kristus forklarelse".

Den „iagttagelse og bearbejdelse ved hjælp af bøn, " ville i sig selv være en åndelig vej, som kan give mange resultater og anvendes hele livet igennem, men som ved en intensiv indsats kan medføre væsentlige fremskridt i løbet af kort tid. De „dybere lag" som skal bearbejdes, bør måske fortsat behandles, skønt de i høj grad har gennemgået væsentlige forbedringer. Den, som ikke vil blokere for en sådan kærlig og vis forbedring, kan også opleve Jesus som kompas, som kan vise retningen bort fra de ensidige afveje i livet. (Se *Tavlen i slutkapitlet til hovedteksten: En kristen holdning - "I verdenen, men ikke af denne verden", en tredje vej.*" – sml. f..eks. Joh. 17).

Således er det meget vel muligt også at forholde sig konstruktivt til "splinten" hos den anden, eller hvad der er blevet gjort mod én.

Hvor en vurdering synes at være nødvendig - med hensyn til egne gerninger eller andres - drejer det sig om ikke at foretage denne vurdering ud fra de ydre umiddelbart synlige omstændigheder, men på en "ret" / "retfærdig" måde - altså med sans for nuancer og så vidt muligt konstruktivt (*jvf. Joh 7:24*)

(...)

Der vil også ske **samvittigheds** - anfægtelser ... (*sml. Mt. 5,5 und 5,9 ...*).

(Denne praksis kan først og fremmest anvendes, når det drejer sig om forbedringer af problemer, som psykologisk set, - i forvejen befinder sig indenfor de „normale rammer“. Drejer det sig om ændring af forhold, som i dag på en vis måde anses for sygelige, ville det absolut være på sin plads at benytte en erfaren, måske psykolog uddannet person som en aktiv ledsager i processen, fordi arbejdet med egne svagheder delvis overlades til en anden, fordi alle mennesker har vanskeligheder ved at se og bearbejde deres egne svagheder. Hvis der skulle findes en person, som det heller ikke vil lykkes for selv med bistand fra en anden, så er der stadig den mulighed, at denne anden vil bede for vedkommende, sammen med en egnet terapi. En forudsætning er det, at der søges om hjælp, for selv Jesus stillede det kendte spørgsmål „vil du være rask?“ Sml. vores side "...*Helbredelse*".)

[Tilbage til fortegnelsen for denne side.](#)

Kristne synspunkter for erhverslivet og sociale spørgsmål

Det må konstateres, at mennesket heller ikke iflg. de seneste samfundsøkonomiske undersøgelser *) er dette rent egoistiske væsen, som den hidtidige samfundøkonomiske teori antager. Kun et mindretal handler ud fra helt egoistiske interesser. For flertallet er andre værdier, som samarbejde, af mindst ligeså stor og ofte af afgørende betydning. Denne „gensidige altruisme" fører dog lige så lidt som egoismen til det bedste i hele samfundet, men kan virke som en klikedannelse. Her hjælper kun bevidste, konsekvente afgørelser videre frem.

Her kan der bruges psykologiske, religiøst-etiske synspunkter. Mennesket er indrettet både som et individuelt og som et socialt væsen. Både en sund – og ikke overspændt selvbevidsthed, og en solidarisk holdning overfor medmennesker, kan med en passende åbenhed opnås. Der hvor der kun synes at være en egoistisk side, er den altruistiske side enten ikke udfoldet, eller den er visnet på grund af det vestlige samfunds hårde skoling. De vestlige socialistiske samfund understregede deres indbyrdes solidaritet, men lod på den anden side den frihedshungrende, individualistiske side af mennesket visne, og levede dermed ikke op til det, som mennesket er disponeret for. Der hvor mennesker ikke kan leve under trykke, udlignede forhold, viser de det før eller senere i form af kritik m.v. Enten lærer man af det, eller også går det før eller senere ned ad bakke. Dette gælder også for samfundsøkonomien på verdensplan, som er kendetegnet af verdensomspændende storkoncerner. Jesus påpeger, at vi først må afklare problemerne derhjemme. (*Matth. 7*).

„Guldornene" i bjergprædikenen (*Matth. 5-7*) ** osv. Kan ikke umiddelbart oversættes til samfundsmæssige handlingsplaner. Alligevel ville en bevidsthedsspaltning ikke være i Jesus mening, f.eks. at handle efter påbudet om næstekærlighed i privatlivet, og i faglige eller samfundsmæssige funktioner anvende de modsatte principper. En alvorlig ment etik må kunne stå sin prøve under alle forhold, og i den sidste ende gælde på verdensplan. F.eks. værdien af barmhjertighed, og at Jesus i praksis henvendte sig til de fattige, er uden tvivl også relevant ud over de kirkelige, sociale tjenester, og må ligeledes gælde for den menneskelige kontakt på virksomhederne. *Matth. 22,21* har stor praktisk betydning, idet der

her sammen med barmhjertigheden godkendes et „tiende“ af Jesus, dvs. at sammen med en romersk skat den eksisterende 10% gave til religiøse og sociale formål. Hjælpsomhed i Jesu forstand beror dog på frivillige afgørelser; det er ikke muligt heraf at aflede tvangsmæssige omfordelingskoncepter. Budene 9 og 10 "Du må ikke begære din næstes...." På trods af alle bestræbelser på for mange mennesker at forbedre den sociale situation, forbliver de forskellige skæbner i Guds hånd.

Lignelsen i *Matth. 25, 14-30 / Lukas 19* belyser kendte materielle forhold.

Sammenhængen (ved Lukas f.eks. en tolders etiske holdning, ved Matthäus f.eks. lignelsen om jomfruets trostyrke), viser dog, at der her skal anskueliggøres noget større end forøgelsen af jordisk gods og penge. Dette ses tydeligere hos *Luk. 12 / 33*, hvor åndelige værdier sættes højere end de jordiske. Trods dette har den ansvarlige håndtering af betroet gods også en forbindelse til det materielle. Ligeledes tillægges det en værdi at understøtte de fattige og forfordelte materielt og finansielt. Der er altså den forskel, om pengene eller godset tjener egne formål, eller bruges til noget mere meningsfyldt - *Matth. 6,24*:

Umuligheden af at *tjene* både Gud og mammon.

F.eks. at lyve og snyde, at mobbe, at iværksætte projekter med tvivlsomt formål for ikke-kriminelle medmennesker, er ikke meningen med et ansvarsfuldt samvær, som Jesus viste os det, skridt for skridt. Jesus lærte os heller ikke, at „ting der skal gøres“ altid skal stå i forgrunden.

Forbud mod renter er kendt fra Islam. Men også jøder og kristene kan i biblen finde lignende vejledning. (i det Gamle Testamente er det forbud).

Hesekiel 18:8 og 9: "Den som ikke driver åger, som ikke tager (anden oversættelse: forhøjede) renter, som ikke bruger sin hånd til det urette, som dømmes retfærdigt mellem folk, som lever efter mine retningslinier og holder mine bud og efterlever dem: Det er et fromt menneske som skal eje livet, siger HERR HERR."

S.a. *Esra 7:24* (Rente- told- og skatteforbud for bestemte fag);

Ordsprog 28:8 blev sommetider udlagt på den bekvemme måde:; brugen af penge i form af renter er i sidste ende ligegyldigt, idet pengene via de rige alligevel kommer de fattige til gode. Men der hvor der i dag ofte bruges penge stik imod de fattiges, hhv. almenvællets interesser, er forudsætningen i verset ikke opfyldt. For at opfylde værdifordelingen i henhold til verset, kommer det an på, hvad pengene bruges til.

I det Nye Testamente se også med hensyn til renter: *Mt. 23:23 og Mt. 17:24*.

For denne udarbejdelse er det af størst interesse, hvad der fremdeles kan give stof til eftertanke, når forholdene som det Gamle Testamente er opstået under, lades ude af betragtning. Derfor skal der her ikke gås nærmere ind på *Deuteronomium 23,20*.

Biblen tilskynder desuden til ikke at optage lån unødigt (*Ordsprogenes Bog 22:7*) og at planlægge forud (*Ordsprogenes Bog 21:5*) samt, hvad angår visdom og forstand, hele tiden at lære mere (f.eks. *Ordsprogenes Bog 4:5-8*). Man tilskyndtes til at spare, den nævnte "tiende" skulle lægges til side hvert år, så man kunne rejse til de religiøse fester og have gaver parat hertil (*5.Mos. 14:22-27*). Paulus opfordrede kristne til at lægge noget til side hver uge for at have noget at give af til medkristne, der måtte være gerådet i nød (*1. Korintherbrev 16:1,2*) og tilråder en mådelig holdning i omgang med jordiske goder (*1. Timotheusbrev 6:8*). Jesus går ud fra, at det skal beregnes, om der er penge nok, inden f.eks. et byggeprojekt påbegyndes (*Luk. 14:28*). Bæredygtig økonomisk handlen er også for dagens samfund et højaktuelt tema, eftersom det er en beklagelig mangelvare: Finansiell forarmelse, det være sig i private husholdninger, i erhvervslivet eller inden for det offentlige, er årsag til verdensomspændende økonomiske problemer. Websiden Kristusveje forfølger ingen politiske mål; derfor følger her blot nogle generelle betragtninger.

*) Iflg. Ernst Fehr, direktør for Institut for Empiristisk Samfundsøkonomisk forskning ved universitetet i Zürich, iflg. interview i "Spektrum der Wissenschaft" Marts 2002, "Reziproker Altruismus...".

**) På en mere åndelig måde forklares disse værdier i *kapitlet om bjergprædiken i hovedteksten del 1*.

***) Se også vores kapitel "*Etikkens grundlag*"

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Almene kristne synspunkter for samfund og politik *)

Matth. 22, 21; Mk 12,13-17; Lk 20,20-26: "Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er" er en realistisk holdning med henblik på skattebetaling til den romerske hersker. Heri ligger der også en fundamental forskel mellem de statslige og religiøse funktioner. Men her er ikke tænkt på en fundamental underkastelse overfor øvrigheden.; *Apostlenes gerninger 5,29:* "...Man må adlyde Gud mere end menneskene". Derfor retfærdiggør Jesus heller ikke hvert svigt med „påtrængende forretninger".

På den ene side kan værdiskalaen i bjergprædikenen (*Matth. 5-7*) m.fl. ikke umiddelbart overføres til samfundsmæssige handlemåder. På den anden side var det ikke Jesus mening, at man i privatlivet handlede efter næstekærligheds princippet, mens man i sammenslutninger eller ved politiske aktiviteter gjorde det stik modsatte. En alvorlig ment „etik" må være fundamental på alle områder, og i sidste ende også på verdensplan.**)

F.eks. ville det ikke ligge til Jesus sandfærdige og ansvarlige væremåde, at gennemtvinge ting med uredlige metoder overfor ligestillede, at bedrage offentligheden, og henover hovedet på folk at starte projekter, som almindelige, ikke-kriminelles mennesker og andre skabninger ikke kan gennemskue. Således kan et kristeligt engagement også fordre en selvstændig tænkning, som overskrider grænserne for et ensidigt "venstre-/højre"-syn.

Mt. 7:3-5 "...træk først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage splinten ud af din broders øje" er tydeligvis ikke en opfordring til, at den enkelte udelukkende skal koncentrere sig om sine egne svagheder – et indtryk, der efterlades inden for nogle kristelige kredse. Det skal blot være en levepraksis altid at begynde ved sig selv – for så desto mere frit, uden at projektere egne problemer over på andre, at kunne formane eller kritisere sine medmennesker konstruktivt, hvor det måtte synes nødvendigt. Dette kan både være i forhold til den personlige omgangskreds og på mere overordnet politisk plan.

Et profetisk råd finder vi i *Jeremia 29,7:* "Gør alt for byens bedste, som jeg har ledt jer hen til, og bed for dem til Gud, for hvis det går godt for dem, går det godt for jer." Dette er en afgørelse til fordel for fællesskabet i sin helhed. Kristne bliver også pålagt gennem *Matth. 5,13, Matth. 13,33 m.fl.* at interessere sig for samfundet, og at være „jordens salt".

Der forekommer dog situationer for kristne, hvor de må tage afstand fra samfundsmæssige misforhold: *Johannesåbenbaring 18,4:* "Og jeg hørte igen en stemme der talte fra himlen: Drag bort mit folk, fra hende(byen babilon), gør ikke fælles sag med hende i hendes synder, så hendes plager ikke kommer over jer!"

*) Denne Website har ingen politiske målsætninger. Her gives kun nogle impulser til dette emne.

**) Se også vores kapitel: "Etikkens grundlag"

Se også kapitlet: "Kristne synspunkter til samfundsøkonomi og sociale spørgsmål."

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Kristendom og filosofi: om Habermas' tale "Tro og viden" *)

Filosoffen, prof. Dr. Jürgen Habermas, som er blevet betragtet som ikke-religiøs, blev opmærksom på værdien af det religiøse, ikke mindst som basis for det sociale sammenhold i et verdenssamfund. Menneskets lighed med forestillingen om Gud, skabt med evnen og retten til frihed kunne også få „religiøst umusikalske" – som de nu ser sig selv - til at blive opmærksom. Verden forbliver anvist på udsoning og tilgivelse, - altså på værdier der stammer fra religionen. Han henviser til „de uskyldigt mishandlede, fornærede og myrdede, som går langtr ud over evnen for en rehabilitering." "Det tabte håb om opstandelse efterlader en mærkbar tomhed" (i det sækulare samfund)..

Hos oplyste kristne finder Habermas betydningsfulde opnåede egenskaber, som omvendt disse verdslige tænkere også må yde overfor disse kristne.

– *Den religiøse bevidsthed måtte forarbejdede „dissonante“ møder med andre konfessioner og religioner.* Anmærkning: I visse kredse i Europa kan konstateres en vis imødekommenhed i det indbyrdes forhold, som dog er begrænset. Synspunkter der kunne være væsentlige for en indbyrdes dialog, findes spredt i vores hovedtekst, samt på nogle ekstrasider, f.eks. vedr. kirkerne og etik..

– *Det (mennesket) måtte endvidere indstille sig på videnskabelige autoriteter.* Anmærkning: Set ud fra denne Website er det videnskabelige flertal som regel ikke på nogen måde på det nyeste mulige niveau, eller fornægter den ud fra økonomiske årsager. Denne form for autoritet er derfor blevet tvivlsom i mange spørgsmål. Også på det videnskabelige område mangler der interdisciplinær åbenhed, og den nødvendige pluralisme. Dette gælder også for væsentlige spørgsmål, som vedrører billedet af mennesket, som f.eks. i genteknikken (hvis problematik også nævnes af Habermas)men også i den øvrige naturvidenskab. Dette problem behandles flere steder i vores hovedtekst, sideløbende med evangeliernes trin. Det er korrekt, at en dialog mellem religion og videnskab er påkrævet. Men til dette må –iflg. vore erfaringer de nye strømninger i naturvidenskabem **) involveres, det indbefatter også „outsider forskning“ m.v. Yderligere må der fra religionens side medtages de erkendelser, som stammer fra religiøse dybdeerfaringer, fremfor udelukkende teologiske hjernesvind. Kun på den måde kan det undgås at tale forbi hinanden. Tidligere dialoger, baseret på forældede videnskabelige paradigmer(fundamentale mønstre, verdensbilleder), hhv. forkortede teorier om kristendom, slår slet ikke til. Også åndsvidenskaber kan profitere af en sådan process, hvor mennesket igen bliver et menneske, en sjæl igen en sjæl, fremfor en kemisk hjernefunktion.

– „*Den religiøse bevidsthed måtte gå ind på præmisserne af en forfatningsstat*“. Han påpeger, *hvilken destruktivitet det kan medføre på det religiøse område, uden dette skridt.* Anmærkning: Denne tilpasning af moderne kristne til frie værdier er også et skridt i den rigtige retning mod den oprindelige kristendom, før forplumringen gennem statslige indgreb siden år 325 e.K.

Mens kristne hhv. religiøse kredse i verdslige anliggender oftest tilpasser sig det lokale sprog, måtte nu, iflg. Habermas, de verdslig tænkende og talende kredse i dialog med kristne, hhv. religiøse mennesker indstille sig på deres tænkemåde, i stedet for bare at eliminere det, „som egentlig var ment“. Sækulare flertal burde ikke kunne gennemtvinge flertalsafgørelser uden at undersøge, hvad de selv kunne lære af disse indsigelser.

Anmærkning: Javel, skal naturvidenskabsmænd, politikere o.s.v. i samtale med kristne virkelig sætte sig ind i det særlige, der ligger i begreberne „bevare skabelsen“, „skabning“, ja selv „menneske“, over for egne begreber som kosmos, biosfære, økologi, levevæsen, Homo Sapiens

Habermas holder på nødvendigheden af en mæglende "trediepart" mellem religion og videnskab: Et „demokratisk, oplyst Common sense“(sund menneskeforstand/fornuft); og det skal ske i et „post sækular samfund“, som er indstillet på en fortsat tilstedeværelse af religiøse grupper.

. Anmærkning: F.eks. i Tyskland fungerer dette kun i ringe grad, eller kun når de store kirker inddrages i diskussionsprocesserne . I USA er de enkeltes religiøse aktiviteter mere respekteret, men de religiøse værdier når frem til det sækulare samfund i en form, som næppe kan genkendes.

*) FAZ/ SZ 15.10.2001 eller tysk Internettetext,

**) se også siden "Naturvidenskab og troen på Gud"

***) Anmærkning: Habermas og andre filosofiske retninger:

Jürgen Habermas hørte sammen med Theodor W. Adorno og Herbert Marcuse til "Frankfurter skole", som med sin "kritiske teori" havde stor indflydelse på studenterbevægelsen fra 1968, og indbefattede forvrængede neomarksistiske, oplysningsmæssige og ateistiske tænkemåder.

Ud fra et konservativt, filosofisk og teologisk synspunkt har især Günter Rohrmoser siden 1969 kritiseret teorien og praksis omkring 1968-bevægelsen. Så deres 'Utopi' som en erstatningsreligion (og som en konkurrent til den kirkelige Helingslære / Eskatologi'), og prøvede deroverfor f.eks. at redde den gamle lære af Augustinus "to(gudbestaltede) riger," - religion og stat.

Såvel repræsentanter fra Frankfurter Skolen, såvel som deres konservativ-kristne og markedsliberale modstandere var, og er stadigvæk i dag overlegen nok til at opliste alle de argumenter ensidigt, som synes at tale imod de andre, hhv. som fejlagtigt udstiller "modparten" som en enhedspræget blok. På den måde har den ene part forsømt at lede efter det, som er bevaringsværdigt af den traditionelle værdinorm, og de andre forsømt at se differentieret på det, som af de nye sociale bevægelser hinsides ideologiske forvrængninger der var det berettigede "emancipatoriske" motiv. Godt nok har mange mennesker i Tyskland og andre steder gjort fremskridt i denne diskussion, fordi mange ikke længere klarede det at ville lade sig presse ind i de gamle "frontlinier" fra 1968. I forskningen har dette fremskridt imidlertid ikke fulgt trop, der udgives fremdeles bøger, hvor modstanderen gøres ansvarlig for alt dårligt i verden, og hvor vennernes handlinger synes at være pletfri.

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

Almene kristlige synspunkter i økologiske spørgsmål *)

Genesis 1:26-28 "Gud sagde: Lad os skabe mennesker i vores billede, som ligner os. De skal herske over ... hele jorden ..."*** betyder ingenlunde, som det er sket i praksis, at mennesket ansvarsløst kan råde over jorden og naturen. Her er der derimod tale om en oprindelig version af menneskeheden og ikke om skabelsens top af mennesker med gudlignende egenskaber. Det drejede sig om menneskets naturlige autoritet, som kunne bedømme medmennesker og omgås dem på en forsvarlig måde. *Genesis 2:15* udtrykker dette ansvar på denne måde: "Gud Herren tog mennesket og satte ham i Edens have, for at det kunne bebygge, bevare og vogte den." Dette „vogte" henviser til en levende skabning, som udvikler sig. Senere har mennesket (*sml. paradishistorien*) forladt denne enhed med Gud og hans skabning og er blevet egoistisk. Da grundlaget nu var forsvundet, må mennesket nu igen oparbejde alle grundlæggende åndelige kvaliteter fremfor at kunne påberåbe sig paradisiske fuldmagter.

Også i det Nye Testamente blev skabelsen taget alvorligt:: I *Römer 1:20* står der, at „Guds usynlige væsen, Hans evige kraft og guddom siden verdens skabelse kan kendes på skabningernes værker." *Römer 8:19* "For skabelsens længselsfulde venten på Guds sønners åbenbaring", (i anden oversættelse: „på det forløste menneske", dvs. på mere fuldkomne mennesker.) *Römer 8:22* For vi ved, at hele skabelsen sukker i fællesskab og til nu ligger i fødselsveer. *Markus 16:15* Og Han sagde til dem: Gå over hele verden og fortæl evangeliet om hele skabelsen. (s.o. *Kolosser 1:23*) Nu hjælper Jesus Kristus. Men han fratager dem ikke deres ansvar for medmennesket og medskabelser; men hjælper til at med mennesker „skal være fuldkomne, som Faderen i himlen" (*Matthäus 5:48*), dvs. på en måde som det oprindeligt var tænkt - så de er deres ansvar bevidst.**** Først derigennem forenes skabelsen igen. Men dette forudsætter, at de modtager denne hjælp. Menneskets fremturen uden Gud kaldes i *Römerbrevet 1:20* som „uden undskyldning".

I *Johannes-Åbenbaring* (se indhold i del 2 i hovedteksten) anføres godt nok bl.a. katastrofale følger, som kan ramme menneskeheden eller dele af den, samt den øvrige natur. Men ingen steder vises disse følgevirkninger i en tid med guddommelige korrektioner som positive, hhv. som egentlige guddommelige mål; og ingen steder i Åbenbaringen undskyldes mennesker, som bidrager til at arter uddør eller til andre katastrofer, og de opfordres på ingen måde til at deltage i dette.***) Tværtimod ses der yderst kritisk på denne letsindige civilisation .

Åbenbaringen ændrer ikke det positive syn i det øvrige Nye Testamente, f.eks. af Bjergprædiken (*Matth. 5 "De sagtmødige skal øje jorden"....*)

Angående "kreationisme", som er særligt udbredt i engelsktalende lande: Vores side repræsenterer ikke nogen form for "-isme". Bag verdens og menneskenes skabelse skimtes faktisk en guddommelig ageren frem for et rent tilfældighedsprincip. Se også vores side "Naturvidenskab og gudstro". En vis grad af berettiget tvivl hersker der da også med hensyn til en række ikke endeligt fastlagte arkæologiske/geologiske tidsangivelser. Men de, der oven i det, forstår de "7 skabelsesdage" i genesis som 7 dage i nutidens forstand med 24 timer, må erkende dette som en interpretation: troen står og falder ikke med det. Dagene, som vi kender dem, forudsætter den endeligt opståede/færdigskabte jord med dens nutidige drejning – alt sammen noget, der ikke fandtes i begyndelsen. Biblen selv slår fast "for Gud er tusind år som en dag". De 7 dage kan sagtens betyde noget reelt, men det i form af "tidsrum", "skabelsescykler" à ikke nærmere angivet varighed. At anse netop de mest omfattende skabelsesprocesser, der nogensinde har fundet sted, som de mest kortvarige, må – i lyset af de seneste opdagelser - snart vise sig at være lige så uholdbart, som mange hidtidige arkæologiske forestillinger. Biblen indeholder rigeligt med antydninger af, at Gud allerede før Moses kunne åbenbare sig over for mennesker, f.eks. Henoah og Noah. Vores nutidige skabelseshistorie rækker tilbage til en gammel mundtlig, senere skriftlig, overlevering af ægte fordums oprindelse, hvoraf dele også er bevaret i andre kulturer. Inden for forskningen kendes f.eks. nogle bemærkelsesværdige ligheder med det sumeriske Gilgamesch-epos. Det betyder ikke, at genesis så må være afskrevet herfra. Men det minder os om, at Abraham stammede fra Mesopotamien.

*) Denne Webside er ikke politisk aktiv. Derfor diskuteres her kun almene opfattelser, og ikke nogen handlingsvejledninger til bestemte aktuelle, politiske spørgsmål. Emner, der har været behandlet af kristne fra forskellige retninger i forbindelse med opretholdelsen af skabelsen, er f.eks. ufødt liv og misbrug af gener samt atomkraft.

***) Dette kunne ses som en særlig form for pan-enteistisk anskuelse ("Gud er også at genfinde i hans skabelse") – ikke at forveksle med panteisme ("Gud er alt"). Imidlertid kommer Guds mest umiddelbare forbindelse til skabelsen her i stand ved hjælp af mennesket (jvf. også Joh. 14:21, 14:23, 15). Og selv denne kommer først til sin ret i praksis i det omfang, at mennesket bliver sig dette stadigt mere bevidst, og nærmer sig kristus mere og mere. Også glæden ved skabelsen kan føre til Gud; men ved en sådan skabelsesmystik åbner sig også risikoen for falsk forgrenede afveje, hvor Gud blot fungerer som et begreb for egne materielle anliggender og ønsker.

****) Ikke alle i USA f.eks. er klar over dette.

*****) De anlagte muligheder for bevidsthedsudvikling udfindes på grundlag af skridtene i Jesu liv i vor hovedtekst del 1. Mennesket kan i dag bevidst - i modsætning til en tidligere, mere instinktliggende måde - f.eks. lære igen i stærkere grad at kunne erkende sammenhænge med sin omverden og sit miljø samt med jorden. Mennesket kan her også finde frem til en "netforbundet tænkning" (et begreb, der på andet grundlag er blevet benyttet af *Frederic Vester*) eller "multifaktoriel tænkning" (af *Dörner* benyttet begreb til studiet af komplicerede økologiske sammenhænge i stedet for det her uanvendelige gamle "lineær" eller "monokausal" tænkning = "1 årsag ? 1 virkning". Se også vor side "Bevidsthed, hjerneforskning og fri vilje"; samt siderne "Principper bag etiske værdier", "Kristelige synspunkter ang. økonomi og sociale spørgsmål", "Generelle kristeligesynspunkter ang. samfund og politik", "Kristendom og filosofi..."

Se også vores side om „Basis for etiske værdier.“

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Ufødt liv *

Begyndelsen af det menneskelige liv:

Konservative, samt kritiske kristne er stort set enige om den anskuelse, at det menneskelige liv starter med undfangelsen.

Bibelen viser på mangfoldige måder det menneskelige liv som en enhed. Fra den guddommelige oprindelse, - over videregivelsen af liv gennem generationer-, indtil den enkeltes forskellige alders- hhv. udviklingstrin. Deri ligger på ingen måde noget om " et liv uden værdi eller menneskeværdighed" på noget tidspunkt før fødselen, eller under nogen omstændigheder i forbindelse med alder eller sygdom.

Prof. Böckle nævner i "Håndbog om den kristne etik" fra historien nogle teologer, - skønt det er vanskeligt at finde teksterne -, som fremfor undfangelsen benævner den kort efter følgende fastgørelse af ægget (Nidation) som det væsentligste tidspunkt.

Moderne Naturvidenskab vil helst være vederhæftig. Men også naturvidenskabelige undersøgelser viser flydende overgange fra stadiet af den befrugtede ægcelle og det voksne menneske. Hvor end man iblandt mennesker kan se grænser fra hvornår det menneskelige liv starter, er disse altså vilkårlige. F.eks. *embryologen Erich Blechschmidt: Den engang af Haeckel opstillede "biogenetiske lov", hvorefter embryo'en gentager dyriske stadier fra udviklingshistorien, som forældet. Hvert organ udfolder sig planmæssigt med henblik på sin rolle som en del af et menneske. Embryo'ens reaktioner kan i dag filmes med ultralyd. Også humangenetikeren Prof. L. Lejeune fastslog, at allerede generne i den befrugtede ægcelle indeholder planen for den voksne organisme af mennesket; vi kan sige, at de er det fysiske modstykke til denne plan. Ligeledes fra hjerneforskningen, udviklingsneurologien og psykologien foreligger lignende opdagelser. Også bevidstheds- og huskeprocesser kan ved helheds- og uvildig forskning spores på stadig tidligere stadier..*

Derfor har denne værdibetragtning også sin betydning udover de religiøse kredse.

Et andet spørgsmål er imidlertid den praktiske håndtering af disse anskuelser.

Det kendte bud „Du må ikke slå ihjel" - *Exodus 20* – blev i gammeltestamentlig tid forstået som „ du må ikke myrde"; hvorved forestillingen, hvad der er mord og hvad der er drab, senere skifter betydning. I en større sammenhæng anvendes budets målestok for alt menneskeligt liv, og af vegetarer endda også på dyrene. Den moderne ansats af en interreligiøs „verdensetos" indeholder denne sætning" ... en kultur med ærefrygt for alt liv" ** som ledetråd.

I alle tilfælde må man, - som det også sker i enhver seriøs svangerskabsrådgivning, og selvom de opmuntrer til at beholde barnet og gerne vil hjælpe-, tage den individuelle livssituation for den enkelte, med al dens vanskeligheder, angst, samvittighedskvaler m.m. meget alvorligt, fremfor at fordømme alle som går med en forestilling om en abort. Kvinder tager det som regel ikke let med at træffe afgørelsen. Man må også tænke på mandens medansvar samt omverdenens ansvar, fremfor at læsse hele ansvaret på kvinden. Hvis det drejer sig om at nedsætte antallet af svangerskabsafbrydelser mest muligt, og i sidste ende helt undgå dem, så er det påkrævet, udover individuelle bestræbelser, at først og fremmest samfundet bestræber sig på, at en tilværelse med børn lettes; dvs. tage fat på problemer, som i dag er påskud for at foretage en del af svangerskabsafbrydelserne – fremfor at overbyde hinanden med nye byrder også for de socialt svagt stillede.

De retslige spørgsmål *:

Jesus Kristus pålagde menneskene en bevidst stillingtagen til etiske og moralske holdninger, fremfor at bygge på presset af en ydre lovmæssig norm eller skik, som det skete i gammeltestamentlig tid. Trods det kan retslige normer være en støtte i etiske spørgsmål, sådan som det har været tilfælde i snart alle livets forhold.

Lovmæssige bestemmelser, (som den tyske §218), enten de er strenge eller liberale, har i international sammenligning kun haft en begrænset virkning på aborternes antal. Derfor er det påkrævet, som allerede anført, at anvende andre bestræbelser for at løse dette problem.

Sammenhængen mellem genteknik og forplantningsmedicin:

Både i forb. med videnskabelig forskning og ved kunstige befrugtninger findes der på internationalt plan et vist „embryoforbrug", hvilket man dog søger at begrænse, bl.a. gennem den tyske embryobeskyttelseslov. For tiden bidrager præimplantationsdiagnostik (PID) til, at friste med yderligere abort begrundelser.

Konsekvenser på andre områder:

Hvor det drejer sig om beskyttelse af liv burde det også handle om alle de farer, som de allerede fødte er udsat for, - og især dem, hvor født og ufødt liv er udsat samtidig. Miljøskader rammer mødre og embryo'en, den sarte embryo, langt stærkere end voksne mennesker. Dette blev ofte forbigået af de såkaldte livreddere, og modsat mange som kæmpede for miljøet, men ikke kæmpede for problemet med svangerskabsafbrydelser, hvilket bl.a. allerede bekymrede f.eks. *Franz Alt*, 1985.

*) "Kristusveje" er ingen politisk Website. Her skrives ikke mod nogen, og der stilles ingen politiske fordringer, men der informeres kun om almene menneskelige forhold.

***) Se også bl.a. vores ekstraside "Grundlag for etiske værdier"

[Tilbage til fortegnelsen over denne side](#)

4. del: Gamle Testamente; og bidrag til dialog med andre religioner

Om det Gamle Testamente og den jødiske religion (Judaismen)

Denne ekstra side er et bidrag til en bedre forståelse af det gamle testamente og til den indbyrdes religiøse dialog. Dertil er der ikke knyttet kravet om at skulle behandle de gammeltestamentariske skrifter på samme vis, som denne Website behandler evangelierne og Apostelberetningerne (Pinsen).

Jesus Kristus og hans disciple henviste ofte til hellige skrifter, som var kendt af deres tilhørere. Dette er som det ene **det Gamle Testamente**. Det indeholder en skabelseshistorie, bøger om jødernes historie, lovskrifter, profetiske skrifter, psalmer, apokryfer osv. Jesus og hans disciple gør klart, at deres arbejde ikke ophæver indholdet i de gamle åbenbaringer, men at de ikke i første linie kommer som skrifttydere, men at det nu drejer sig om livet i umiddelbar kontakt med Gud og Kristus. (Se også "Grundlag for etiske værdier" og hovedteksten) Derved opstår så nye synsperspektiver overfor det Gamle Testamente.

I det Nye Testamente findes imidlertid mange henvisninger til trosretninger fra denne tid, f.eks. henvender Johannesevangeliet sig ofte til dem, der kendte de gnostiske visdomslærere, for at forklare dem med deres egen baggrund, den forskel der var til den kristne lære. Et typisk eksempel er betegnelsen „Han var det sande lys..." i Joh.1, Nogle Paulusbreve tager ligeledes hensyn til oplysningen hos de mennesker fra de gamle mysteriereligioners kreds, mere hensyn, end de jødiske overleveringer. Den, der ikke kender disse traditioner, vil ikke lægge mærke til det. På sådanne steder i det Nye Testamente findes der ingen almene fordømmelser af de gamle ikke-jødiske skrifter. Sådanne fordømmelser finder vi kun, hvor der har foregået udpræget misbrug hos bestemte, degenererede kulter, for at advare mennesker om disse veje. Missionens gamle, lovmæssige vej gik ud på at nå mennesker der, hvor de stod; fremfor at forlange, at de bare helt skulle glemme deres egen biografi, hvilket nærmere ville have medført et knæk fremfor at give en forløsning, som heler brud. Det krævedes ikke af Mennesker med en anden baggrund, at de først skulle tilegne sig hele den jødiske tradition. På denne måde var de ligeberettiget med jøderne. Godt nok kunne dette diciple imellem medføre gnidninger, som endnu kan findes i dag.

Selvfølgelig havde det været muligt at fremmane det kristne på grundlag af andre religiøse overleveringer end det Gamle Testamente. Dette prøvede f.eks. Mani, manikæernes grundlægger, som blev udbredt meget i Asien, senere forfulgtes de af kirken, og i dag er de praktisk taget udryddet. For ham var udgangspunktet Zarathustras ligeledes monoteistiske religion fra Persien. Hvorvidt det lykkedes ham at vise Jesus rolle på den rigtige måde, eller

det ikke lykkedes for ham – til trods for hans læres høje niveau – skal vi ikke drøfte dette sted.:(hans lære havde et meget ensidigt, verdensfjernt indhold).

Den jødiske religion (Judaismen) er ifølge den hebræiske bibel fremkommet med nogle yderligere skriftstykker, nemlig de lovmæssige grundlag (*Mischna*) samt kommentarer (*Gemara*) fra **Talmud** – i den babylonske- *Jerusalemudgave* -; samt fundamentalværker af bestemte retninger, især de mystisk – esoteriske skrifter fra **Kabbalistik:Zohar (Sohar) / Sepher Jezirah**. De sidstnævnte skrifter henregnes til det 13. Århundrede, men går sikkert tilbage til ældre overleveringer. Noget minder endda om det gamle Egypten. Også i dag forefindes en jødisk mystik, (Chassidim).

Om Gudebillederne

"Abrahams Gud" oplevedes på den ene side som en personlig Gud for familien, stammen og folket; men på den anden side også som hele universets Gud. Denne tro har først med tiden antaget den strenge monoteistiske form, som profeterne appellerede til igen og igen.* I starten kaldes Gud i det Gamle Testamente for „**Elohim**“, dvs. „guddommelige (skaber)ånder“ og ikke materielle overjordiske med gentekniske eksperimenter, som flere bøger i dag funderer over; for så vidt der er sket en negativ indflydelse på jordens udvikling, så er disse kommet til. De semitiske ord „Elohim“ og „Allah“ (islamisk betegnelse for Gud) har sikkert den samme oprindelse (som kananæernes "El").

Navnet **Jahweh/ Jehovah/ JHWH** optræder først senere i det Gamle Testamente. Da Gud dukker frem gennem epokerne, er der bl.a. sket en fremtoning af Gud som Jehova, iflg. videnskabelige kilder som *Lorber oder Steiner*. Kun i oversættelserne anvendes altid de samme betegnelser, hvorimod der i originalerne altid er brugt mange forskellige Gudenavne. Derfor går man hen over menneskenes forskelligartede opfattelser i de forskellige epoker. Den oprindelige ægte Gudsoplevelse med Jehova blev sandsynligvis senere krakeleret, idet negative individer, fulde af hadske følelser og med en forfladiget ånd, kan have ført folk på afveje. Ifølge oplysninger fra *Prof.J.J.Hurtak/USA* behøver ikke alle historier i det Gamle Testamente have forbindelse til „Jahwe“ eller „JHWH“. Men det betyder ikke, at alle gammeltestamentariske hændelser kan bedømmes af den menneskelige logik i nutidens samfund. Gud ved bedre end vi, hvad Han gør og hvorfor, og hvad han ønsker af mennesker og hvorfor.

Messiastroen og Kristus

„Christos“ er allerede i Septuaginta'en, den af jøder til jøder oversatte oversættelse af den hebraiske bibel til græsk i det 3./2. århundrede før Kristus benævnelsen for „Meschiach“, den **Messias**, som blev profeteret. Dette er derfor ikke nogen opfindelse af Paulus, som nogle moderne forfattere troede. Skriftrullerne fra hulerne i omgivelserne af det døde hav (Qumran) viser, at dybtroende jøder netop i årtierne før Kristus forventede et Messias- fredsrige, som beskrevet i Jesaja 11. Men allerede dengang fandtes der forskellige udlægninger om denne Messias væsen - , på samme måde som Jesu disciple havde svært ved at forstå, at det ved spådommen om et nyt "kongerige" ikke drejede sig om en ydre revolte mod rømerne, men om en spirituel, alt forvandlende udvikling, et " himmelsk rige".

Menigheden fra **Qumran** henregnes ofte til de strengtroende, spirituelle Essenerne, den tredje grundlæggende skole i det daværende jødedom, sammen med Farisæerne und Sadduzæerne. Helt nøjagtig drejer det sig mere om en nærstående,uafhængig menighed, med nær tilknytning til Essenerne, som havde gode kontakter til andre retninger i det daværende jødedom, de fredelige Essener og også til de ligeledes selvstændige, militante "Zeloter" og til Farisæerne i Jerusalem.(Sidstnævnte betroede dem i deres nød optegnelserne om tempelskatten; trods forskellige anskuelser havde de åbenbart stor tiltro til dem). "Menighedsforordningen" 1QS indeholdt oplysninger om Messiasforventningen. Der

blev endog nævnt 2 Messiasser, hhv. 2 afstammingslinier på en sådan forventet Messias, som efter daværende samfundsforhold kunne passe på Jesus: Fra Josef af Davids hus. Og fra Maria, fra præstelinien Aaron. (Dette nævner f.eks. *Carsten Peter Thiede*, som på foranledning af den israelske Antikforvaltning beskæftiger sig med disse skrifter). Profetiet fra Micha 5,1, hvorefter Messias kom fra Betlehem synes ikke at tillægges større betydning i disse kredse, som beskæftigede sig med forventningerne om en kommende Messias. Alligevel henviser f.eks. evangelisten Matthæus til det. Af mange blev det affærdiget som hans egen opfindelse, fordi Jesus stammede fra Nazareth. *

Et sted ved profeten Daniel 9:25 henregnes til Jesus: Om anvisningerne til bygningen af det 2. Jerusalem(se *Nehemia 2:18 : ca. 445 år f. Kr.*) indtil døden af den (2.) salvede ville der gå i alt 69 (uger). Hvis man herved skal forstå "årsuger" af hver 7 års længde (sml. betydningen af sabbatår osv.) så ville dette omtrent pege på tiden for korsfæstelsen.

(...)

- men der findes også messianske jøder, der anerkender Jesus som deres messias;

Det kan være vanskeligt for et på kristendommen baseret religionssamfunds teologi , - men for andre kulturkredse uhyre interessant - , at godtage en af R.Steiners forslag, at se Kristus som et væsen, som i førkristelige tider var ret kendt af nogle vise personer; dette trådte frem i Hinduernes Vishvas Karman, Parsernes Ashura Mazda, Egypternes solagtige væsen Osiris, kelternes Belemis= Baldur, Apollo. Se også kapitlet „I begyndelsen var ordet“ i denne tekst. Se også f.eks. *Rudolf Steiner s Christologie, og deraf talerne „ De åndelige væsenselementer i Himmellegerne“, 1912 , "Trin før Golgatha's mysterier", 1913, 1914 „ Fra Jesus til Kristus“, „Christologie“.*

Endnu senere, for 2000 år siden, så vi så legemliggørelsen af Kristus på jorden, som en målestok for verdens vendepunkt, idet Han ligesom tager denne, hhv. menneskeheden på sig, optager dem igen i sit liv. De gamle kulturer er til dels degenereret, som også kristendommen senere hen blev overfladisk, men forskning i denne retning ville dog have sin betydning. Kristus ville vise sig som noget, der ikke passer ind i billedet af Ham som en magtgarant for et bestemt religionssamfund. Et væsen, som legemliggør det fornyede menneskelige, den „nye Adam“ fra Golgatha.

Vedr. tiden før "syndfloden", og den nytestamentlige tid, f.eks. skrifterne fra det "Indre ord" af Jakob Lorber: www.lorber-verlag.de ; samt Rudolf Steiner. Mystikkens erkendelser medfører også, at man helt kan glemme påstanden om at Jesus slet ikke har eksisteret som historisk person, eller at han kun var en simpel vandreprædikant.

[Flere opdateringer English/ Deutsch](#)

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Zarathustra

Hos Parserne findes endnu i dag **Zarathustras** oprindelige lærer, samt disses hellige skrift, Zend Avesta. Nogle forskere af denne religion fandt i Indien ud af, at denne religion er ældre, end de vestlige forskere antager, således at de antikke historieskrivere fik ret. Endvidere fandt de ud af, at det ved denne religion oprindelig ikke alene drejede sig om kampen mellem lys og mørke, som senere gik over i de gnostiske lærer. Men den ene personificerede Gud, kaldt Ahura Mazda stod som den „ overgode“ mod de modarbejdende kræfter. Begrebet for den upersonlige Gud var „Ahu“. (en adresse til de nuværende bedste forskningsresultater for denne religion: *Mazdayasnie Monasterie, Mustafa Bldg., Sir Pherozechah Mehta Rd., Bombay 400001, Indien.*). Andre steder fandt man ud af, at der i iranske overleveringer

fandtes henvisninger til Noah/Nuahk, sammenstemmende med bibelske beretninger. Det er vores indtryk, at Zend Avesta har meget tilfælles med en slags uråbenbaring af menneskeheden før den asiatiske syndflod, - dvs. med den ældste gudstro, som dyrkedes trofast af Noah i denne degenererede kultur. Abraham var ikke den første, som tilbad en Gud. Der findes fingerpeg om, at den oprindelige form for denne religion fra ca. 3500 år f.Kristus forelå i skriftlig form; og den mulighed består, at der en skønne dag dukker skrifter op fra denne gamle tid. Lorber kalder en af disse gamle skrifter „Seanthiast Elli“; Gud skulle have vist sig for menneskene før floden, ligesom han senere havde virket som den bibelske Melchisedek.

I øvrigt regnes Parserne også af mange af Islams Åndelige personer som hørende til koranens „folk fra skriften“, som jøder og kristne, dvs. ikke de „vanthro“, men dem som tror på den samme Gud, og af profeter altid bliver påmindet om dette. Selvfølgelig er der også i denne religion gået en del tabt af den åndelige dybde, som i alle andre religioner, som nu må oparbejdes igen.

Mani(216-276) prøvede at knytte kristne lærer sammen med den gamle Zarathustra-religion. (...) (Dette forsøg skal ikke bedømmes her, se den udførlige tekst på [engelsk](#) eller [tysk](#)).

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Informationer om: Jesus Kristus og Islam

Dette er et bidrag til en bedre forståelse religionerne imellem og til en fredelig "interreligiøs dialog", som den har fundet sted gennem mange år. Disse optegnelser gør ikke krav på at karakterisere Islam som helhed, ikke mindst fordi der også findes flere skoler af Islam.****

Koranen og de andre skriftrreligioner.

Islam betyder "underkastelse (at underkaste sig Guds vilje)", også "hengivelse (til Gud)". Islams hellige skrift, koranen, opfattes som guddommelig inspiration, formidlet til profeten Mohammed af englen Gibril – som også kan identificeres som Ærkeenglen Gabriel inden for kristendommen. Det ligger fast, at det er koranen, der bør tillægges mest vægt i Islam. Derudover spiller i forbindelse med udlægningen heraf diverse traditioner (Sunna; ordret: "Sædvane") overleveret fra profetens tid (Hadith) en rolle. Også en profet er i sin personlige adfærd et menneske, ingen Gud. Man må også huske på, at der blandt muslimer ligesom blandt kristne findes folk, som ikke har indgående kendskab til deres Hellige Skrift.

Kristne, resp. jøder, tiltales i koranen direkte som "I Skriftens folk" (Bogens folk, *f.eks. sura 4, 171**) og som "I Israels børn". Derfor kan de også arbejde med koranen*) – selv om det ikke sker ret tit. Religionsvidenskab befatter sig med de hellige skrifter fra alle religioner, og forsker bl.a. i deres udlægning set i historisk perspektiv. De hellige skrifter bør imidlertid studeres med respekt. Den ene part af de muslimske koran-kommentatorer skrev, at der fra koranen eksisterer en urform – velforvaret hos Gud – som kun er tilgængelig for de rene engle og de rene menneskelige udsendinge; den anden part udlagde teksten således, at læseren af den på jorden foreliggende koran skal være i en ren tilstand.

Profeten anses som sendt for et "tidsrum" (eller mellempperiode; anden oversættelse efter en mellemliggende periode), hvor udsendingene udeblev (*sura 5, 19**). Koranen adskiller de troende i henhold til profeten Mohammeds lære, "Bogens folk" (Skriftens folk) og de "vanthro". Med "Bogens folk" tænkes navnlig på jøder og kristne, som sammen med muslimerne har rod i den samme tradition; undertiden regnes Zarathustra'erne med (*sura 22, 17**). For koranen anerkender tillige en række "profeter", som overensstemmende udbredte læren om én Gud, fra en hinsides domstol, og som gik i forbøn for deres folk og deres tid (*f.eks. sura 6, 83-92; sura 7, sura 4, 136**). Såfremt mennesker af disse religioner tror på de fælles

grundlag, bliver de i koranen ikke henregnet til de vantro. (*Sura 5,48* o.a.*) I Islams første århundreder udøvedes der ingen tvang over for kristne og jøder, for at få dem til at overgå til Islam (svarende til koranens lære, "Der er ingen tvang i religionen", se *sura 2, 256**). Abraham gælder som en af "hanifferne", der af sig selv fandt den direkte vej til den sande tro på den ene Gud.

Allah – præislamisk gammelarabisk al-ilah – har som semitisk ord sikkert samme oprindelse som "Elohim", et Gudsnavn fra de hebræiske Mosebøger.

Som "vantro" – ordret omtrent: "tilhyller" – i streng forstand regnedes på profeten Mohammeds tid polyteisterne resp. afgudsdyrkerne, som han kæmpede imod i Arabien, og som også allerede jødernes og de kristnes bibel havde advaret imod. I mere bred forstand anses inden for Islam de for vantro, som ikke tror på den ene Gud og dommens dag. Undertiden anvendes begrebet i dag fejlagtigt som betegnelse for alle ikke-muslimer; af og til endda som betegnelse for muslimer af en anden retning.

Jesus Kristus.

Jesus nævnes ud over i Biblen også i Koranen (7. århundrede e.Kr.) - med både fællestræk og forskelle. Der skal henvises til, at koranen nævner og anerkender Jesus Kristus på forskellige steder som en profet, udsendt af Gud, og også som Guds „ord" i en ikke nærmere belyst betydning, "skabt som Adam" (Suren 2, 3, 5,...). I en veloplyst Islam regnes han derfor for mere, end hos de moderne kristne teologer, som kun levnedes socialreformatoren Jesus! Udelukkende læren om Jesus Gud/søn forhold – allerede af de daværende kristne på Mohammeds tid opfattet meget jordisk -, samt den senere treenighedslære, akcepteres ikke af koranen. Der fandtes næppe kristne på daværende tidspunkt, som kunne have forklaret mennesker med en anden opfattelse meningen med et sådant budskab, så de kunne forstå det (f.eks. Sure 6, 101).

Med den muslimske overbevisning, at Gud er ufødt og at Jesus ikke blev født, men skabt af Gud, deri kan kristne egentlig være enige. Endvidere er begrebet (græsk) „logos" – som i biblen står for den guddommelige oprindelse, hhv. udsendelsen af Jesus, - oversat som „ordet" (se ovenfor) , som i Koranen bruges for Jesus. Hvis der i Koranen – og biblen – er gemt hemmeligheder, som hverken kristne eller muslimer har udforsket, så de nu strides nyttesløst om begreber ? Også der hvor kristne præsenterer disse lærer, så de kan forstås som „Mange Guders lære", så svarer det ikke til den måde Jesus selv har forkyndt på.: "Bed i mit navn, (dvs. inderligt tilknyttet Jesus) til Gudfader" (Johannesev. 15:16). Alt i Jesus liv drejer sig om den ene Gud, som han var tæt knyttet til, og som især Han kan lede mennesker hen til.

"Logos" (i Johannesevangelium 1 "Guds ord", en betegnelse, som der er forbundet med Kristus) forekommer i koranen uafhængig af Jesus. (Sure 13,12, Sure 11).

Koranen ser Jesus som „skabt som Adam" (Sure 3, 59) og taler om en „Guds udsending", ud af Guds ånd, som formidlede Jesus jomfruelige fødsel.(Sure 19, 17). Helligånden er i forhold til Jesus også nævnt andre steder i koranen (Sure 5, 110).

Ifølge koranen kundgjorde den unge Jesus sin opstandelse (Sure 19, 33), hvormed der dog kan menes en ofte i koranen anført opstandelse af de troende på den „yderste dag"(se nederst) (Sure 4, 159). Koranen taler om, at Jesus levende blev løftet til himmels. (Sure 4, 157 -159, Sure 3,55).

Muslimer og kristne er ikke enige om, om Jesus blev korsfæstet før sin himmelfart, døde, og med Gud overvandt døden, - som de kristne påstår -, eller om han uden at blive korsfæstet blev løftet op i himlen, - som Muslimerne tror det. Men den tro er fælles, at han ikke på det tidspunkt, da han blev løftet til himmels, ikke var „død", men underviste menneskene.

Allerede i Sure 3:55 hhv. 5:48 står der jo, „...jeg vil rense Ham" og „ I skal alle vende tilbage til mig. og jeg (Gud) vil dømme imellem Jer om det, som I (i jordelivet) var uenige om." Derfor

kan kristne og muslimer roligt afvente løsningen på de resterende hemmeligheder, frem for at strides om dem.

Ligeledes indeholder koranen de troendes opstandelse på dommens dag. (Sure 36, 77, Sure 69, 13, Sure 75, 99 o.a.). Dem der tror på Gud og den yderste dag, „gør hvad der er ret“ (i henhold til påbudene), behøver, iflg. koranen, ikke frygte dommedag. (Sure 2, 62).

Etiske grundlag

Også de etiske grundlag i de 3 "abrahamistiske religioner" er nært beslægtede. Påbudene forekommer også i Islam, om ikke i oplistet form, *bl.a. i sura 17,22-39; sura 5,38-40; sura 2,188; sura 4,135; sura 2,195; og sura 17,70* (menneskeværdighed)*. Koranen forbyder f.eks. på det strengeste og uden undtagelse drab på uskyldige (*sura 5,27-32**). Begrebet "**Gihad**" (**Dschihad**), betyder blot: "Kamp"; betydningen "Hellig krig" stammer ikke fra koranen, men fra udtalelser fra profeten Mohammed og islamiske lovskoler ***): Det indre åndligt-moralske arbejde henimod egne Gudsfjerne lidenskaber gælder som den "Store Gihad", der tillægges større betydning end alle ydre stridigheder. (*Jf. f.eks. Jesu budskab om "først at fjerne bjælken fra dit eget øje..."* - Mange ydre konflikter ville således miste deres grundlag.) "Ordets Gihad" er troens fredelige forsvar. "Gihad med hånden" er den troendes aktive, belærende eksempel. "Sværdets Gihad" kaldes også den "Lille Gihad"; den er kun beregnet til forsvar af troende, som angribes, og tillades "uden overtrædelser" (*jf. koranen sura 2,190**). "Hårdheden" af behandlingen af anderledes troende finder imidlertid også sin grund i koranen (*sura 48,29*, sura 47,4**; sådanne "heftige" passager kan sammenholdes med andre tekststeder, som afgrænser dem (såsom "I religion er der ingen tvang", *sura 2, 256*).

De traditionelle regler om samkvem mellem kønnene er omfattende, inklusiv forbudet mod at indgå ægteskab med personer fra andre religioner osv.

Til islamisk praksis hører:

"Vidnesbyrdet om, at der ikke findes en anden Gud foruden Gud (Allah), og at Mohammed er sendt af Gud;

at de foreskrevne daglige bønner udføres (*sura 2,177**);

at de årlige fastetider i ramadanen overholdes (*sura 2,185**);

at pilgrimsfærden så vidt muligt gennemføres en gang i livet (*sura 2,196**);

og at zakkat'en (beløb til sociale formål) betales (*sura 2,177**)"

I dagens Islam findes der ikke nogen central instans, der træffer afgørelse om religiøst-etiske spørgsmål. Holdninger, som deles af et betydeligt flertal af de ansete lovkyndige, vil dog sandsynligvis vinde almindelig anerkendelse.

*) Anvendt er bl.a. "*Koranen, oversat af Rudi Paret*", *Kohlhammer-Verlag (på tysk)*; en gengivelse, der imødekommer videnskabelige krav, og som tydeligt skelner mellem ordrette oversættelser og tilføjelser for bedre sproglig forståelse. Her gøres brug af den i de islamiske lande mest anvendte ægyptiske verstælling. Andre oversættelser benytter en af de to andre måder at tælle vers på; det nævnte sted findes i så fald kort før eller efter det angivne versnummer i den pågældende sura. Vanskelighederne ved at oversætte koranen berører ikke i væsentlig grad sådanne klare tekststeder, som der er angivet her. Betydningen af koranens tekststeder er tillige blevet afstemt med "*Koranen, oversat og kommenteret af Adel Theodor Khoury, 2007 (på tysk)*"; en gengivelse, som også har vundet anerkendelse hos muslimske lærte (f.eks. dr. Inamullah Khan, daværende generalsekretær for den islamiske verdenskongres.), og hvis kommentarer tager hensyn til de islamiske lovskolers traditionelle udlægning.

***) Også de historiske "kristne korstog" har ikke rod i biblen, men var menneskets værk, og har i dag et dårligt ry f.eks. blandt mange europæiske kristne.

****) (Jvf. også i islam koran-sure 164, vers 125.)

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Informationer om: Jesus Kristus og Buddhismen

Her skal der belyses fælles holdninger samt forskelle mellem buddhitiske retninger og en kristendom, som (igen) er blevet bevidst om sin egen åndelige dybde. Dermed er ikke lovet, at Buddhas liv og lære (500 f.K.) skal beskrives i detaljer.*) Det er kun kernepunkter som skal tages under lup.

"Intetheden" og "Jeg'et"

Kernen i Buddhas oprindelige lære, som fremdeles er grundlaget i „Hinaja“- buddhismen, er menneskets frigørelse af alt, hvad der ikke hører til kernen af dets væsen. Sansernes ydre og indre krav, som fører til lidelser, skal erkendes som „ikke tilhørende ens selv“(„anatta“), og gennem en målrettet leve- og skolingsmåde, foruden meditation, skal de udslettes og munde ud i Nirwana-tilstanden. Dette har den senere opståede „Mahajana“-buddhisme misforstået, skønt den også medførte fremskridt i form af en større medfølelse med alle medskabninger, fremfor at flygte fra jorden. Den tydede det nævnte, altid igen opdukkende begreb om „ikke-selvet“ sådan, som om der slet ikke fandtes et selv levnet, når de lave egoistiske egenskaber var aflagt. Tilsvarende har den også en tendens til at se Nirwana som et „Intet“. Men Buddha selv talte under beskrivelsen af hans største erfaringer om: „og jeg gennemskuede.... med tiden også elendigheden af området „ hverken sans og ikke sans, jeg blev helt klar over det, og trængte heldigvis frem til en ophævelse af sansning og følelse, og smagte på det....Og siden opnår jeg – efter helt at udelukke „hverken sansningen eller ikke sansningen, ophævelsen af sansning og følelse, og hviler i dette, og indflydelserne udefra er – efter at jeg havde erkendt alt det vise – helt tørret ud.“ (*Suttam des Anguttara Nikaja 9, Nr.41 ...*).

Her kan det fornemmes, at **Jesus Kristus** ligeledes opfordrer til lutring af de menneskelige egenskaber, og på en måde, så enhver begynder med sig selv, fremfor at kritisere andre. (*Se her hovedteksten af Kristusveje net.*). Her identificerer Han heller ikke sig selv eller diciplene med verden eller verdslige gøremål, men beskriver dem som ikke hørende til verden, - dog mere præcist som i den oprindelige buddhisme -, for at leve og virke i denne verden (*Joh. 17*), at ville forvandle verden som med surdej.

I hvert fald er der i Jesus og Buddha's udtalelser om livets spørgsmål så mange vidtgående overensstemmelser, at der gennem flere årtier var nogle, som formodede, at Jesus havde prædiket buddhisme. For at forklare disse ligheder behøver vi ingen overlevering i ydre forstand, sådan som en række moderne forskere forestiller sig det – også selv om en eller anden form for kontakt ikke kan udelukkes. Dette stemmer dog ikke. Man kunne ligeså godt påstå, at han havde prædiket denne eller hin lære. I vores hovedtekst forklares det, at disse delvise overensstemmelser beror på åndelige realiteter, som alle der har adgang til det kunne opfatte, uden at skrive af fra hinanden. Det er i sidste ende inspiration, såfremt den er ægte kommer den fra den evige kilde, uden hvis eksistens hverken „noget“ eller „intet“, eller „ingen intet“ o.s.v. kom ud af det eller befrielsen ud af det, idet selv denne befrielse ville være meningsløs. Ud af det (eller den) som står bag alt og som er skjult i alt og samtidig er uden for alt. Det som er uvirkeligt, men dog indeholder alt, og som alligevel ved skabelsens slutning vil være mere tilstede end ved begyndelsen – altså noget som i jordisk forstand er ligeså modsigende som en indisk Koan, (et paradokst ordsprog i Zen-buddhismen). Noget som ikke kan fattes på en teoretisk måde, selv om menneskeånden hen ad vejen kan gøres så fleksibelt at det kan gøre tilnærmelser til forståelsen ***** eller for at kunne forarbejde indre opdagelser.

Det er den styrke, som religioner har overfor en materialistisk og egoistisk verden, men som udnyttes alt for dårligt. Men også overensstemmelser og kontakter religioner imellem ændrer ikke noget ved at alle har deres egne, til dels meget forskellige veje.

Blandt de **kristelige mystikere**, står Meister Eckhart den østlige, upersonlige anskuelse nærmest. Blandt de buddhitiske retninger kan nichirenes lære måske være en bro. Blandt de **øvrige indiske vise** står Sri Aurobindo – og hans partner, "Moderen" – den europæiske

personlige eller immanente anskuelse nærmest. Han gik igennem Nirvana og erkendte – tilsyneladende på samme måde som flere kristne mystikere – at der bag ved Nirvana-oplevelsen findes noget helt andet end "intet". Han taler om "det højeste" og vil bringe bestemte aspekter af dette "højeste" ned på jorden. Der findes mennesker, for hvem netop Sri Aurobindo dannede en bro, der ledte tilbage til kristendommen – dog til kristendommens egentlige kerne, hvor det f.eks. drejer sig om den hele reelle "Kristi efterfølgelse" og endog videre til den kraft, som kom til udtryk hos Jesus selv i opstandelsen.

En „sidste virkelighed" og spørgsmålet om Gud.

Godt nok er det de menneskelige egenskaber som skal lures, i den jødiske og kristne tro knyttet til begrebet synd overfor Gud. Her handler det først og fremmest om en overholdelse af religiøst baserede etiske normer, eller mere præcist, at overvinde alle egenskaber som skiller os fra Gud. I almindelighed hersker den overbevisning, - også hos de fleste buddhister -, at i buddhismen findes der ingen Gud. Derfor tales der religionerne imellem i fælles etiske spørgsmål om den „sidste virkelighed", hinsides det materielle liv, hvad det så kan være for de enkelte religioner. Dette er dog ikke helt korrekt. Buddha har aldrig påstået, at der ikke fandtes en Gud, men på grund af de daværende omstændigheder indsnævrede han det til kun at videregive erkendelser om den menneskelige vej. Buddha svarede på Hindu-præsternes spørgsmål om Brahma, Hinduernes skaberguddom: "Ham kender jeg godt, også den brahmistiske verden, og den sti som munder ud i den brahmistiske verden, og hvorledes Brahma kom ind i den brahmistiske verden, - også det ved jeg". (*Digha Nikaya, 13. Tale* – med henblik på åndelige erfaringer, ikke kun på hinduistiske litteraturkendskaber) Brahma og Hindu kan ikke uden videre sidestilles med „Gudfader" Jesus Kristus, det er nærmere en i de forskellige kulturer med tiden skabt personificering af guddommelige delegenskaber. Han er under alle omstændigheder ikke en betegnelse for negative kræfter.

Den som taler om en højere oprindelse af de dengang tilbedte guder, fremfor at tilbede dem som de højeste væsener, hvad taler han til syvende og sidst om? For Buddha lå oprindelsen og målet i det uvirkelige. Denne uvirkelige tilstands højeste realitet er dog ikke „intet. Den er bare uden for alt hvad mennesket med sine verdslige, fysiske eller mentale evner kan forestille sig.

Og her har vi så pludselig en slet ikke så bevidst parallel fra **kristendommen, jødedommen og islam**. For i alle disse religioner eksisterer erkendelsen, at det er nyttesløst eller endog forbudt at danne sig et billede af Gud - også selvom grunden til dette er glemt. I jødedommen måtte navnet på deres Gud ikke nævnes direkte. Se også vores side "Religion som tilbagevenden til Gud" note 2) om arketyper.

Evangelierne, f.eks. Åbenbaringen betegner „Faderen" som den, fra hvem skabelsen udgår, og i hvis fuldkommenhed den ender (Alfa og Omega), altså Ham der står over deres egne egenskaber, og før Ham ikke endelig kunne nås. Kristne mystikere som Jakob Böhme, har også ud fra deres autentiske oplevelser påpeget, at denne Gud ikke bare står over de jordiske skabelser, men også over de hinsides og himmelske verdener.***) Det hjælper ikke meget, når religioner i den videnskabelige litteratur sammenlignes, uden at inddrage dem, der har erfaringer fra religiøse dybder. Uden dem kan der ikke engang findes et sprog, som er forståeligt for begge parter.

Den buddhistiske vej førte til indgangen til „Nirwana", det hinsides af det hinsidige, noget der for de fleste buddhister er så langt borte, som den mystiske enhed med Gud er for de fleste kristne. Buddha åbnede dog også den mulighed, at én der er „befriet for genfødsler" Bodhisattwa, frivilligt ville komme ned for at hjælpe resten af menneskeheden. Kristus steg op til faderen ("og graven var tom", opstandelsen & himmelfart), for så at vende tilbage. Med Kristus kan der i dag opnås en stærkere gennemtrængning fra det højeste guddommelige niveau og ned til det jordiske..

Her kunne *Rudolf Steinemævnes*, ifølge hvem Buddha bragte en visdomslære om kærligheden, hvortil Kristus så bragte kærlighedens kraft, der i sidste ende drager alt tilbage til den guddommelige fuldkommenhed – eller bedre: drager frem. "Bed Faderen i mit navn" – dvs. i samhörighed med ham, gennem ham, fører den kristne vej til det Ene. Her ses Buddha på en vis måde som banebryder.

Den der gerne vil vide hvordan det virkeligt forholder sig, kan gå fremad på sin vej, og spørge Kristus, hhv. Buddha selv!

Buddha i "Kalama Sutra": "Lad jer ikke føre..., ikke af rygter, ...overleveringer, ... tidsåndens meninger, ...hellige skrifers autoritet, ...rene fornuftsgrunde og logiske slutninger, ... udtænkte teorier og de rigtige meninger, ...indtryk af personlige fordele, ...en mesters autoritet. Men hvis I selv erkender ...". (Erkendelse og en virkelig trosmæssig overbevisning har meget mere til fælles med hinanden end blot og bar intellektuel "Für-Wahr-Halten" har til fælles med troen.)

*) Buddhas overleverede lærer findes især i de omfangsrige oversættelser af *K.E. Neumann*, "*Buddhas taler: mellemste samling*"; men også i "*længere samling*".

***) For mennesker med teosofisk sprogbrug skal nævnes, at i den teosofiske betydning ligger Nirwana eller Atman under det „paraninwaniske“ og „logoiske“ guddommelige niveau.

****) Navnlig den kristne mystiker Meister Eckhart beskrev sine erfaringer således, at slægtskabet med Nirvana-erfaringen tydeligt anes, også uden begrebet Nirvana, men også forskellene, idet det for Meister Eckhart var forbundet med et møde med Gud.

*****) Det at vende tilbage til Gud, havende essensen af erfaringerne fra vandringen gennem verden med sig, er på den ene side en tilbagevenden til noget oprindeligt, der allerede var der; og alligevel er det samtidig noget ekstra, der ikke var der førhen, ligesom f.eks. 2 trekanter, der dækker hinanden. Dette paradoks er kun forståeligt i en erfaring, der er fordybet ind i det mystiske.

*****) Der findes også filosofiske aspekter. I Mahajana-buddhismen beskrev *Nagarjuna i sine generelle kommentarer til Prajnaparamita*, at noget kan ses som sandt, ikke sandt, sandt og ikke sandt, hverken sandt eller ikke sandt, altså et firedobbelt forhold i stedet for et rent dualistisk hverken/eller. Da den klassiske forstand ikke rækker til helt at forstå det, kunne det ligesom ved de paradokse udsagn i zen-buddhismen (se ovenfor) føre til, at mennesket nåede ud over denne dualistiske forstand (en form for "oplysning"), og således kan have et overblik fra et højere stade. I den europæiske filosofi findes der en anden vej til udvidelse af tænkningen, der rækker ud over det klassiske dualistiske enten/eller: *Hegels* dialektik med tese og antitese indbefatter den syntese, der skal drages heraf. Du kan således selv træne din forstand til at indtage et syn, der er hævet over modsætninger eller tilsyneladende modsætninger, og på den måde blive mere åben over for den højere sandhed i Guds ånd. Vort kristelige projekt har uafhængig af det udviklet noget beslægtet, idet det ud fra forskellige synsmåder hele tiden er muligt at se det, der er forståeligt, kompatibelt ud fra et helhedssyn (overvindelse af tilsyneladende modsætninger).

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Informationer om: Jesus Kristus og Hinduismen

Ekstrasiderne til Internetprojektet „Kristusveje“ med henblik på andre religioner, er et bidrag til bedre forståelse af disse og til den religiøse dialog på internationalt plan. Her påpeges ligheder og forskelle mellem hinduistiske trosretninger og en form for kristendom, som (igen) er blevet bevidst om sine spirituelle dybder. Det er ikke målet at beskrive den hinduistiske religion i sin helhed. Derimod bliver centrale punkter fremhævet.

Jesus Kristus

I de oprindelige hinduistiske lærer findes begrebet „Avatare" på forskellige trin. Dermed mener man mennesker, som ikke er på jorden for deres egen udviklings skyld, men er her, for frivilligt at bidrage til et folks eller til menneskehedens udvikling; som en dråbe af „guddommelig fuldkommenhed". Forskellen mellem disse på hinanden følgende former for „Avatarer" og religioner fortøner sig imidlertid i sådanne fortolkninger, medens den jødiske og kristne opfattelse af „historiens Gud" fremhæver betydningen af videreudviklingen, og her især „Messias'ses" rolle (uddrag af kapitlet „ I begyndelsen var ordet" fra hovedteksten *).

Alligevel er dette en tilladelig tilnærmelse i forståelsen af Jesus Kristus opgave, ud fra en indisk tankegang. Derfor tillægger hinduistiske Yogamestre ofte Jesus en større rolle, end dem blandt moderne kristne teologer, som kun ser Jesus som et normalt menneske, hhv. som en socialreformator. Der findes dog også Hinduer, som i Jesus kun ser en mester eller lærer. I alt dette må man huske på, at kristendommens spirituelle dybder dels var gået tabt, og dels bør gøres så tilgængeligt og forståeligt, for at en meningsfyldt dialog med andre religioner overhovedet kan gennemføres. (*Dette arbejder denne Website med i form af udførlige tekster. **).

Yogaveje** og kristendom

I henhold til teksten „ I skal være (blive) fuldkomne, som Jeres Fader i himlen er fuldkommen" (*Matth.5,48*) er det mest spændende ved enhver religion spørgsmålet om hvorhen de spirituelle stier fører i virkeligheden. Ved Hinduismen drejer spørgsmålet sig om de mangeartede Yoga veje. Disse søger, ved hjælp af kontrol af menneskets indre og ydre natur at føre sjælen tilbage til dens guddommelige fuldkommenhed.

Til dette formål findes europæiske undervisningsmåder, (...), som kan indbefatte de i Yoga kredse kendte nerve- eller bevidsthedscentre –chakre – under andre betegnelser. Disse bestræbelser er ikke automatisk „ikke -kristelige", som antaget af kirkelige kredse, men disse menneskelige centre var allerede kendt af de middelalderlige teosofere (*Johann Georg Gichtel*), og kan påvises som energistrukturer i ethvert menneske, på samme måde som kendskabet til de kinesiske akupunkturpunkter ikke automatisk kan medføre at betegne disse som „taoistiske" , - fordi disse centre for længst kan påvises med måleapparatur, og som noget helt nyt også i menneskets histologiske væv. (*Uddrag fra „den hellige iver" fra hovedteksten*). Sml. også *Albrecht Frenz "Christlicher Yoga - Christliche Begründung einer indischen Meditationsweise", hvor det antages, at kristendom og Yogaens praktiske anvendelser er forenelige.*

Afgørende for de kristne er den åndelige holdning; dvs. bliver disse øvelser udført med det formål som ens eget væsens forberedelse til Guds virke, eller antages det fejlagtigt, at Guds nærvær kan gennemtvinges ved hjælp af disse teknikker(legems- og åndedrætsøvelser, koncentration, mantrasange, meditation og kontemplation) ? En anden yderligere forskel for kristne: Hvis der på Yogaområdet dukker begreber op som „Kristuskraft", vil det så blive opfattet som at Kristus healende kraft er en del af hans væsen, eller opfattes kraften kun som et isoleret kosmisk fænomen.

Hvis man ikke direkte fokuserer på Kristus, hvordan kan en m/k så vide, at det vedkommende oplever, virkelig har forbindelse med Kristus? (*dels fra "Spørgsmålet om miraklerne" fra hovedteksten*) *

I hvert fald findes der andre oprindelige kristne veje, fremfor disse kristendommen tilpassede metoder fra andre kilder; men disse andre veje er først ved at blive tilpasset nutiden. F.eks. ville munkenes gamle praksis på bjerget „Athos." („kyrie-eleison", „Herre forbarm dig") i den indiske terminologi ligne en kristen åndedræts- og mantraøvelse. (Sml. "Stilheden i ørkenen" fra hovedteksten) * . Desuden findes den specifik kristne Evangelie-meditation, sådan som beskrevet i hovedteksten og også beskrives i tillægget „Kristen meditation". *

**Det indiske ord Yoga betyder ordret "tilknytningen", dvs. ny tilknytning til det oprindelige, på lignende måde som betydningen af det latinske ord Re-ligion betyder øvelsesmetoder af hinduistisk oprindelse for krop, sjæl og ånd.

Kristne og Indiske former for mystik.

Korsfæstelsens efterfølgende oplevelser, hhv. „Sjælens midnatstime“, af den „mystiske død“, oplevelsen af at være forladt af alt et menneske kunne klamre sig til, som alle de kendte kristne mystikere fik at føle på den ene eller den anden måde (f.eks. Meister Eckehart) har en vis lighed med Yogaens topoplevelser, Nirvikalpa Samadhi, hhv. „Nirwana“ens tomhed. Kristen mystik medfører dog erfaringen, at i denne, eller bagved denne tomhed igen findes „noget“, nemlig Kristus, hhv. Gud. At det også er muligt at finde en vej gennem Nirwana til det bagvedliggende ud fra det indiske udgangspunkt, viste Aurobindo. På den kristne vej kan der dog være noget af dette bagved alt liggende være tilstede fra starten af den religiøse vej, fordi den af Kristus prægede verden kan danne en bro.

Man får indtryk af en vanskelig balancegang, når én som Aurobindo konfronteres med kræfter, som har nær tilknytning til Kristus udvikling, men hvor baggrunden mangler. Det er dog slet ikke umuligt, man kan bare huske tilfældet med hindudrensen, som ikke kendte noget til kristendommen, men som ved sin indre søgen efter en Gud pludselig oplevede en Kristus - oplevelse, som han senere udarbejdede i bogform (*Udgiver. Friso Melzer, "Sadhu Sundar Singh"*). Også under hinduistiske, tantriske øvelser oplevede mennesker, som nok havde regnet med fremtoningen af indiske gudeskikkelser, en fremtoning af en Kristusvision. "Ånden går hvor den vil".

For en kristendom som religionsfællesskab med en fastlagt teologi vanskelig brugbar, men interessant for andre kulturkredse kunne R. Steiners impuls om at se Kristus som en solagtig skikkelse være, som var kendt af vise mænd i tiderne før Kristus. (*Uddrag fra kapitlet "Korsfæstelsen.." fra hovedteksten **) R. Steiner henviste i forhold til Indien til "Vishvas Karman", en „verdensarkitekt“, hvis virke de gamle indiske Rishis (Vise) kunne ane bagved de for dem tilgængelige niveauer.

Med henblik på de mange Hindu guder må man huske på, at iflg. den nyere viden, drejer det sig ved mange af den gamle kulturs guder, - om aspekter af en guddom, som senere blev tilbedt som en selvstændig Gud. De teoretiske betegnelser, som polyteisme er derfor intetsigende. I den hebræiske originaltekst har jøderne mange forskellige navne for Gud og Hans egenskaber. Men de fandt ikke på at tilbede dem som forskellige Guder. F. eks. beholdt Zarathustrierne (Parsen) fast ved én monoteistisk tro (En Gud). I Hinduismen kan f.eks. Vishnuiternes skole betragtes som monoteistisk.

I denne sammenhæng er det interessant, at der eksisterer nye strømninger, som – i lighed med Kristus ved opstandelsen - ikke deler den gamle antagelse om den logiske, selvfølgelige dødelighed af legemet: (...) F.eks. den indiske filosof og Yogi *Aurobindo* og hans spirituelle vejlederske "Mutter" *Mira Alfassa*, som søgte i denne retning. (...) (*tildels Udrag fra „Opstandelsen“ fra hovedteksten*) *

Læresætninger om "Karma", og Gud

En væsentlig del af de kristne sociale, barmhjertige tiltag ville i Indien blive betegnet som "Karma Yoga" (skæbne-Yoga) hhv.. "Bhakti Yoga" (Kærligheds -Yoga), mens en fremskridtsorienteret vej ville blive betegnet som "Inana.-Yoga".

Det som i virkeligheden kan opleves er det, at ved at overlade føringen gennem livet til den af Kristus formidlede Gud, kan dette liv forløbe mere organisk, som ved mekanisk virkende skæbnes- (Karma)udligningslove. Men også Kristus taler om at oparbejde „på krone og øre“, men Han taler ikke om, at dette fremdeles skal ske ved „øje for øje, tand for tand“ (Gamle testamente) metoden. Menneskets nye opgave står i forgrunden – det der er frugtbar for mennesket og dens omgivelser må gribes og omsættes. Ingen fortidsbearbejdning for dens egen skyld eller som udviklingsmotiv er påkrævet. En hjælp „ovenfra“ kan i dag iagttages ved sammenspillet af de forskelligheder muligheder som byder sig for mennesker af i dag. (*Uddrag fra kapitlet "Korsfæstelsen" fra hovedteksten; der findes også en side om Karma og Reinkarnation.*) *

Etiske værdier

Etikken er den substans i de forskellige religioner, hvor der er mest slægtskab, og hvor dialogen derfor er længst fremme. F.eks. står der i begyndelsen af den klassiske Yoga-vej til Patanjai som en forudsætning for en succes: Ikke gennem tanker, ord eller gerninger skade levende væsner, ikke være grisk, sandfærdighed, seksuel renhed, ikke bare modtage gaver (være selvstændig). Det andet trin er "Niyama": Indre og ydre renselse, nøjsomhed og beskedenhed, askese, gavmildhed, ofre, studie og tilbedelse af guddommen, ildhu i troen. Yogierne lærer, at med slagmarken i Bhagavadgita menes den egne indre slagmark i forbindelse med renselsen. At der her findes paralleller til de 10 bud og til Jesus lærer er

åbenlyst. Hinduer, såvel som kristne og mange andre religioner har været med til at skabe projektet „Verdensetos“.

Hellige Skrifter

Det ældste religiøse fundament er „Veden“, som kan føres tilbage til "Rishis" fra den „gyldne tidsalder“. Senere kom f.eks. Mahabharata-Eposset til, med skildringer af forhistoriske begivenheder, som ofte udlægges som myter, bl.a. krige, altså fra en ikke slet så „gylden“ tidsalder. Upanishaden's visdomslitteratur tilsluttede sig dette. *Bhagavadgita* er en af de vigtigste hellige bøger inden for hinduismen, som forbinder overleveringer fra de ældre vedaer med upanishadernes filosofi og yoga-visdom, og står i forbindelse med Mahabharata. I dette læredigt gælder helten Krishna som en menneskelig fremtrædelsesform - Avatar, s. ovenf.–af den højeste guddom.

[* Homepage med henvisning til de udførlige tekster på andre sprog...](#)

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Information om: Jesus Kristus og taoismen & konfucianismen.

De supplerende sider i internetprojektet "Kristusveje" om diverse øvrige religioner er et bidrag til bedre at kunne forstå disse og til den interreligiøse dialog. På denne supplerende side udfoldes ligheder og forskelle mellem taoisme/konfucianisme og kristendommen – en kristendom, der (igen) er sig sine egne spirituelle dybder bevidst. Vi foregiver dog ikke, at ville levere en indgående skildring af Lao-Tse's eller Konfutses liv og traditioner. Men nogle af kernepunkterne vil blive omtalt nøje.

I den traditionelle kinesiske spiritualitet finder flere beslægtede kilder sammen:

1. Den oprindelige lære om det højeste princip.

Den oprindelige lære om det højeste princip tao/tai-dji, "om det, hvorom intet kan siges", skildrer også den oprindelige enhed i begyndelsen af alle ting, altså før delingen i polariteterne yin og yang*), og herefter i de "5 elementer"*) . I dag står denne ur-enhed bag disse fremtrædelsesformer af kosmos.

Blandt de kristelige missionærer fandt f.eks. jesuitterne i dette højeste princip noget, der korresponderede med Gud; mens Franziskaner- og Benediktinermunke og endelig paven modsagde det. "Tao" svarer på den ene side ikke til den nye måde at opleve Gud på som en "Fader", man kan kontakte personligt, ligesom Jesus lærte. På den anden side er det ikke udelukket, at det drejer sig om en ældre måde at opleve eller søge efter Gud på, som det netop var muligt i antik kinesisk tid.

*) Yin er et udvidende, "kvindeligt" princip –f.eks. idet sympatiske nervesystem, yang et sammentrækkende, "mandligt" – f.eks. idet parasympatiske nervesystem, som begge virker ind i hinanden. De "5 elementer jord, vand, træ, ild, metal" svarer tilnærmelsesvis til inddelingen i de 4 fremtrædelsesformer eller kvaliteter "jord", "vand", "luft", "ild" = "varme", sådan som de opfattes i den gamle vesterlandske alkymi og hermetik og i mange andre kulturer (der fandtes også kristelige alkymister.) Det kinesiske 5. element, det såkaldte "metal" blev i Europa også betegnet som "prima materia" ("urmaterie", jvf. moderne elementarpartikelteorier), eller som "æter", om hvilket det f.eks. i antikke indiske og antroposofiske kilder mentes, at det igen indeholder yderligere sådanne niveauer, så at der var i alt 7 aggregattilstande. Sådanne gamle indsigter ville i dag ikke blive betragtet med et egentligt religiøst afsæt; på den anden side er de heller ikke ren spekulativ filosofi; de udgør derimod en gammel, særegen avanceret form for kosmologi af mere naturvidenskabelig karakter–også selv om datidens erkendelsesmetoder adskiller sig fra vor tids.

Det ændrer ikke ved, at praktikkerne udført af de antikke kinesiske og senere taoistiske mestre har en spirituel karakter. For resultaterne af datidens studier angående hhv. "elementers" rolle og kræfter i mennesket blev kun taget i betragtning, fordi jordiske ufuldkommenheder er svære at komme uden om, når det drejer sig om den åndelige/religiøse fuldkommengørelse. Det ville være en form for spiritualitet, der ikke forsøger at undfly det jordiske, til forskel fra visse andre spirituelle traditioner. Stræben efter fuldkommengørelse som sådan er i første omgang ingen modsætning til den kristne lære om menneskets forløsning. Ofte glemmes det, at Jesus sagde "Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen" (*Matth.5,48*). Metoderne er dog forskellige. De urkristne osv. var helt klar over, at mennesket kan forberede og åbne sig aktivt for Guds virke; men i kristendommen har det også altid stået klart, at det ikke er muligtregulært at fremtvinge Guds nåde gennem sådanne handlinger. Også Gud er fri.

Mellem hændelserne i himlen, kinesisk "t'ien", jorden og mennesket – alle stammende fra den samme ur-enhed – har man over alt set overensstemmelser (på samme måde som ved de "7 frie kunster" på universiteterne i den vesterlandske middelalder). **Således var al stræben rettet hen imod en harmoni mellem menneskets liv og "himlen" – som nutidens højeste magt – og jorden.** Dette viser ud over den spirituelleogså den religiøse karakter af stræben som fænomen. Religion (af latin) betyder "genskabt forbindelse", "gentilslutning", nemlig til tingenes urgrund. I en kristelig optik er den umiddelbart kontaktbare skabergud dog tingenes urgrund, begyndelsen og enden på alt; og Jesus Kristus er ligesom et bindeled, der hjælper os til denne forbindelse med Gud.

I tidens løb har man også i det antikke Kina tilbudt flere særskilte guder: Himlen, jordens guder, lokale ånder og hellige. Begrebet „polyteisme“, som normalt anvendes i forbindelse med sådanne religioner, er dog her ikke videre brugbart, da disse "guder" oprindeligt ligesom i nogle andre religioner blot var udslag eller kvaliteter af et urprincip (med undtagelse af f.eks. helgentilbedelsen—som dog burde virke bekendt for visse kristne kirker).

Således kan opdelingen af alle verdens tilsynecomster i yin og yang holde menneskets forstand fast i disse polariteter; gennem den rette stræben kan denne opdeling imidlertid også føre ud over denne fastlåste ramme og videre til en mystisk bevidsthedstilstand.

2. Taoismus.

Det hidtil skildrede udgjorde i vidt omfang det fælles grundlag for de senere opståede Laotse- og Konfutse-skoler (der af historikere oftest er blevet fastsat til tiden omkring 500 f.Kr.).

Taoismus (*Lao-Tse: bl.a. bogen "Tao-te-king"*) rettede sig mod gerninger ud fra en meditativ"ikke-gerning"-holdning (Wu-wei); således at intet sker ud fra et egoistisk og intellektuelt overfladelag hos mennesket, men ud fra naturlige instinkter fra den gode kerne i mennesket—som er i harmoni med naturen. Dette vil så føre til en slags naturlig etik af uselviskhed og beskedenhed.

Den gode kerne i den forstand er ganske vist endnu ikke automatisk identisk med Jesus, der har taget bolig i mennesket og her udøver sit frugtbare virke, jvf. Joh.15("Bliv i mig, så bliver jeg også i jer"). Men nutidens teologer ville i dag ikke længere uden videre kunne bestride den gode kerne hos anderledes troende—for så vidt den nært beslægtede etik i de fleste religioner viser, at "det gode" over alt i mere eller mindre grad har fundet fodfæste. Selv "Helligånden blæser, hvorhen den vil" (*Joh.3*).

Taoister har altid været praktikere, og ikke teoretikere. I taoismen gør man brug af:
- Askese. Noget lignende forekommer inden for alle religioner. Man finder dog også praktikker til hhv. sublimation og transformationaf seksualiteten(*f.eks. Mantak Chia, "Tao Yoga" og "Kærlighedens Tao Yoga"*; de gamle østlige veje begynder ofte "nedefra og op", mens nutidens europæiske veje i højere grad kan siges at gå "oppefra og ned", dvs. fra bevidstheden.)

- Krops-, åndedrags-og koncentrationsøvelser til vækkelse og styring af livsenergien "chi". At

denne livsenergi findes, må i dag betragtes som reelt påvist gennem forskning inden for akupunktur og elektroakupunktur; også selv om fænomenets natur stadig ikke er entydigt videnskabeligt afklaret. Akupunkturmeridianerne er i dag sågar histologisk (i vævet) påvist som "tomme" kanaler. Denne livskraft er altså ikke "taoistisk", som nogle kristne troede, men almen menneskelig. Den blev i græsk/ tidlig kristen antik betegnet "pneuma"; et græskord, som blev benyttet både for åndedrag og livskraft - den livsånd, der blev indblæst af Gud – og for Helligånden; idet dog "Helligånden" forbindes med Jesus Kristus. Hvis en person altså ikke stemningsmæssigt indlader sig på Jesus Kristus, hvorfra vil denne da kunne vide, at det, han/hun oplever, er identisk med Helligånden, sådan som Jesus bebudede den?

- Med til taoisternes repertoire hører endvidere –ligesom også i den indiske yoga - den meditative fordybelse i alle tings urgrund for at transcendere oplevelsen af livets begrænsethed. Også den alkymistiske søgning efter udødelighed spillede en rolle.

3. Konfucianisme.

Konfucius (Konfucius) anbefaler på lignende måde, at mennesket indføres i "den kosmisk-moralske lov". I stedet for taoisternes mere individuelle vej søgte han mod et moralsk opdragelsessystem for samfundet i dets bredde. Der arbejdes på den bevidste kultivering og fuldkommengørelse af en god kerne i mennesket, gennem sædvane og forbilleder:

Hvis kærlighed og ærefrygt osv. indlæres i familien, vil heraf fremkomme et etisk samfund.

- Siden de ældste tider har f.eks. mord, tyveri, prostitution og billedkult været forbudt i Kina.
- Som praktisk taget alle verdensreligioner lærte Konfucius "...næstekærlighed: Hvad du ikke selv vil, skal du heller ikke gøre mod andre".
- Herunder hører selvbeherskelse, menneskelighed og godhed;
- samt de etiske dyder velvilje, retskaffenhed, passende respektfuld opførsel (også over for forfædrene), gavmildhed, visdom, oprigtighed;
- Dobbelt dyder efter bogen Shu-djing: venlig og værdig, mild og fast, ærlig og høflig, udvisende ordenssans og respekt, lærevillig og dristig, oprigtig og blid, eftergivende og mådeholden, stærk og pålidelig, modig og retfærdig.
- Tilstræbt blev en indstilling af tilfredshed hinsides vrede, sorg og fornøjelse.

De antikke lærer indbefatter såvel tidløse værdier, som tidsbundne værdier, der relaterede til det daværende kejserrige.

4. Således havde disse skoler en del berøringspunkter, men også en del kontroverser. Alligevel blev de allerede tidligt ofte snarere oplevet som gensidigt supplerende, og ikke som modsætninger. Dette gjaldt endog for den senere fra Indien kommende buddhisme med sin lære, der var rettet mod overvindelsen af den jordiske lidelse.

Kinesiske templer af i dag, f.eks. i Hong Kong, giver ofte indtryk af en ret simpel søgning efter orakler og riter, der skal skabe lykke i livet. Det vil sige, ligesom det i mere eller mindre grad er tilfældet i alle nutidens religioner, er den åndelige dybde, der oprindeligt var til stede, ikke at finde overalt.

Fra den kinesiske tradition skal endvidere nævnes ikke direkte religiøst relaterede koncepter, såsom orakelbogen I Ging, de kinesiske horoskoper, den kinesiske udgave af geomantikken resp. bygningsbiologi - "feng shui", og den allerede nævnte traditionelle kinesiske medicin.

Et interessant vidnesbyrd om et tidligt møde mellem kristne og taoister findes i Martin Palmers bog, "The Jesus Sutras", Ansata: en ikke mere eksisterende kristen kirke i Kina gjorde i det 8. århundrede væsentligt indhold af kristendommen forståeligt for sin taoistiske omverden. (I det omfang bøger fra andre nævnes, er det ikke automatisk ensbetydende med, at vi ville kunne stå inde for alt indholdet.)

[Tilbage til fortegnelsen for denne side.](#)

Almene synspunkter til naturreligioner

De ekstra sider i internetprojektet "Kristusveje" men henblik på andre religioner, er et bidrag til bedre forståelse af disse. Samt til en interreligiøs dialog. Fra den kristne side lægges uafhængig forskning til grund for dette, som, som åbner de spirituelle dybder i kristendommen igen, samt moderne bevidsthedsforskning. Angående naturreligioner, så leveres her ikke en omfattende beskrivelse af disse, men nogle synspunkter til dette formål.

Også den japanske Shinto-Kult er oprindelig en af de verdensomspændende –beslægtede **naturreligioner**, som er ældre end de kendte verdensreligioner som Buddhismen og Kristendommen.

Oprindelsen af naturreligionerne ligger i en tid, da mennesker havde en bevidsthed, som afviger meget fra den i dag dominerende intellektuelle bevidsthed. *Jean Gebser, forfatter til bogen "Oprindelse og nutid" (tysk)* ville kalde dette bevidsthedstrin for den "mytologiske bevidsthed". Bevidsthedsforskeren *Julian Jaynes, forfatter af "Oprindelsen af bevidsthed" (tysk, engelsk)* ville kalde det en bevidsthed, hvor begge hjernehalvdele kommunikerede mere direkte indbyrdes som i dag.*) Den højre hjernehalvdel tillod, at alle slags syn, f.eks. i naturen opfattedes i en helhed som "væsener", og den venstre hjernehalvdel kunne bearbejde dette, så mennesket kunne høre deres "stemmer". Alle overleveringer (incl. de europæiske) om elementarvæsener, eventyrvæsener osv. Stammer derfra, og er dermed ikke fri fantasi. I forbindelse med den tiltagende udbredelse af skrive- og læsefærdighederne, fremfor kun den mundtlige overlevering forsvandt denne form for observationer i den europæisk-vestasiatiske antike frem til ca. 500 før Kristi som et samfundsrelevant fænomen. I den mytiske tid, hvor lokalt bundne eller stammetilknyttede væsener ofte blev tilbedt, har sammenblandingen af kulturerne bidraget til, at den ældre bevidsthedsform ikke længere – eller ikke længere fejlfrit – fungerede. Fejlene gjorde nytten af denne iagttagelse til et spørgsmål, og fremskyndede denne proces.

Det ville ikke være i orden at bedømme trin af denne slags på en sådan måde, at den nyere forstandsbevidsthed er mere værdifuld, og at produkterne af den ældre bevidsthed er uden værdi i dag. Det medførte nye færdigheder, men til gengæld gik andre tabt, og som intellektet alene ikke kan erstatte. Dog er det muligt, ved at fastholde gevinsterne af den analytiske tænkemåde, bevidst at genudvikle de ældre tabte færdigheder af fællessyn og syntese, f.eks. i meditaionen. Derved kan der opstå en integreret bevidsthed, som kan hjælpe de to hjernehalvdele til at finde deres berettigelse. Den rent intellektuelle bevidsthed er i dag ofte nået til grænsen af deres ydeevne. Det er åbenbart ikke muligt, med den at løse og gennemskue de komplicerede økologiske problemer: *Dörner talte om en "multifaktoriel bevidsthed"*, som en forudsætning for at forstå de økologiske processer, men at hans studerende ved en undersøgelse næsten ikke var i besiddelse af en sådan. Den nutidige menneskehed kan derfor inspireres af de gamle overleveringer af "førintellektuelle" observationer, - uden dog bare at kunne overtage denne form for bevidsthed. Derfor er eventyr værdifulde for børn i dag. De bidrager til, at den venstre hjernehalvdel ikke straks mister sig.

I den oprindelige **Kristendom** spillede "Gaverne fra Helligånden" en vigtig rolle (*bl.a.. Joh. 16; Kor. 12, 7-11; Apostelbreve 2, 17-20*). *Se bl.a. vores kapitel "Pinse" i hovedteksten på vores engelske Webside samt i andre sprog*. Helligånden er en guddommelig kraft, som får menneskenes kreativitet til at vokse ud over sig selv. Den er ikke bare en aktivitet af den højre hjernehalvdel, men den benytter denne halvdel ikke desto mindre. Men: Helligånden står i forbindelse med Jesus. Selvom Jesus sagde til diciplene "Ånden går sine egne veje" – hvordan kan man så være sikker på, at de nutidige budskaber fra Helligånden kommer i Jesus navn, hvis man ikke er på bølgelængde med Kristus ?

Til forskel fra det vi fandt ved andre polyteistiske religioner, som fra deres oprindelse havde en guddom med "egenskaber", som først senere blev tilbedt som separate guder, - er der hos en række naturreligioner ikke en sådan enheds-oprindelse at finde.

Mens hos nogle andre folkeslag **Skabelsesmyten** begynder med skabelsen af himmelen og jorden (og underverden), sætter den gamle japanske skabelsesmyt det som en forudsætning, at himmel og jorden er der. Guderne opstår i dette billede spontant og bebor

alle 3 verdener, mens jorden også er beboet af mennesker, underverden af mange døde og dæmoner. Anseelsesrige aner tilhørte ligeledes gudpanteon. (...)

Tilbedelsen sker forskelligt, ved fastlagte bønner (takke og bede) og gennem ofring af naturalier eller symboler.
(...)

Mens det i naturreligionerne mest er **Schamanen** – Medicinmænd med særlige kundskaber og evner som spiller en central rolle, bliver Shinto kulten ledet af præster.

Etiske lærer: I f.eks. Shintoismen fandtes et synderegister; I kontakt med andre religioner blev der udviklet etiske grundsætninger, som de bogstaveligt findes i alle de store religioner.

(...)

*) Engelsk "Bicameral mind". Jaynes selv gav imidlertid det indtryk, som om disse gamle naturlige funktionsmekanismer af hjernen alene gav forklaringen på oplevelserne med gudelige – eller naturkræfter var; dette er efter vores overbevisning simpelthen forkert. Hvad disse væsener "er", det fortæller hans fremlægning intet om. Hverken "Guder" eller Gud findes i hjernen. Det drejer sig om et realitetsniveau på en særlig måde, og hjernen kan kun interpretere den på den ene eller den anden måde. Især den beskrevne ældre måde at opfatte på er ikke uden videre istand til kunstigt at producere sligt "væsen", som den moderne bevidsthed ville være i stand til. På lignende måde spejler spirituelle drømme eller meditationsoplevelser noget helt andet, end bare forarbejdningsprocesser af fysiske dagsoplevelser.

***) I Europa hørte f.eks. tiden for fremkomsten af de homeriske epen til den mytiske periode, mens den senere tid for den oldgræske filosofi allerede hørte til intelligensbevidstheden.

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Vore nye [tyske](#) og [engelske](#) emne sider:
Gamle amerikanske religioner: Maya-kalenderen

En vurdering af den græske religion
Bemærkninger til antik romersk religion
Gammel germansk religion
Keltisk religion
Tidlig slavisk religion
Tidlig baltisk religion
Tidlig baskisk religion
Tidlig finsk religion

Religion¹⁾ som menneskets „forbindelse bagud" til Gud - på vejen med Jesus Kristus

¹⁾ Ordet religion kommer fra det latinske re-ligio = genforening; med Gud, som antager skikkelse i vores inderste. Kan –lidt søgt – sammenlignes med et hologram, noget lignende sker i stor format.

Erkendelsen af de dybere problemer i menneskets liv.

Ligesom for en helbredelse gennem bøn ville Jesus spørgsmål til menneskets yderligere udvikling være: "Vil du være rask?" (*Joh. 5,6*). **H.h.v., 'er du klar over hvilke brist du stadig har som skal heles, før du kan komme videre på vejen mod Gud.?'** En „rød tråd" kan findes i ganske almindelige hændelser, sjældent religiøse. I barnets opvækst fra ungdommen til voksent liv udvikles nye færdigheder, hvorved der dog ofte tildækkes oprindelige oplevelser. Senere kan mennesket ved hjælp af hukommelsen og bøn prøve at genvinde disse tildækkede hændelser. De tilegnede færdigheder kan herved bevares, mens „skallen" løsnes eller endog opløses. Menneskets spaltning, - opstået gennem livet ved

sjælelige-åndelige brud i intellektet og naturlige drifter, og derimellem et kun lidet integreret „hjertecentrum“, kan på denne måde igen forenes. Det kan påvises, at „frugten fra livets træ“ i paradismyten henviser til denne spaltning, og at kravet „hvis I ikke vender om og bliver som børn, så kommer I slet ikke ind i Gudsriget“ beror på en dybere erkendelse af „vendemuligheden“ - *Jesus i Matth. 18,1-3; Mk. 10,15; Luk. 18, 17*. Her drejer det sig ikke bare om den barnlige uskyld, men om oprindelige fundamentet i udviklingen, som ligefrem kan betegnes som „arketypiske“²⁾, altså fastlagte grundmønstre, en mistet del af en „brugsanvisning“ for mennesket. Denne vej kan føre langt ud over den nuværende begrænsede forstandsbevidsthed.

²⁾ arketypisk: et begreb fra dybdepsykologien af C.G.Jung osv.; opleves som forskellige skikkelser i grundmønstret for den menneskelige eksistens. "Arketyperne" indeholder dog også i høj grad blandede, misvisende informationer. "Gud" som gammel mand og detaljer om "himmel" og "helvede" er sådanne "arketypiske" symboler fra det "kollektivt ubevidste". Hvad det nøjagtigt er, vidste Jung ikke. I det mindste en kerne af dette bevidsthedslag med dets i mennesket indprægede billeder og forestillinger er tilsyneladende mere eller mindre til stede i alle mennesker. Som en slags urerindring stammer det således fra en meget tidlig periode i menneskehedens historie - endda før tider såsom den "mytiske bevidsthed", som den skildres i vores kapitel "Bevidsthed, hjerneforskning og fri vilje". Dette bevidsthedslag indeholder også sådanne - delvist tilsyneladende - modsætninger, som de behandles på vores side "En kristelig holdning..., en tredje vej". Ved en nærmere betragtning viser dette lags gudebillede sig snarere som en temmelig problematisk karikatur af Gud. Derfor advarer f.eks. også den *Tibetanske dødebog (Bardo Thödol)*, som C.G. Jung havde skrevet et forord til, de levende mod efter døden at indlade sig på dette lags bedrageriske gude- og dæmons-kikkelser. I Det gamle Egypten fandtes der et lignende skrift. Også f.eks. gnostikerne i det kristne miljø havde et kritisk forhold til sådanne skikkelser, således som de sikkert også er blevet oplevet meditativt og i drømme. Et forsøg på at omgås denne symbolverden på en kreativ måde er blevet gjort af eventyr, hvilket uden tvivl kan give en mening for børn. Voksne derimod kan forsøge at komme ud over disse symboler - som har antaget mange menneskelige sider. Kunsten er her at søge Gud direkte i stedet for at lade ham fortone i disse falske gudekoncepter.

Det betyder ikke, at mennesket kan klare dette ud fra egne kræfter. Jesus tilbyder en reel vej samt kræfterne, dvs. nåden til at klare denne. Kristelige sandhedssøgere, mystikere og alkymister har betrådt disse veje mod fuldkommenheden (*sml.f.eks. Matth. 5,48; Joh. 10,34;...*) Men også mange andre kristne har bevidst eller ubevidst gjort erfaringer i denne retning. Dette er uafhængigt af, om de valgte en indre vej, eller omsatte deres tro på en mere social måde, eller forenede begge disse måder i den „fulde kristendom“, som vi kalder det. At lede efter menneskets indre brud er sket i årtusinder i mange kulturer. Bestræbelserne af taoistiske alkymister samt forskellige Yoga former bevidner dette.³⁾

³⁾ Det indiske ord Yoga, ordret = lænke til, betyder ligeledes at lede efter genforeningen med det oprindelige.

„Gudsmennesket“, eller det af Gud sendte menneske Jesus Kristus, den „nye Adam“ personificerer signalet til, at menneskene nu kan genvinde deres tildækkede, oprindelige egenskaber; og at tiden er inde til, at de i mellemtiden dannede, farlige forskruetheder igen kan bringes i lod. Han kunne, til held for jorden, i sig selv forene tilknytningen til livets menings oprindelige kilde, Gud, til den højt udviklede menneskelige bevidsthed. Degenerationens kræfter kunne han overvinde. Skønt forskellen til andre mennesker er mærkbare, så var han dog mennesket, som kunne fuldføre det på denne måde. Derigennem kan mennesker lettere følge denne vej, især hvis det gøres bevidst. Men selv for dem, der ikke kender noget til den historiske Jesus, er Hans liv, indbefattet opstandelsen ikke uden påvirkning, - på lignende måde som dyr på en øde ø kan lære nye færdigheder, og samme slags dyr på en fjerntliggende anden ø også hurtigt kan tilegne sig disse færdigheder, - idet de har et fælles kraftfelt, som f.eks. *R. Sheldrake* opdagede.

En indre forbindelse mellem mennesket til Kristus og Gud er mulig uden kirkens medvirken, skønt det ofte er en hjælp med et passende fællesskab med medkristne. De modsigende

teologier, som opdelt Kristus helhed i en sjælesørger og en socialreformatør er ikke de sidste sandheder; skønt de nok kan hjælpe nogen i gang, ikke mindst hvis de har kendskab til flere teologier. Ethvert menneske kan dog finde forbindelse med Kristus, enten det sker fra et lille kammer, eller ude på en åben markedsplads. Dette kan enten ske ved mindet om overleveringen af hans budskaber (evangelierne) . Den, som er åben for at Kristus også kunne mærkes efter at Han var død, (ligesom mennesket ifølge mange vidnesbyrd overlever døden som et bevidst individ – uden jordisk synlighed) kan også Kristus betragtes som værende aktivt virkende på jorden. Derved bliver den fornemmelse tilgængelig, at bede i „Hans navn“, eller i fællesskab med Ham som „storebroder“ at bede til Gudfader, som omslutter alle. (sml.. Joh. 15,16; Matth. 6, 7-15; Matth. 18,19-20). F.eks.:

Gud, min oprindelse, min hjælp og mit håb!
Forenet med Jesus Kristus * takker jeg dig for alt det der kommer fra Dig;
tilgiv mig for det, som har fjernet mig fra Dig **;
lad mig i denne stilhed blive skabende, ***;
løft mig på Din vej opad.

*) Den der har behov for det, kan også indbefatte Maria. Både menneskets mandlige og kvindelige egenskaber vil på den måde løftes op.

***)1.Endvidere kan enhver negativ følelse som fornemmedes,tages op og betragtes indgående (f.eks. angst, hadfølelser, ligegyldighed og overlegenhed, overdreven tvivl, ...eller et problem; alt, som viste sig i tanker eller ord, sml.f.eks. Matth. 5,22).

2. frem for at gruble, vent et øjeblik for at klargøre, hvad det drejer sig om.

3. Overgiv denne ligefrem legemlig mærkbare ballast i bøn til Gud, (det er også muligt at lægge sin fremtidige livsbane i Guds, hhv. Jesus Kristus hånd)

4. vent stille og roligt, indtil dette kan fornemmes, eller at en vis lettelse spores, eller at der kommer et „svar“ i ens bevidsthed.

***) I stilheden kan dagens hændelser „falde til ro“ og på den måde lettere indgå i bønner og en forarbejdning. Derefter er der åbnet op for nye ting.

Etikkens betydning på denne vej

Et niveau på vejen er „**Kærligheden til Gud**“, som står over alt, „**og til din næste som dig selv**“. (Matth. 19,19); altså også sig selv; at elske sig selv kan være en del i bestræbelserne med at få øje på opgaverne i ens omgivelser. Kærlighed kan skabe forbindelse til Kristus, fordi det er dens egentlige formål, - **forbundet med visdom**. Også den gode gerning i Kristi mening, giver gennem indre og ydre virkninger den kristne vej mening og perspetiv. Jesus har bibeholdt de afstukne etiske grundregler; for mennesket „høster (normalt), hvad det har sået“ (Gal. 6,7); imidlertid har Han lagt **ansvaret** i højere grad ud til den enkelte, fremfor at fremhæve den verdslige lovgivning. Herved kan det hænde, at der i menneskets eget indre findes „noget“, - muligvis kun mærkbar som samvittighed -, som er på linie med Kristus, og fra hvilket der kan ske en slags „genfødsel“ (Joh.3). D.v.s. at som tiden går, kommer mennesket som helhed mere i overensstemmelse med den ånd, som Kristus viste. Dette udgangspunkt i det indre kan opleves i hjertet eller sjælen, hhv. ånden, oplevelsesmåderne kan være individuelt forskellige. Uanset hvordan m/k oplever Kristus og de til Ham knyttede kræfter, - så vil det være meningsfyldt, at genkalde de individuelle oplevelser i bevidstheden så ofte som muligt, for at kunne opbygge en direkte kontakt på dette, også selv om der ikke i første omgang kan konstateres voldsomme virkninger.

Den kraft, der som en nådegave kan fylde et menneske, kan derefter sommetider forenes med den universelle healingskraft, fra den „ydre“ Kristus, hhv. Gud. Også her kan oplevelsesmåden være meget forskellig, dog vil den i dette tilfælde være meget mærkbar, ikke mindst for omgivelserne. Mens disse ydertilfælde indtil nu kun skete for et fåtal, som i givet fald blev kaldt „mystiker“ eller „hellig“ osv., kan dette nu oftere ske også for simple mennesker, selv om det ikke altid erkendes med det samme, derfor skal det nævnes her. Denne universelle påvirkning „udefra“ kan enten optages, eller den kan på en smertefuld måde prelle af på den barrikade hos dem, som ikke har udviklet noget beslægtet, og i dette tilfælde kan virke som en „afsagt dom“.

Led mig, så jeg ikke skader andre på deres vej til Dig;
vejled mig, for at hjælpe andre i Din mening;
værn mig på min vej; *
Hjælp mig til større overensstemmelse med din kærlighed.

*) Her kan andre inddrages.

En beslægtet udvikling i kulturen siden urtiden, i store træk.

I lighed med udviklingsstadierne fra barn til modent menneske (se ovenfor) skete der en lignende udvikling i de menneskelige kulturer. Disse medførte på den ene side nye færdigheder (en friere vilje, føle og tænke), på den anden side også sløvede deres oprindelige fortrolighed med hele „skabelsen“, og derved ophobede problemer (*Sml.f.eks. Jean Gebser, "Oprindelse og Nutid"*: efter tur, arkaisk, magisk, mytisk, forstandsbevidsthed; derudover kan der udvikles en mere integreret bevidsthed, som f.eks. kan kaldes fornuftsbevidsthed.) Også fremtrædende forbilleder har medvirket til, at sporadiske udviklingstrin kunne udvikles til et kulturelt kendeligt omfang. Dette skete trods megen modstand, og ofte med store tab. I nyere tid kan det skimtes, at menneskeheden og dets folkeslag osv. står ved en skæbnesmæssig betydningsfuld udfordring, at skulle foretage nye små og store „kvantespring“, eller evolutionstrin, hvis den vil overleve.⁴⁾ Disse er påbegyndt for 2000 år siden. Dette behøver ikke længere at ske på bekostning af opnåede færdigheder som f.eks. forstandens. Hvis tilstrækkeligt mange enkeltpersoner udvikler en helheds fornuftsbevidsthed, vil de igen finde forbindelsen til deres guddommelige oprindelse,¹⁾ og så kan væddeløbet med de apokalyptiske katastrofer endnu vindes med hjælp fra „oven“. Hertil hører også kontakter til visse aktivistkredse, som f.eks. fredsbevægelsen m.v., - alle velvillige har deres „nødvendige“ plads i dette „spil“- . Mange mennesker – på tværs af etablerede religiøse retninger -, leder øjensynligt efter det; de går foran ind i fremtiden og hjælper med at bearbejde fortiden, selv om meget endnu må betegnes som „middelmådig“. Det er spørgsmålet om hønen og ægget, om den „ydre“ redning er målet, eller det er den eksistentielle bevidstheds- og tilværelsesfremskridt det handler om. Tidligere værdiskalaer må nødvendigvis transformeres, fordi mennesket ret nøje kan regne ud, hvor fortsættelsen af det hidtidige forældede program ville føre hen. Ligesom alt er en del af det hele, således indgå også enhver god gerning ind i helheden.

⁴⁾ Det pessimistiske syn i Herbert Gruhl's sidste bog "Himmelfart til intet" kan ikke bifaldes, fordi han har overset en udviklings - hhv. kraftkilde som kan fornemmes, - og som kun byder én chance: GUD.

Inspirer menneskene til at overlade afgørelser om liv og død i Dine hænder *;
hjælp dem, som arbejder for Din skabelse;
led Du denne verden til Din lovpriste nye tid.**

*) Her kan medtages enkeltheder, eller de kan bearbejdes efterfølgende ved en meditativ betragtning, f.eks. om „at fratage voldens frem- og tilbagespil dets eksistensgrundlag med problemløsninger“, „at føre en fredelig dialog iblandt de godvillige i religionerne“

**) *Lukas 11:2; 21:31. Åbenbaringerne 11:16.* Gud kan fordele kærligheden som gives Ham.

Der forestår altså en „vending“ tilbage til Gud i det små og det store.

Her handler det ikke primært om "forestillinger om tro", altså menneskelige tanker om religion, men mere om menneskets reelt levede forbindelse med Gud.

Joh. 16,12-13: Endu har jeg meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han kommer, Sandhedens Ånd, skal han vejlede Jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt hvad han hører, skal han sige, og de kommende ting skal han bringe bud om.

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Hjælp til selvprøvelse under arbejdet med hovedteksterne i "Kristusveje" - i dit eget indre - og i omsættelsen til praksis.

Generelt:

Har jeg læst "Introduktion til tekstens mening og brug"? (Hvis ikke: Særligt i tilfælde af mange generelle uklarheder, bør der følges op.)

Har jeg indtil nu studeret kapitlerne i denne kommentar i rækkefølge? (Hvis ikke: Hvis der hersker en særlig seriøs hensigt henimod at betræde vejen til Kristi efterfølgelse, bør også de foregående kapitler gennemarbejdes.)

Har jeg indtil nu studeret det uden endnu at have haft en nagende følelse af, at jeg er gået let hen over et tidligere sted i teksten uden at have forstået det ordentligt? (Ellers så kig nærmere på det pågældende sted igen i ro og mag og så vidt muligt uden en fordomsfuld tilgang.)

Har jeg med henblik på en dybere forståelse, oplevelse og gennemgang læst siden "Metodiske anvisninger, kristelig meditation...", og så vidt muligt forsøgt at anvende det?

Har jeg et overblik over mine aktuelle evner, karakteregenskaber, levevis? (Hvis nej, så fundér over det, og gør notater).

Hvis ja: Findes der i relation til, hvad jeg lige studeret, en egenskab, som jeg indtrængende beder om skal forbedres, og som jeg vil bestræbe mig på?

Har jeg tænkt på at anvende mine sidste nye erkendelser i livet?

Lader jeg mig allerede lede af min samvittighed?

Har jeg stræbt efter eller opnået på min vej at lade mig føre mere direkte af Gud gennem Jesus Kristus?

Hvor står jeg da i mit forhold til Gud?

[Tilbage til fortegnelsen for denne side](#)

Henvisning til andre sprog og rettigheder:

Disse internetsider må udprintes og kopier med uforandret indhold videregives; copyright indehaves af os.

Der er ca. ... sider, alt efter browserens eller printerens indstilling. ["da.pdf" \(fuldstændig udgave til tryk\): 367 kB, 108 sider.](#)

På denne måde produceret 1991 – 2014. Første offentligørelse i internet den 30.01.2001; dette er den nye danske udgave fra den 11.08.2002 med senere rettelser.

Autor: Projekt Kristusveje (Christuswege/ Ways of Christ™).

Udgiver: Helmut Ziegler

Websiden "Kristusveje" er et forsknings- og informationsprojekt. Den har et økumenisk tilsnit og er uafhængig af kirker, konfessioner eller andre religionsfællesskaber, - men er heller ikke rettet mod nogen af disse -. Troens substans består, uden dogmatisk–fundamentalistisk fremfærd. Der bliver ikke missioneret og der hverves ingen medlemmer. Der tilstræbes hverken indtjening eller politisk indflydelse.

Arbejdsområdet er alle emner omkring kristendommen, samt emner omkring den interreligiøse dialog med andre religioner. De mere dybdegående beskrivelser af tildels forsømte spirituelle sider af kristedommen danner et tyngdepunkt. Andre sider af kristendommen i forbindelse med sociale spørgsmål anses imidlertid ud fra et differentieret synspunkt som ligeså vigtige. (Se også introduktionen til hovedteksten og de metodiske anvisninger.)

Mest udtømmende er Websiderne; det er ikke sikkert at der er taget hensyn til alle små forbedringer i pdf-filerne.

Oversættelser i forskellige sprog medfører ikke en stillingtagen til situationen i forskellige lande.

Hvor andres Websider, hhv. bøger er nævnt, betyder det ikke, at "Kristusveje" automatisk er i overensstemmelse med disses indhold.

E-mail: til Kristusveje (ways-of-christ.com): [se formularen](#) i slutningen af tekstsiden. Venligst, skriv om muligt på tysk eller engelsk.

En trykt udgave på tysk kan bestilles ved:: Boehm, "Bewusst", Im Dorfe 21F, D-24146 Kiel, for 3,50 Euro; Udgiver og ejer af tryksagens Copyright er O.Boehm. Udgivet Juli 2001.